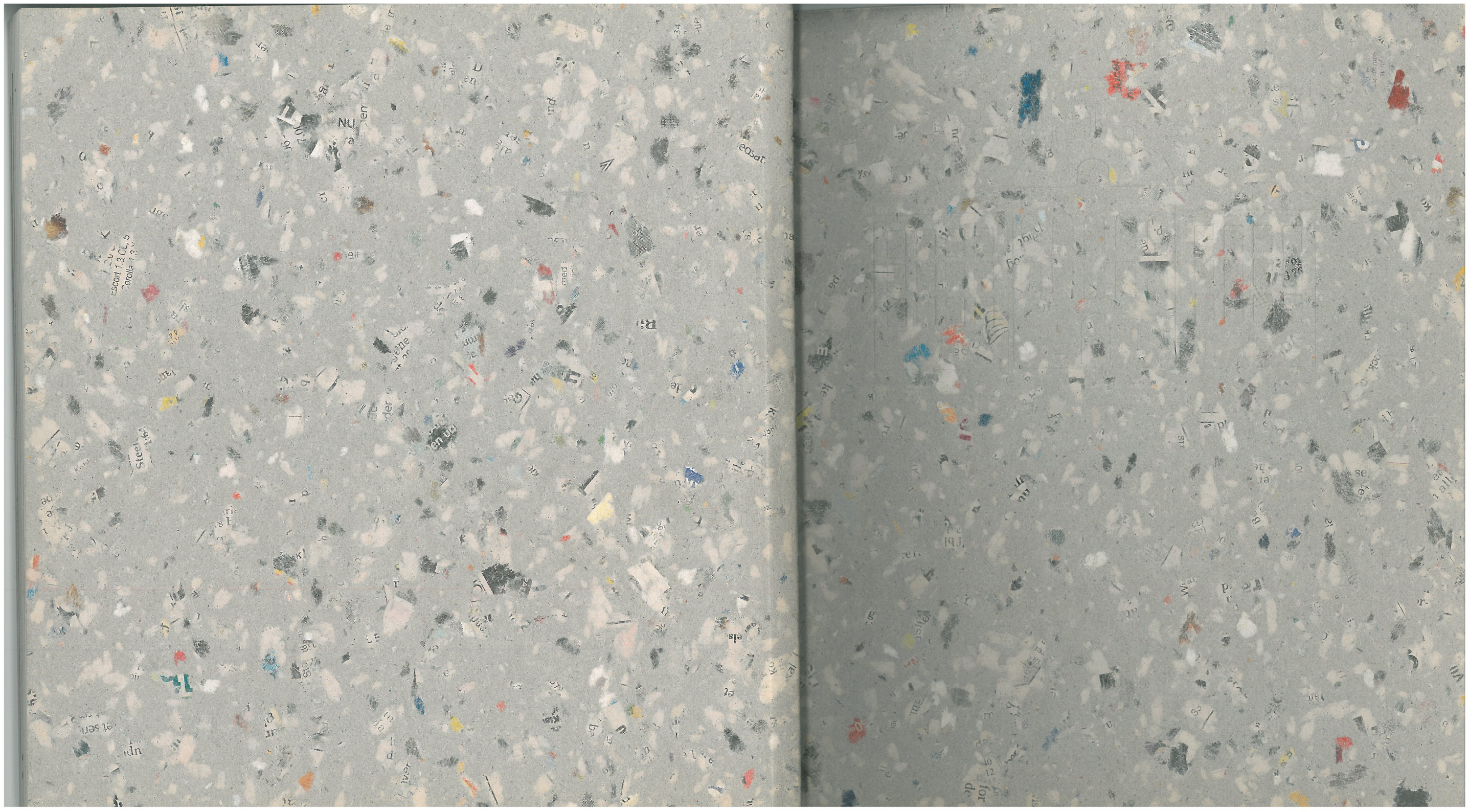

Mollet

Gymnázium
V. Makovského
NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

Slovo úvodem 7

- ředitel školy PaedDr. Milan Pavlík

Pozdrav škole 9

- Mgr. Alena Štěrbová

Čestné předsednictvo oslav 10

Na co bychom neměli zapomínat.. 11

- Připomenutí významných výročí, Odchody . . 12
- Josef Sadílek – stavitel reálky –
- Výročí dokončení budovy 13

Až k pramenům –

Co ještě v almanachu nebylo 14

- Střípky – Hana Turnovská 14
- Jiří Brady a kufřík jeho sestry Hany 17
- Nové Město na Moravě – květen 1942 19
- (úryvek z knihy K. Levine: Hanin Kufřík)
- J. Kujal, A ze dvora je slyšet meluzína 20

1994–2004 KALENDÁRIUM 23

Deset let v životě školy –

už historie a ještě současnost 25

- Oslavy 100. výročí školy,
- Proměny školní budovy, Počítačová učebna . . 25
- Pedagogický sbor v letech 1994–2004 31

Škola žije kulturou 33

- 105. výročí založení školy 34
- Celostátní kolokvium k 100. výročí narození
- V. Makovského 34
- Úvaha o síle talentu 36
- (Prof. ak. sochař V. Preclík)

Soutěžíme, soutěžíme... vyhráváme!

Soutěže, přehlídky, olympiády

v humanitních oborech 39

Ukázky oceněných literárních prací .. 43

- M. Jurman:
- Těsná, Celá Viola, Klidná místa rozchodů 44
- Daniela Veselá: Chci nalézt odpověď 45
- Jana Večeřová: Příběh petrolejové lampy . . 48
- Lenka Hrušková:
- Vláchovice, horská vesnička v srdci Vysočiny . 50
- Mirka Jamborová:
- Nejvíce se mjijejí lidé, kteří se denně potkávají 52
- Jiří Palán:
- Něžní beefeateři, Polibek, A. Franková 55

Soutěže v přírodovědných oborech.. 56

Sportovní život školy 57

Novinky, zajímavosti 61

- Založení spolku absolventů, Zpívánky 61
- Významné osobnosti z řad nejmladších
- absolventů, Rudolf Švaříček, Jan Jirků 63

Vzpomínky absolventů 64

- generace 70. let – J. Svoboda! 64
- generace 80. let – J. Ondráček 67
- generace 90. let – P. Válek 68

Slovo závěrem 75

- starosta města Josef Sokolíček

Příloha 76

- Současný pedagogický sbor 76
- Správní zaměstnanci školy 77
- Studenti gymnázia v letech 1994–2002 . . . 78
- Studenti gymnázia v letech 2003/2004 . . . 81

Vážení a milí přátelé,

oslav stodesátého výročí založení novoměstské reálky, dnešního gymnázia Vincence Makovského, se staly pro mnohé z Vás příležitostí znovu zavítat do města a školy Vašeho studentského mládí. Srdečně Vás vítám, vážení abiturienti, profesori, přátelé a příznivci školy, rodiče a současní studenti, jménem svým a jménem současného pedagogického sboru a dalších zaměstnanců školy. Věřím, že po dobu Vašeho pobytu Vás bude doprovázet vše dobré a příjemné.

Oslavám novoměstského gymnázia předcházelo od loňského roku mnoho zajímavých doprovodných akcí pořádaných školou pro veřejnost. Letošní hlavní oslavy na ně navazují a završují je slavnostním zamyšlením nad činností školy, která ve zdejším horáckém prostředí vždy měla a má významné postavení. Pro toto výročí a pro společné setkání účastníků oslav autorský kolektiv pedagogického sboru připravil publikaci, v níž najdete příspěvky o minulosti školy, příspěvky absolventů, profesorů, přátel školy, dobové fotografie, dokumenty a především informace o škole v letech 1994–2004. Možná, že nejeden z příspěvků ve Vás znovu oživí časem vzdálené vzpomínky na šťastné chvíle Vašeho gymnazijního mládí. Pokud ano, odneste si jich co nejvíce pro příští léta, aby prosvětovaly Váš každý den, v němž by nemělo chybět trochu krásy.

Novoměstská reálka od založení v roce 1894, kdy v jejím čele stál první ředitel Leandr Čech (1854–1911), přední moravský literární kritik a teoretik, prošla až do dnešních dní četnými organizačními a obsahovými změnami. Vždy však měla štěstí na působení nejen mnoha vynikajících pedagogů, ale i na dělné pedagogické sbory. Škola dosahovala vysoké vzdělanostní úrovně. Svědčí o tom úspěchy abiturientů, z nichž mnozí se zapsali vynikajícím způsobem do všech oblastí naší vědy, techniky, umění, kultury, školství, sportu a jiných profesních oborů. Jejich výčet by byl dlouhý. Za mnohé z nich uvádím novoměstského rodáka, abiturienta z roku 1918, Vincence Makovského, přední osobnost českého moderního sochařství, tvůrce krásných monumentálních soch prezidenta T. G. Masaryka a Jana Ámose Komenského. Jeho jméno nese novoměstské gymnázium od roku 1970.

Každé výročí bývá spojováno s trochou nostalgie, s rekapitulací dosažených výsledků, současně je také východiskem pro zamyšlení

nad potřebami blízké i vzdálenější budoucnosti. Sametová revoluce přinesla parlamentní demokracii, humanizaci a zásadní změny ve společnosti. Ve školství byly nastoleny nové a náročnější požadavky. Školský systém dal středním školám výraznější postavení. Pro zkvalitnění řízení je přínosem právní subjektivita škol, umožňující účelnější rozhodování o využití přidělených finančních prostředků, rozhodování o personálních, mzdových a jiných otázkách, spjatých s pedagogickou funkcí, provozem a podmínkami školy.

Přístavbou v roce 1994 byly získány nové učebny, kabinety, knihovna. Byly zlepšeny prostorové podmínky pro pedagogickou práci. I současné vedení školy bude věnovat pozornost zlepšování materiálních podmínek školy, provádět cílevědomou údržbu, úpravy interiéru, školního areálu, vybavovat a modernizovat učebny, kabinety a dělat vše potřebné pro zkvalitňování pedagogické účinnosti školy. Rozhodujícím činitelem na této cestě však zůstává práce každého pedagoga a celého pedagogického sboru, přístup ke studentům, schopnost zvyšovat jejich zájem o dosažení co nejlepších studijních výsledků. Jedním z ukazatelů úspěšnosti školy je počet přijatých absolventů na vysoké školy a do různých forem pomaturitního studia i uplatnění v praktickém životě. Důležitým úkolem bude další rozšiřování a prohlubování znalostí cizích jazyků. Jejich praktické využití a širší uplatnění stoupá se vstupem naší země do Evropské unie.

Pozornost bude soustředěna na vytváření dalších podmínek pro sportovní třídy. Z řad absolventů těchto tříd se nejedni podíleli a podílejí na úspěších ve státní juniorské a seniorské reprezentaci, na mistrovství republiky, Evropy a světa, na olympiádě a mezinárodních soutěžích. Pozornost všech pedagogů je soustředěna na zájmovou činnost studentů, na odborné soutěže, kulturní, sportovní a jiné aktivity, obohacující osobnost studenta a zvyšující prestiž gymnázia. Nové příležitosti a požadavky života společnosti kladou zvýšené nároky. Na tuto skutečnost škola musí reagovat a dobře studenty připravit.

Vážení a milí přátelé, Vám všem, kteří vzpomínáte sto desátého výročí založení školy, přeji do dalších let hodně zdraví a dobré životní pohody.

Velikým bohatstvím oplývá oblast Novoměstska, zdejší přední škola slaví již 110 let své existence, je to událost, která nás přímo vybízí, abychom se na chvíli zastavili a užasli. Kolik mladých lidí odhodlaně odtud vykročilo do světa a jak dokázali zhodnotit nabyté znalosti. Vzdělávací instituce a všichni občané města, učitelé i studenti, kteří tu prožívali svá nejkrásnější léta, mají být na co pyšní. Význam více jak stoletého vzdělávání na Gymnáziu v Novém Městě na Moravě nelze vyjádřit slovy ani čísly. Doba minulého století byla dobou bouřlivou, ale občané města vždy stáli při své škole. Byli moudří, věděli, že jejich budoucnost i prosperita města záleží na tom, jaké vzdělání budou moci poskytnout svým dětem.

I v současné době tato mnohokrát osvědčená pravda platí. Dobré vzdělání doprovází člověka po celý život, jeho hodnota se průběhem času neztrácí, stále je možné ho rozšiřovat a dále zhodnocovat. Gymnázium Vincence Makovského bylo po celou uplynulou dobu právě takovou školou, kde bylo možné vždy získat dobré vzdělání. Přejme si a udělejme všechno pro to, aby tak vynikající školou zůstalo. Moudrost našich předků nás k tomu zavazuje.

Doba oslav dlouholeté existence školy je také tím nejvhodnějším okamžikem, kdy je třeba poděkovat všem, kteří ctili dobré jméno školy, šířili její ohlas a přispívali svým dílem k jejímu dalšímu rozvoji. Bez těchto osvícenců by škola již neexistovala. Přejme si, aby gymnázium mělo v sobě či blízko sebe vždy dostatek takovýchto lidí. Bez dobrých učitelů a žáků nelze žádnou školu rozvíjet. V dnešní době to platí dvojnásob a kvalitní vzdělání zůstává stále jednou z nejvyšších hodnot, které může člověk během svého krátkého života dosáhnout.

Čestné předsednictvo oslav

Ing. Zdeněk Bernard | vrchní ředitel ekonomické sekce MŠMT, Praha ▪ **Jiří Brady** | Toronto, Kanada
▪ **PhDr. Růžena Černá** | zástupce ředitele odboru středního a vyššího vzdělávání MŠMT, Praha ▪
Ing. František Dohnal | hejtman kraje Vysočina, Jihlava ▪ **Prof. RNDr. Ladislav Havel, CSc.** |
profesor MZLU, Brno ▪ **Ing. Tomáš Herman** | člen rady kraje Vysočina, Jihlava ▪ **Petr Honzl** |
ředitel sportovního klubu, Nové Město na Moravě ▪ **Ing. Karel Hrdý** | náměstek ministryně školství,
Praha ▪ **Mgr. Dagmar Hromádková** | Svatka ▪ **PhDr. Josef Chalupa** | ředitel Horácké galerie,
Nové Město na Moravě ▪ **PhDr. Eva Jašková** | redaktorka Novoměstska, Nové Město na Moravě
▪ **PhDr. Jaroslav Jeřábek** | ředitel výzkumného ústavu pedagogického, Praha ▪ **MUDr. Zdeněk
Kadlec** | ředitel okresní nemocnice, Nové Město na Moravě ▪ **Ing. Marie Kalábová** | ústřední školní
inspektorka, Praha ▪ **Ing. Jan Kasal** | místopředseda poslanecké sněmovny ČR, Žďár nad Sázavou
▪ **Mgr. Pavla Katzová** | zástupce ředitele legislativního a právního odboru MŠMT, Praha ▪ **Jarmila
Knop, B.Sc.** | Toronto, Kanada ▪ **Martin Kovařík** | akademický sochař a restaurátor, Svatka ▪
Mgr. Jiří Kubík | ředitel gymnázia v. v., Nové Město na Moravě ▪ **Mgr. Petr Lamplot** | předseda UR,
Nové Město na Moravě ▪ **Mgr. Zdeněk Ludvík** | vedoucí odboru školství, mládeže a sportu kraje
Vysočina, Jihlava ▪ **Ing. arch. Jan Makovský** | Brno ▪ **Ing. arch. Zdeněk Makovský** | Brno ▪
Mgr. Lidmila Mezková | odbor tělovýchovy a sportu, úsek státní reprezentace a péče o talenty
MŠMT, Praha ▪ **PaedDr. Jaroslav Müllner** | náměstek ministryně MŠMT, Praha ▪ **Miroslava
Němcová** | místopředsedkyně poslanecké sněmovny ČR, Žďár nad Sázavou ▪ **Ing. Josef Novotný** |
senátor a starosta města, Bystřice nad Pernštejnem ▪ **Petr Pejchal** | zástupce starosty města, Nové
Město na Moravě ▪ **PaedDr. Milan Pohl** | školní inspektor, Jihlava ▪ **Ivo Rohovský** | člen rady kraje
Vysočina, Jihlava ▪ **JUDr. Marie Rusová** | místopředsedkyně ústavně právního výboru parlamentu
ČR, Praha ▪ **PhDr. Žofie Řádková** | vedoucí odboru školství, kultury a cestovního ruchu, Nové
Město na Moravě ▪ **Marie Scheibová** | ředitelka sociálních služeb, Nové Město na Moravě
Doc. Ing. Ladislav Slonek Csc. | děkan lesnické a dřevařské fakulty MZLU, Brno ▪
PaedDr. Josef Smékal | odbor pro mládež MŠMT, Praha ▪ **Josef Sokolíček** | starosta města, Nové
Město na Moravě ▪ **Mgr. Věra Staňková** | Brno ▪ **Prof. Ing. Jiří Svačina Csc.** | profesor VUT, Brno ▪
Ing. Jan Svoboda | Radňovice ▪ **Ing. Josef Svítíl** | předseda Spolku přátel gymnázia, Nové Město
na Moravě ▪ **Mgr. Alena Štěrbová** | náměstkyně hejtmána, Jihlava ▪ **PhDr. Sylva Tesařová** |
ředitelka Horáckého muzea, Nové Město na Moravě ▪ **Mgr. František Vyplašil** | profesor gymnázia
v. v., Nové Město na Moravě ▪ **RNDr. Miloš Vystrčil** | náměstek hejtmána, Jihlava ▪ **JUDr. Simeona
Zikmundová** | ředitelka krajského úřadu, Jihlava ▪ **Květoslav Žalčík** | reprezentační trenér, Liberec

Na co bychom neměli zapomínat

15. 9. 2003 si škola i novoměstská veřejnost připomněla slavnostní otevření nově postavené budovy školy. Jako připomínku otiskujeme zkrácenou verzi projevu Mgr. Miroslava Kružíka, pracovníka OA ve Žďáře nad Sázavou (abiturient 1992)

„Za 3 dny, 18. září, to bude 109 let, co bylo slavnostně zahájeno vyučování na tehdejší Zemské vyšší reálce v Novém Městě. A ve stejný den uplyne přesně 100 let od slavnostního otevření budovy, která byla pro potřeby této školy postavena. Devět let, které uplynuly mezi 18. zářím 1894 a 18. zářím 1903, nepředstavuje ve více než stoletých dějinách školy příliš dlouhou dobu, svým významem je to ale období zcela zásadní, v němž se formovala tvář školy a současně se určoval směr jejího dalšího vývoje.

Umístění střední školy právě v Novém Městě bylo velkým úspěchem, za nímž stálo značné úsilí představitelů obecní samosprávy a také mnoho vynaložených finančních prostředků. Otevřením školy v roce 1894 pak městu vyvstaly nové úkoly při zajišťování jejího provozu. Jedním z nejcitelnějších problémů bylo právě prostorové umístění reálky.

Vyučování bylo zahájeno v budově dnešní 1. ZŠ, kde tehdy sídlilo několik institucí, mj. městský úřad, obecná a měšťanská škola. Zájem o studium na reálce byl daleko větší, než se původně předpokládalo, a brzy bylo patrné, že její definitivní umístění bude třeba vyřešit jiným způsobem. Ze všech variant se nakonec ukázala jako nejvhodnější stavba nové budovy. Náklady na takovou investici však město nemohlo nést samo, na to bylo ekonomicky příliš slabé. Proto bylo zvláště důležité získat příspěvky ze státních a zemských prostředků. Jednání o subvencích trvalo téměř 2 roky a teprve

jejich konečný úspěch v roce 1899 umožnil začít s přípravami ke stavbě. Ve prospěch Nového Města se při jednání s úřady angažovali zejména poslanci Adolf Stránský z Brna a Jan Nepomuk Heimrich z Bohdalova. Subvence pak pokryly část nákladů na stavbu, která byla zahájena na jaře roku 1900. Ani průběhu stavebních prací se nevyhnuly komplikace. Reálka se sice do nové, ještě nezkolaudované budovy přestěhovala už na začátku školního roku 1901/02, ale dokončovací práce se stále protahovaly, zejména potom, co stavitel Krušenc z Pardubic, který stavbu prováděl, kvůli finančním potížím vypověděl smlouvu s městem. V létě 1902 převzal stavbu novoměstský stavitel Sadílek a v průběhu následujícího roku ji dovedl k úspěšnému konci, takže v září 1903 mohla být slavnostně otevřena.

Otevřením nové budovy byla vlastně završena první, můžeme říci budovatelská fáze života školy. Teprve v nové budově získala moderní, po všech stránkách vyhovující a reprezentativní zázemí pro svoje působení. Byl to svátek nejen pro reálku, ale i pro celé město, které se svojí školou v pravém slova smyslu žilo. Městu zároveň novou budovou přibyla výrazná dominanta. Zcela přesně to vystihl ředitel Leandr Čech, když napsal, že je to: „...budova ne sice nádherně okázalá, ale prostě krásná, prostranná, požadavkům nynějším ve všech směrech vyhovující, skutečná ozdoba města i kraje...“

Mgr. M. Kružík, prac. OA Žďár

V roce 2004 uběhlo:

160 let

od narození stavitele a starosty města
JOSEFA SADÍLKA (1844–1935), který dostavěl budovu školy,

150 let

od narození 1. ředitele školy LEANDRA ČECHA,

90 let

od narození akademického malíře Bohumila Puchýře,

80 let

od narození akademické malířky,
restaurátorky V. Frömlové–Zezulákové.

**Z řad významných absolventů se s námi
v uplynulém období rozloučili:**

Jiří Šebek,

grafik, malíř,

Čestný občan Nového Města na Moravě
(abiturient 1940)

V. Frömlová – Zezuláková,

akademická malířka, restaurátorka,

Čestný občan Nového Města na Moravě
(abiturient 1942)

RNDr. Miroslav Smejkal,

profesor PF MU v Brně,

Čestný občan Nového Města na Moravě
(abiturient 1944)

Prof. Dr. Ing. Josef Vykutíl,

prof. VUT v Brně (obor geodézie, kartografie)
(abiturient 1931)

Josef Sadílek (1. 3. 1844 – 2. 3. 1935)

Jednou z nejvýraznějších postav druhé poloviny 19. století a první poloviny století 20. je bezesporu Josef Sadílek. Pocházel z prastarého novoměstského rodu, z osmi sourozenců. Do školy začal chodit v Novém Městě, zde pobyl pouhých čtyři léta, pak přešel do německé školy v Jihlavě a tady absolvoval i dvě nižší třídy reálky. Další studium absolvoval v Brně. Ve svých třiceti letech získal dekret o povýšení na stavitelského asistenta a v roce 1879 mu byla po stavitelských zkouškách udělena stavitelská koncese.

Ve svých 36 letech se Josef Sadílek vrací do rodného města. Jeho první větší stavbou byla nadstavba nad bývalým „renthausem“ v roce 1885. Od roku 1891 je stavitel Josef Sadílek i městským zastupitelem. V této době získává největší stavební projekt svého života. Šlechtická rodina Skénů si stavěla na Mitrově rozsáhlý zámek s řadou hospodářských budov. Stavba trvala čtyři roky, stavební náklady přesáhly 250 000 zlatých. Realizace tohoto projektu posílila pozici J. Sadílka i v Novém Městě. V roce 1895 se stává novoměstským primátorem. V době přípravy stavby reálky starosta Sadílek prosadil, aby budova stála na „Nivě“ a ne, jak mnozí navrhovali, na Bobrovské ulici – pod „Peklem“. Výměra staveniště byla 17 760 m². Sadílek, jemuž půda patřila, ji ponechává městu za čtvrtinu ceny. V době vytváření stavebního projektu vyjel J. Sadílek do světa, aby viděl novější stavby středních škol. Hlavním vzorem mu byla reálka v Kutné Hoře. I když byl autorem projektu, práce zednické a tesařské prováděl Josef Krudenc z Poličky. Teprve po Krudencově úpadku dokončil práce sám Josef Sadílek.

Důležité jsou i jeho další aktivity ve městě. Má zájem o ochotnické divadlo, byl mezi zakladateli Odboru českých turistů, duší Okrašlovacího spolku. Dbal o čtenářsko – pěvecké besedy Horáka, rád fotografoval. Měl mnoho přátel, ale největším přítelem mu byl první ředitel reálky Leandr Čech. Ve volných chvílích spolu sedávali v ředitelně a diskutovali o důležitých problémech doby.

Zemřel 2. 3. 1935, jeden den po svých jedenadevadesátinách. Za svého života se nedočkal plného uznání. Byl příliš hrdý, aby se něčeho domáhal. A tak až k jeho devadesátinám – 30. 1. 1934 ho město jmenovalo čestným občanem.

František Vyplášil, profesor na gymnáziu 1971–1991, kronikář Nového Města na Moravě

Kolikrát jsme se v minulosti vraceli k počátkům novoměstské reálky. Podrobně bylo popsáno úsilí novoměstských radních o zřízení školy, připomínaly se slavné osobnosti z řad prvních pedagogů a jejich studentů. Generace první poloviny 20.století nás zase fascinovaly nebývalou uměleckou aktivitou. To všechno už bylo napsáno... Přesto však se náhle a nečekaně vynořují události, objevují se osobnosti, které unikly pozornosti tvůrců sborníků, protože se o nich nevědělo, nebo se o nich z různých důvodů nemluvilo. Proto jsme následující kapitolu almanachu nazvali:

Co ještě v almanachu nebylo

Při oslavách 100. výročí založení školy byla odhalena pamětní deska obětem II. světové války z řad studentů a abiturientů. Domnívali jsme se, že seznam obětí je úplný. Ale během oslav se objevilo ještě jedno jméno – Hana Turnovská. Tato studentka přišla na naše gymnázium z Havlíčkova (Německého) Brodu. Díky jejím spolužákům a přátelům jsme získali její fotografii a pár vzpomínek, v třídním výkazu jsme objevili závěrečné vysvědčení. Tak málo zbylo po dívce, která se pro svůj původ stala obětí nacistické zvůle.

STŘÍPKY

„Svou spolužačku Hanu Turnovskou jsem poznala na začátku školního roku 1937/38, kdy přestoupila na novoměstskou reálku z gymnázia v Německém (Havlíčkově) Brodu. Důvodem tohoto přestupu byl její nevšední zájem o matematiku a fyziku.

Předpokládala, že výuka těchto předmětů bude mít pro ni na realce větší smysl a užitek, než na gymnáziu.

Její rodiče žili v Pohledu u Havlíčkova Brodu – otec byl správcem tamního pivovaru, bratr již tou dobou studoval v Praze na právnické fakultě. Denní dojíždění z Pohledu do Nového Města nebylo časově možné, a tak ji matka ubytovala v Novém Městě v podnájmu a domů jezdila jen na neděli. Byla všestranně nadaná, cílevědomá, na svůj věk hodně sečtělá, a kromě zájmu o technické předměty ji přitahovala i poezie. Pokoušela se i sama na tomto poli uplatnit.

V té době už její bratr (jako jediný z rodiny) bral vážně znepokojivé zprávy z Německa o chování nacistů vůči Židům a správně uvažoval, že ani Československo už pro ně nepředstavuje jistotu. Rozhodl se spolu s přítelem, že opustí republiku, přičemž přemlouval Hanu, aby odjela s nimi. Ona však byla přesvědčena, že nemůže odejít do ciziny s nedokončeným středoškolským vzděláním. Rozhodnout se chtěla až po maturitě. Možná v tom hrál roli i pocit odpovědnosti vůči rodičům. Bratrovi se podařilo vycestovat do Anglie, a tak jediný z rodiny válku přešl.

Hana se po maturitě v roce 1940, kterou absolvovala s výborným prospěchem, snažila najít odpovídající zaměstnání, ale vzhledem k tehdejšímu poměru se jí to nepodařilo. A pak nastal čas, kdy rodina musela opustit veškerý svůj majetek v Pohledu a nuceně přesídlit do Ledče nad Sázavou. Tam Hana pracovala v nějakém zámečnictví jako učeň. Z Ledče jsem také dostala poslední dopisy – pak se odmlčela. Zprostředkovaně jsem se dozvěděla, že celá rodina byla odsunuta do Osvětimi – možná s pobytem v Terezíně – ale o tom nic určitého nevím. Nevrátil se nikdo.“

Zdenka Konečná-Novotná

„Na studentku Hanu Turnovskou vzpomínám velmi ráda. Zámožní rodiče jí poskytli skvělou výchovu a podporovali její intelektuální vývoj, možná například cestovat s rodiči po Francii. Její nadání se neprojevovalo jen v matematice a deskriptivě. Hana mluvila plynule německy, domluvila se dobře anglicky a částečně francouzsky.

Povahově byla velmi přátelská, chodila se svými kamarádkami Zdenou Novotnou, Libou Slonkovou, Blankou Romanovou, Boženou Šachovou do Sokola. Říkaly si „novoměstská děvčata“.

Zjevem byla nápadně židovská, měla výrazný nos, tmavé jiskrné oči, tmavé vlasy, chodila mírně předkloněná, ale byla nesmírně srdečná, nezištná a velkorysá. Široký vzhled, kterým udivovala své okolí, a vstřícná atmosféra vyzařovaly v její blízkosti jako přirozené „fluidum osobnosti“.

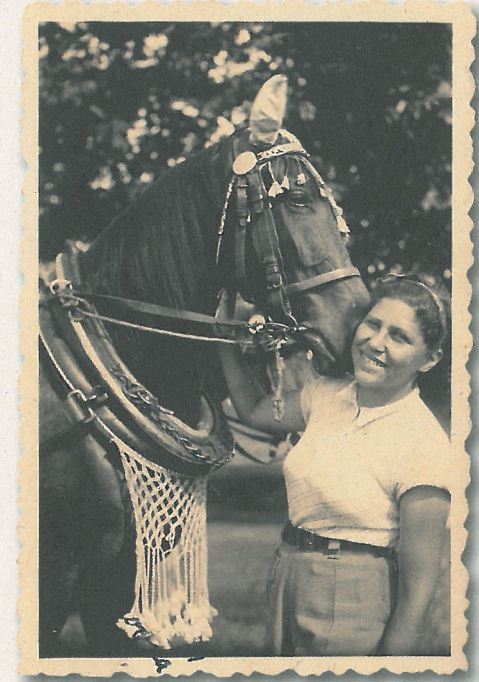
V Hanině společnosti se všichni cítili uvolněně a šťastně.“

Alena Kopáčková

„Moc dobře se na ni pamatuji. Psávala mi i z Jihlavy, kam byla s rodinou deportována. Věděla, že zahyne. Byla velice inteligentní, hlavně na matiku. Dlouho jsme si psaly. V dopisech psala, jak dráždí příslušníky SS, a pokud jsem byla informována, utloukli ji k smrti.“

Eliška Hrbotická, Via Lugano, Italy

Podle kusých vzpomínek A. Kopáčkové a E. Hrbotické zpracoval Jiří Kubík.

•Max Turnovský		Narozen	:25.01.1890
Poslední bydliště	:Ledec n/Sáz.	Č.v transp. do Ter:	:524
Označení tran.do Ter:	:AAD	Dat.příjezdu do Ter.:	:13.06.1942
Místo odjezdu do Ter:	:Kolín	Č.v transp.na východ:	:2249
Označ.tran.na východ:	:D1	Datum odj. na východ:	:06.09.1943
Místo odj. na východ:	:Terezín	Registrační číslo	:73271
Cíl transp.na východ:	:Osvětim	Datum umrti	:(06.09.43)
Místo umrti	:(Osvětim)		
•Ema Turnovská		Narozen	:17.05.1893
Poslední bydliště	:Ledec n/Sáz.	Č.v transp. do Ter:	:525
Označení tran.do Ter:	:AAD	Dat.příjezdu do Ter.:	:13.06.1942
Místo odjezdu do Ter:	:Kolín	Č.v transp.na východ:	:2239
Označ.tran.na východ:	:D1	Datum odj. na východ:	:06.09.1943
Místo odj. na východ:	:Terezín	Registrační číslo	:73269
Cíl transp.na východ:	:Osvětim	Datum umrti	:(06.09.43)
Místo umrti	:(Osvětim)		
✓Hana Turnovská		Narozen	:24.03.1922
Poslední bydliště	:Ledec n/Sáz.	Č.v transp. do Ter:	:526
Označení tran.do Ter:	:AAD	Dat.příjezdu do Ter.:	:13.06.1942
Místo odjezdu do Ter:	:Kolín	Č.v transp.na východ:	:2246
Označ.tran.na východ:	:D1	Datum odj. na východ:	:06.09.1943
Místo odj. na východ:	:Terezín	Registrační číslo	:73270
Cíl transp.na východ:	:Osvětim	Datum umrti	:(06.09.43)
Místo umrti	:(Osvětim)		

Jiří Brady a kufřík jeho sestry Hany

Jsmeme rádi, že šťastnější osud měl pan Jiří Brady, který rovněž začal na naší škole studovat, ale díky okupaci a rasové diskriminaci nemohl ve studiu pokračovat. Podařilo se mu přežít. V říjnu 2003 se v aule setkal se současnými studenty. Jeho osud, smrt jeho rodičů a malé sestry Hany vyvolaly v přítomných studentech živou účast. Do knihy Hanin kufřík (K. Levine), která mapuje jeho životní osudy, napsal škole věnování: „Abychom nezapomněli!“ ...Nezapomeneme!

S Jiřím Brady jsem se poprvé setkal v roce 1994 u příležitosti oslav Centenária novoměstského Gymnázia národního umělce Vincence Makovského. Jako novoměstskému rodákovi mi bylo jméno Brady známo, protože i když se tehdy nad obchodem s potravinami v č. p. 13 na náměstí skvěl nápis Potraviny Pramen, chodilo se tam stále nakupovat „k Brádom“, žádný Novoměšťák neřekl této prodejně jinak. Znal jsem jen všeobecně známá fakta, že jeho rodiče a sestra byli zavražděni v Osvětimi a že z celé rodiny přežil jen syn Jiří, který emigroval a usadil se v Kanadě. Ostatní „zaručené zprávy“ byly jen dohady a nepodložené zvěsti. Proto mě začal příběh Jiřího Brady zajímat. Tehdy jsem ještě vykonával funkci starosty Nového Města na Moravě, a tak jsem při společném obědě využil příležitost a začal jsem se vyptávat. Jiří Brady tenkrát nebyl příliš sdílný, důvod jsem pochopil až později, kdy jsme se blíže seznámili.

Když jsem v 1998 neobhájil post starosty města, naskytla se mi příležitost věnovat se více věcem, které mě zajímaly. Jiří Brady byl osobností, která mě přitahovala, a tak jsem začal pátrat v historii a shromažďovat podklady. Navázal jsem s Jiřím přímý kontakt a díky jeho ochotě a vzájemné spolupráci jsem začal objevovat jeho životní příběh. Byla to velice vzrušující práce, když se přede mnou začaly kus po kuse vynořovat jednotlivé etapy jeho nevšedního života. Nechtěl jsem si něco tak mimořádného nechat jen pro sebe, a tak jsem výsledky svého pátrání zachytil v publikaci „Byli jedni z nás“, která je věnována vzpomínce na naše novoměstské spoluobčany, kteří se stali obětí holocaustu. Jiří Brady je v tomto ohledu výjimkou, protože holocaust přežil, a tak může dnes podávat svědectví o zvůli a násilí, které se již nesmí opakovat.

Jiří Brady na vlastní kůži poznal, co znamená pomoc v pravou chvíli, a proto neváhal pomáhat, kdykoli byl o to požádán. Mnoho našich krajanů v Kanadě na něj vzpomíná s úctou a vděčností, protože jim pomohl v prvních chvílích emigrace. Počet vděčných krajanů jde do desítek. Také se podílel na záchraně ručně psaného ilegálního terezínského týdeníku Vedem, který psali chlapci z pokoje č.1 bloku L 417 v terezínském ghettu, mezi kterými Jiří dva roky přebýval. Když zdejší komunistický režim odmítl vydat knižně výbor z tohoto časopisu, podařilo se mu zajistit vydání této knihy v Kanadě. Kniha vyšla i v České republice v roce 1995 v nakladatelství Aventinum, pod názvem „Je mojí vlastí hradba ghett?“. Kniha měla velký úspěch, dostala několik cen a v USA se připravuje i její filmová verze. V roce 1991 zorganizoval Jiří sbírku na podporu svobodného tisku v Československu a podařilo se mu vybrat 90 tisíc dolarů, které věnoval obnoveným Lidovým novinám na pořízení tiskárenských strojů.

V roce 2000, na počátku mého pátrání, došlo v životě Jiřího k zásadnímu zlomu. Do života mu vstoupil kufřík jeho sestry Hany, který se objevil v Japonsku. Příběh kufříku se stal světoznámým, díky knize kanadské novinářky Karen Levine „Haniin kufřík“. Kniha získala mnoho cen a byla přeložena již do

Zkoušen a dne 12. června 1940 do poledne a-dne		Čís. 39 poledne.	
Ústní zkoušky dospělosti.			
a) Z fyziky - soustěho a) Z vlastivědy 1. Historie, vývoj po- měří, měřítko a cíle. 3. Objednání, vzhled měř. příst. Hledě- váteřské. Kvalita. 3. Oba.	b) Z matematiky 1. Řešte příklady: $\log_{10} 1000$ $\log_{10} 100$, $\log_{10} 10$ $\log_{10} 1$ $\log_{10} 10^{-1}$ $\log_{10} 10^{-2}$ $\log_{10} 10^{-3}$ $\log_{10} 10^{-4}$ $\log_{10} 10^{-5}$ $\log_{10} 10^{-6}$ $\log_{10} 10^{-7}$ $\log_{10} 10^{-8}$ $\log_{10} 10^{-9}$ $\log_{10} 10^{-10}$ $\log_{10} 10^{-11}$ $\log_{10} 10^{-12}$ $\log_{10} 10^{-13}$ $\log_{10} 10^{-14}$ $\log_{10} 10^{-15}$ $\log_{10} 10^{-16}$ $\log_{10} 10^{-17}$ $\log_{10} 10^{-18}$ $\log_{10} 10^{-19}$ $\log_{10} 10^{-20}$ $\log_{10} 10^{-21}$ $\log_{10} 10^{-22}$ $\log_{10} 10^{-23}$ $\log_{10} 10^{-24}$ $\log_{10} 10^{-25}$ $\log_{10} 10^{-26}$ $\log_{10} 10^{-27}$ $\log_{10} 10^{-28}$ $\log_{10} 10^{-29}$ $\log_{10} 10^{-30}$ $\log_{10} 10^{-31}$ $\log_{10} 10^{-32}$ $\log_{10} 10^{-33}$ $\log_{10} 10^{-34}$ $\log_{10} 10^{-35}$ $\log_{10} 10^{-36}$ $\log_{10} 10^{-37}$ $\log_{10} 10^{-38}$ $\log_{10} 10^{-39}$ $\log_{10} 10^{-40}$ $\log_{10} 10^{-41}$ $\log_{10} 10^{-42}$ $\log_{10} 10^{-43}$ $\log_{10} 10^{-44}$ $\log_{10} 10^{-45}$ $\log_{10} 10^{-46}$ $\log_{10} 10^{-47}$ $\log_{10} 10^{-48}$ $\log_{10} 10^{-49}$ $\log_{10} 10^{-50}$ $\log_{10} 10^{-51}$ $\log_{10} 10^{-52}$ $\log_{10} 10^{-53}$ $\log_{10} 10^{-54}$ $\log_{10} 10^{-55}$ $\log_{10} 10^{-56}$ $\log_{10} 10^{-57}$ $\log_{10} 10^{-58}$ $\log_{10} 10^{-59}$ $\log_{10} 10^{-60}$ $\log_{10} 10^{-61}$ $\log_{10} 10^{-62}$ $\log_{10} 10^{-63}$ $\log_{10} 10^{-64}$ $\log_{10} 10^{-65}$ $\log_{10} 10^{-66}$ $\log_{10} 10^{-67}$ $\log_{10} 10^{-68}$ $\log_{10} 10^{-69}$ $\log_{10} 10^{-70}$ $\log_{10} 10^{-71}$ $\log_{10} 10^{-72}$ $\log_{10} 10^{-73}$ $\log_{10} 10^{-74}$ $\log_{10} 10^{-75}$ $\log_{10} 10^{-76}$ $\log_{10} 10^{-77}$ $\log_{10} 10^{-78}$ $\log_{10} 10^{-79}$ $\log_{10} 10^{-80}$ $\log_{10} 10^{-81}$ $\log_{10} 10^{-82}$ $\log_{10} 10^{-83}$ $\log_{10} 10^{-84}$ $\log_{10} 10^{-85}$ $\log_{10} 10^{-86}$ $\log_{10} 10^{-87}$ $\log_{10} 10^{-88}$ $\log_{10} 10^{-89}$ $\log_{10} 10^{-90}$ $\log_{10} 10^{-91}$ $\log_{10} 10^{-92}$ $\log_{10} 10^{-93}$ $\log_{10} 10^{-94}$ $\log_{10} 10^{-95}$ $\log_{10} 10^{-96}$ $\log_{10} 10^{-97}$ $\log_{10} 10^{-98}$ $\log_{10} 10^{-99}$ $\log_{10} 10^{-100}$ $\log_{10} 10^{-101}$ $\log_{10} 10^{-102}$ $\log_{10} 10^{-103}$ $\log_{10} 10^{-104}$ $\log_{10} 10^{-105}$ $\log_{10} 10^{-106}$ $\log_{10} 10^{-107}$ $\log_{10} 10^{-108}$ $\log_{10} 10^{-109}$ $\log_{10} 10^{-110}$ $\log_{10} 10^{-111}$ $\log_{10} 10^{-112}$ $\log_{10} 10^{-113}$ $\log_{10} 10^{-114}$ $\log_{10} 10^{-115}$ $\log_{10} 10^{-116}$ $\log_{10} 10^{-117}$ $\log_{10} 10^{-118}$ $\log_{10} 10^{-119}$ $\log_{10} 10^{-120}$ $\log_{10} 10^{-121}$ $\log_{10} 10^{-122}$ $\log_{10} 10^{-123}$ $\log_{10} 10^{-124}$ $\log_{10} 10^{-125}$ $\log_{10} 10^{-126}$ $\log_{10} 10^{-127}$ $\log_{10} 10^{-128}$ $\log_{10} 10^{-129}$ $\log_{10} 10^{-130}$ $\log_{10} 10^{-131}$ $\log_{10} 10^{-132}$ $\log_{10} 10^{-133}$ $\log_{10} 10^{-134}$ $\log_{10} 10^{-135}$ $\log_{10} 10^{-136}$ $\log_{10} 10^{-137}$ $\log_{10} 10^{-138}$ $\log_{10} 10^{-139}$ $\log_{10} 10^{-140}$ $\log_{10} 10^{-141}$ $\log_{10} 10^{-142}$ $\log_{10} 10^{-143}$ $\log_{10} 10^{-144}$ $\log_{10} 10^{-145}$ $\log_{10} 10^{-146}$ $\log_{10} 10^{-147}$ $\log_{10} 10^{-148}$ $\log_{10} 10^{-149}$ $\log_{10} 10^{-150}$ $\log_{10} 10^{-151}$ $\log_{10} 10^{-152}$ $\log_{10} 10^{-153}$ $\log_{10} 10^{-154}$ $\log_{10} 10^{-155}$ $\log_{10} 10^{-156}$ $\log_{10} 10^{-157}$ $\log_{10} 10^{-158}$ $\log_{10} 10^{-159}$ $\log_{10} 10^{-160}$ $\log_{10} 10^{-161}$ $\log_{10} 10^{-162}$ $\log_{10} 10^{-163}$ $\log_{10} 10^{-164}$ $\log_{10} 10^{-165}$ $\log_{10} 10^{-166}$ $\log_{10} 10^{-167}$ $\log_{10} 10^{-168}$ $\log_{10} 10^{-169}$ $\log_{10} 10^{-170}$ $\log_{10} 10^{-171}$ $\log_{10} 10^{-172}$ $\log_{10} 10^{-173}$ $\log_{10} 10^{-174}$ $\log_{10} 10^{-175}$ $\log_{10} 10^{-176}$ $\log_{10} 10^{-177}$ $\log_{10} 10^{-178}$ $\log_{10} 10^{-179}$ $\log_{10} 10^{-180}$ $\log_{10} 10^{-181}$ $\log_{10} 10^{-182}$ $\log_{10} 10^{-183}$ $\log_{10} 10^{-184}$ $\log_{10} 10^{-185}$ $\log_{10} 1$		

Těs' vám' vše,
 Šepotají' slávy,
 Vše kolem a božím věkem
 Byl a lidovinu.
 O, loutky' modrý' líti
 A pohádkoví' vše,
 O, vem' mi, prosím, v sobě
 Na hřbitvu' své' klobáti.
 Odnes' mi, kam' chceš
 Můj' klobek' touží,
 Kde' nad' mým' rokem' moudrý.
 Svůj' šerý' slávy'.

Domov!

Upotřebil bovinějš pravdu,
vy roduky a liny,
jak na nás vzpomínat
budu as tam a dle.
Ať v škole, když je školák
o bovinějš českém jarmu
o věce pod korami
a k tomu nůti budu.

A vichol věchnostavě
pod bladem lny svatou
koruny věch škola
jak skotoblasti děj,
jarmu lny korat květi
ozdobit spánky.

muškar. V dopisnic
mi prala, jak drage
22-ky, a posud jsem
byle informovana, plavali
i s smrti. Ale to nem
znamená práce

Aniela Kocianova

Koloj Fröhlich - (adresa + egzorcizacija) sine klerična
 Hana Turnovska bydlela v Košicích
 Paul Elster Habrčka
 Heli Via Lugano 2/A
 21050 Casello
 (VA)
 Hely :
 K. H. T. / moc se na ni
 došlo paměti, pravdě
 mi i z hlavy, kde
 byla s rodinou deportována
 vědla, že žijeme. Byla
 velice inteligentní, ale
 na "malibu" dlouho
 žila i byla. Pak nás

abidurienli sedmá

čádky v nov. městě na mo

židy

školský rok

1940

sedmnácti jazyků. Neobyčejný příběh Hanina kufříku zaujal mnoho mladých čtenářů v celém světě. Kniha vyšla v roce 2003 i v českém překladu a vydalo ji nakladatelství Portal.

Po zatčení a deportaci svých rodičů v roce 1941 zůstali Jiří s Hanou sami. V Novém Městě se jich ujali jejich strýc a teta, ale již v roce 1942 se jich zmocnil nacistický průmysl holocaustu. Byli společně deportováni do terezínského ghetta, kde už jen vyčkávali, co bude dál. Jiří byl starším sourozencem a svou sestru Hanu bezmezně miloval. Jako starší sourozenec si předsevzal, že se o ni postará a bude ji chránit. Skutečnost, že se mu to nepodařilo, byla pro něj silným traumatem, které ho poznamenalo na celý život. Všude nosil s sebou výčitky, a obviňoval se, že selhal. Z tohoto důvodu také nebyl Jiří příliš sdílný a nerad o své smutné minulosti mluvil.

Obrat v jeho postoji přineslo až objevení se Hanina kufříku v Japonsku. Krutá smrt jeho milované sestry v osvětimském plynu dostala náhle smysl a jeho sestra Hana tak mohla po pětapadesáti letech promluvit. Kniha oslovila mnoho dětí po celém světě a v mnoha školách pomáhá při výchově dětí k toleranci. Dnes dostává Jiří mnoho dopisů a pozvání do škol na besedy s dětmi. Také studenti novoměstského gymnázia měli letos možnost se s Jiřím Brady setkat a besedovat.

Tak se Jiří Brady vrátil po šedesáti čtyřech letech zpět do školy, kde v roce 1939 nastoupil jako primánek a se svými spolužáky mohl strávit pouze půl roku. Zrůdný nacistický režim mu nedovolil dále pokračovat ve studiu a vyslal ho na smrt do Osvětimi. Na rozdíl od stejně rasově perzekuovaných spolužáků novoměstské reálky Leo Eislera a Hany Turnovské měl Jiří to štěstí, že přežil, a proto může dnes vydávat svědectví. Je to velmi důležité, protože pokud by tyto hrůzné skutečnosti zmizely z naší historické paměti, vystavujeme se nebezpečí jejich recidivy.

Ing. Jiří Černý

Nové Město na Moravě – květen 1942

úryvek z knihy
K. Levine: Hanin kufřík

„Jednoho dne byl tetě Hedě a strýčkovi Ludvíkovi doručen dopis. Stálo v něm, že se Hana a Jiří Brady mají dne 14. května 1942 nahlásit v deportačním centru Třebíč, ve městě vzdáleném padesát kilometrů. Stalo se to, čeho se strýc už dlouho obával. Zavolal Hanu a Jiřího do své pracovny a dopis jim přečetl. Potom se pokusil předvést zlé zprávy v lepším světle. „Jedete na výlet,“ řekl jim, „oba dva! Pojedete do míst, kde je spousta jiných Židů a spousta jejich dětí, se kterými si budete moci hrát. Možná tam ani nebudete muset nosit hvězdu!“ Jiří a Hana toho moc nenamluvili. Oba byli nešťastní, že jsou opět vykořenění z prostředí, které měli rádi, a z toho, že musí tetu a strýce opustit.

Hana se bála. Když jim Božka přišla pomoci s přípravou na jejich podivný výlet, zaskočila ji Hana otázkami. „Kde jsou naši rodiče? Kdy je zase uvidíme? Kde skončíme? Co si smíme vzít s sebou?“ Božka nevěděla, co odpovědět. Řekla jen, že ona také odchází z Nového Města. Zůstane u bratra, který žije na statku.

Hana vytáhla zpod postele hnědý kufřík s podšívkou. Zabalila si spací pytel, doufala, že jí bude připomínat vůni domova, ať už pojedou jakkoliv daleko. Totéž udělal Jiří. Nastrkal navíc mezi oblečení cukr a salám a také několik dáreků na památku. Strýc se svou malou neteří a synovcem loučil se zlomeným srdcem. O odvoz do deportačního centra požádal svého bratra Josefa. Nedokázal tomu všemu čelit přímo. On i teta dělali, co mohli, aby skryli slzy, které se jim draly z očí, když se s Hanou a Jiřím loučili. Slíbili, že budou po skončení války na jejich návrat do Nového Města čekat. Když Josef zacinkal a koně se začali vzdalovat od domu, nikdo ze sebe nedostal slova.

Za několik hodin vysadil Josef Hanu a Jiřího před velkým domem. Přidali se k zástupu vedle vchodu. Když se dostali až k registračnímu stanovišti, nahlásili zamračenému vojákovvi svá jména. Odeslal je do temné a zatuchlé místnosti.

Podlaha uvnitř místnosti byla pokryta rohožemi. Hana a Jiří našli v rohu dvě volné rohože a posadili se na ně. Když se rozhlédli kolem, došlo jim, že tu nejsou téměř žádné další děti. Zato tu byly stovky židovských mužů a žen, čekajících na odsun do místa zvaného Terezín. Deportace se týkala všech.

V té budově strávila Hana s Jiřím čtyři dny a čtyři noci. Jedli zásoby z kufrů a spali na rohožích. Čas od času na ně vlídně promluvil nějaký dospělý, ale ani Hana, ani Jiří neměli na společnost náladu. Měli jeden druhého a trávili čas čtením, povídáním, pospáváním a vzpomínáním na domov. A bylo to právě v této temné budově, ve které Hana 16. května 1942 s několika bonbony a s pahýlem svíčky oslavila své jedenácté narozeniny.“

Karin Levine (Hanin kufřík, Praha 2003)

Jakub Kujal ■ A ze dvora je slyšet meluzína...

1. leden 2002

Čistý list

Nový začátek

Nový rok – nový začátek???

Zapínám televizi... „Izraelská armáda během včerejšího dne obsadila klíčové části palestinského města Túlkarim na západním břehu Jordánu ... operace armády začala časně ráno a účastníci se jí kromě tanků, dělostřelectva a vrtulníků také ... guvernér uvedl, že tanky vjely do města ze všech směrů ... při srážkách zahynulo...“

Klepu se zimou

Slyším hrozivý hlas

Slyším JUDE RAUS!

Vidím svého prastrýce na mauthausenských schodech

Na schodech smrti

Na schodech krví potřísněných

Na

Každém

Schodě je

Jeden

(a zahynulo jich zde 122 tisíc...)

(Nechci už dál psát...

je teprve 2. leden)

Je to stále přítomná osobní vzpomínka, pár zažloutlých fotografií, vyprávění příbuzných či starších členů rodiny. Vědomě jsem to vždy míjel. Vždyť je tolik jiných věcí v daný okamžik aktuálních; hokejová utkání, blíží se olympijské hry, láska, problémy ve škole, láska...

Ale ten neosobní tón hlasatele při sdělování počtu mrtvých mě znovu vrací k mému prastrýci... k tobě strýčku...

I.

Je už středa.

Přelada po třiatvacátém listopadu 1941.

Temný kouř provoněný tabákem

Sklenic pár a obal od jídla

Mistnost zažloutlá dýmem z cigaret a doutníků

Pohár nedopitý.

Obrazy jasně visí na stěně.

Každý sebral co mohl a jen se třás

Šatní skříň dokořán otevřeně

Pokladna nezamčená...

Každý si sbalil svůj raneček

A nechal tu kus své duše

Nechal tu vše

Půl života svého...

II.

Ředivá omítka na oprýskané stěně

civějící cihly

Na dvoře neštěkne už ani štěně

Hrbaté životy po koutech

Duše chladné a tělo

Zlídačené hladem a strachem

Čeká na osvobození.

Zas je ta těžká hodina

Hodina dveří otevřených

Kdy kat vybere mlčky mučedníky.

A ze dvora je slyšet meluzína...

Ze dvora bez oblohy a slunce hřejivého

Na trámech a tyčích kovových

Vzpomínají oběšení

Nesou rány po nožích satanových.

A zítra zas kat přijde

Ukáže prstem

Ty, ty a ty.

III.

Spanilá jízda prorazila smrtelné zdi

Zničeno ďáblovo doupě

Satanovi syni jsou popraveni

Osvoboditel se má čím chlubit

Poslední Israel na dvůr vybíhá

Naproti přátelům a svobodě vzácné

již je vše hotovo a jasné

P k e ž i l

Utom projel jím litostný pocit

Pocit kovového studu a strachu

Studeného horka napříč mezi žebry

Poslední kulka nacistou vystřelená

Zasáhla ho

Ž i d a

učičiho

V budoucnost svých synů a dcer.

To, že jsem si při běžné večerní zprávě vzpomněl na oběti hrůzných nacistických zločinů, svědčí o tom, že kdesi hluboko v mysli je vzpomínka na doby, pro nás dávno minulé, stále živá... Proto asi tak citlivě reagujeme na každou zmínku o násilí. A to ať se týká Židů nebo i Palestinců. Bouříme se proti neosobnímu studenému hlasu televizních zpráv, proti rutinní práci politiků, kteří mnohdy více než na bezpráví, hledí na získání hlasů ve volbách. Je nám teprve devatenáct let, možná, že zatím nevíme jak, ale každopádně s tím chceme něco udělat, vždyť se také jedná o náš život

a naši budoucnost. To vše jsem si uvědomil, když jsem se v loňském roce zúčastnil mezinárodního semináře Evropské unie v Bad Marienbergu.

Musíme si uvědomit, že ještě není čas na uskutečnění všech vysněných plánů, ale někde je třeba začít, vždyť tam někde v dálce jsou mauthausenské schody...

Vždyť

Na

Každém

Schodě

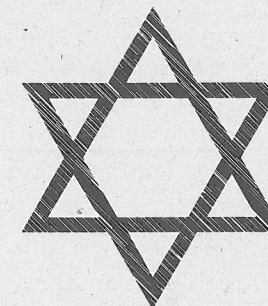
Zemřel

Jeden

Nevinný.

Stejně jako ty, strýčku.

(1. místo v celostátním kole literární soutěže
EVROPA VE ŠKOLE, 2002)

Kalendárium významných událostí školy 1994–2004

Školní rok 1993/1994

- byly přijaty dvě primy
- v březnu 1994 se konal výměnný zájezd našich studentů do Antverp
- byla dokončena a zkolaudována přístavba školy dne 7. 6. 1994
- vchod přístavby byl vyzdoben barevnou vitráží
- stavba byla zrealizována během jediného roku
- byla dokončena učebna výpočetní techniky
- připravovaly se oslavy stého výročí založení školy
- v únoru se konala beseda o Leandru Čechovi
- 5. 4. 1994 byla zasazena pamětní lípa ke stoletému výročí škol
- 24. 6. 1994 byl uspořádán stoletý pochod profesorů a studentů v dobových kostýmech na Harasův kopec

1994/1995

- ředitelem byl Mgr. Jiří Kubík, zástupcem Ing. Karel Švanda
- studenti i pedagogové podpořili nadaci Člověk v tísní na pomoc dětem v Sarajevu
- ve dnech 16.–18. 9. 1994 se konaly jubilejní oslavy stého výročí založení školy
- byl vydán sborník Centenárium
- 16. 9. 1994 byla uctěna památka zemřelých ředitelů, profesorů, abiturientů, zaměstnanců školy, proběhl zvací průvod městem, večer byla slavnostní akademie v kulturním domě
- 17. 9. 1994 byla odhalena pamětní deska obětem II. světové války za účasti významných osobností, prohlídka školy, odpoledne se konal koncert na Vratislavově náměstí a večer setkání abiturientů a hostů v KD s hudbou a tancem, ohňostroj z kopule gymnázia
- 18. 9. 1994 se konal promenádní koncert na Vratislavově náměstí

1995/1996

- škola obsadila 1. místo v přespolním běhu v republikovém finále středních škol
- ke konci školního roku opustil funkci ředitele Mgr. Jiří Kubík odchodem do důchodu

1996/1997

- novým ředitelem se stal RNDr. Karel Koten, zástupcem zůstal do konce školního roku pan Ing. Karel Švanda
- škola se zapojuje do srovnávacích testů SCIO a KALIBRO

- z důvodu zavedení povinné devítileté školní docházky na ZŠ nebyl v tomto roce vytvořen první ročník čtyřletého gymnázia, vznikla pouze jedna prima
- připravuje se výstavba nové tělocvičny
- škola je ohrožena vládním programem „optimalizace sítě středních škol“, probíhají záchranné akce proti zrušení školy

1997/1998

- ředitelem byl RNDr. Karel Koten, zástupkyní Mgr. Milena Čechovská
- probíhá přístavba nové tělocvičny
- uskutečnila se celková rekonstrukce toalet
- škola zakoupila od SATT a.s. uhelnou kotelnu s cílem zajistit nové lepší plynové vytápění pro školu
- došlo ke změně studijního plánu školy, který umožnil větší prostor pro výuku informatiky a výpočetní techniky a také tělesné výchovy

1998/1999

- ředitelem byl RNDr. Karel Koten, zástupkyní PhDr. Ludmila Slánská
- novinkou se stal přebor v orientačním běhu uspořádaný firmou RACOM
- v říjnu 1998 byl zahájen zkušební provoz plynové kotelny, prosinci proběhla kolaudace
- 9. 12. 1998 proběhla kolaudace nové tělocvičny, její úplné dokončení a vybavení se však protáhlo do srpna 1999
- škola má od tohoto roku tedy dvě tělocvičny a posilovnu
- byly zavedeny sportovní hry jako nepovinný předmět
- v dubnu 1999 se na škole konalo celostátní kolo matematické olympiády, chloubou školy se stal student Zdeněk Dvořák, který v této soutěži obsadil 1. místo a stal se tak členem národního družstva ČR pro mezinárodní soutěže v roce 1999
- v červnu 99 byla uvedena do provozu učebna cizích jazyků
- studenti se v tomto roce poprvé zapojili do celostátního projektu „Dokážu to“ k prevenci nežádoucích jevů

1999/2000

- ve dnech 8.–9. 10. 1999 se konaly oslavy 105. výročí založení školy, proběhlo setkání s čestnými hosty v aule školy, vzpomínkový večer v KD, bývalí studenti školy

vydali při této příležitosti Almanach ▪ na podzim se poprvé uskutečnil zájezd studentů do Londýna ▪ 6. 3. 2000 byl instalován sádrový odlitek pomníku TGM ve vestibulu školy od národního umělce Vincence Makovského u příležitosti 150. výročí narození TGM ▪ 2. 6. 2000 byly zahájeny oslavy ke 100. výročí narození Vincence Makovského, proběhl pietní akt na evangelickém hřbitově, kladení věnců u rodného domu umělce ▪ škola se v tomto roce připojila k síti internet, studenti mají nově přístup k síti ▪ největším studentským úspěchem bylo 1. místo Michala Jurmana v celostátní soutěži pro literární talenty, které získal se svými básněmi **2000/2001** ▪ nově byla zavedena výuka výpočetní techniky v primě a sekundě ▪ byla předložena žádost Ministerstvu školství a tělovýchovy o zřízení studijního zaměření na tělesnou výchovu (tedy jedné sportovní třídy) ▪ 20. 10. 2000 se konalo celostátní kolokvium ke 100. výročí narození Vincence Makovského za účasti obou jeho synů ▪ 10. 5. 2001 se poprvé konaly Absolventské zpěvanky, byl sestaven „študácký“ zpěvník ▪ významný byl úspěch studentky Daniely Veselé, skončila v první desítce se svou literární prací v celostátní soutěži Holocaust – svědomí lidstva a poté se zúčastnila návštěvy na Pražském hradě u prezidenta Havla ▪ úspěch zaznamenali také studenti Petr Topolovský a Jakub Kujal v literární soutěži o cenu Maxe Broda ▪ škola obsadila 1. místo ve sportovním utkání v kategorii středních škol v soutěži Zátokova desítka ▪ studenti se také úspěšně podíleli na tvorbě www stránek ▪ v závěru školního roku byly zahájeny opravy omítek budovy a římsy

2001/2002 ▪ nově byly otevřeny dvě skupiny nepovinného předmětu programování a nepovinné konverzace AJ a NJ ▪ k 1. 10. 2001 se zřizovatelem školy stává Krajský úřad v Jihlavě ▪ byly dokončeny stavební opravy školy, nová omítka, oprava římsy, nátěry oken ▪ studenti se poprvé zapojili do charitativních akcí „Bílá pastelka“ a „Srdíčkový den“ ▪ byl otevřen nový studijní obor se sportovním zaměřením- sportovní třída s celkovým počtem 18 studentů ▪ studentky Eva Rymešová a Gabriela Cacková reprezentovaly školu na mezinárodních soutěžích o EU v Německu, Gabriela Cacková se úspěšně zúčastnila i německé olympiády v Dolním Rakousku ▪ několik dalších studentů (Jakub Kujal, Lenka Hrušková, Jana Večeřová, Marie Šírová) dosáhlo ocenění za své literární práce v mezinárodní soutěži organizované Radou Evropy s názvem „Evropa ve škole“ ▪ ke konci školního roku se rozloučil s pedagogickým sborem prof. Josef Večeřa **2002/2003** ▪ pravidelnou akcí školy se stávají „harmonizační dny“ organizované prof. Forýtkovou na Rokytně pro první ročníky s cílem vzájemného sblížení kolektivu nové třídy ▪ studenti Lenka Kalášková a Luboš Fendrych uspěli v celostátní soutěži historických prací Čtenice v Hodslavicích ▪ 28. 2. 2003 se konal konkurz na ředitele školy vyhlášený Krajským úřadem v Jihlavě ▪ 18. 3. 2003 odstoupilo dosavadní vedení školy ze svých funkcí ▪ 19. 3. 2003 byl dočasným ředitelem školy jmenován Mgr. František Vojanec ▪ 27. 3. 2003 rada Kraje Vysočina stanovila na základě konkurzního řízení novým ředitelem PaedDr. Milana Pavlíka ▪ od 1. 5. 2003 se zástupkyní stala Mgr. Eva Řádková ▪

Deset let v životě školy – už historie a ještě současnost

1994–2004

Není málo studentů i novoměstských občanů, kteří mají ještě v živé paměti slavnostní atmosféru oslav 100. výročí založení novoměstské reálky. Zdá se to být chvílka, a přece život přidal škole dalších deset let. Při přípravě CENTENARIA se ze zcela pochopitelných důvodů události roku 1994 už nezaznamenávaly. Protože chceme, aby tento současný almanach na Centenarium navázal a chronologicky zpracoval další desetiletí i pro budoucnost, vyjdeme tedy od jubilejního roku a připomeneme si některé důležité události.

Oslavy 100. výročí založení školy

Prakticky celý školní rok 1993–1994 probíhaly různé akce, které měly veřejnosti výročí připomenout. Bylo uskutečněno několik besed – např. Rozhovor o Leandru Čechovi v aule školy, který vedl ředitel školy Jiří Kubík s tehdy nejmladší členkou pedagogického sboru PhDr. Ludmilou Slánskou. O tajemství restaurátorské práce, o době Karla IV. promluvila na další besedě ak. malířka Věra Frömllová – Zezuláková. 5. dubna 1994 byla zasazena pamětní lípa v areálu školní budovy. Na konci téhož měsíce došlo k setkání bývalých členů pěveckého sboru školy a členů ochotnického spolku. Pod vedením prof. Marie Popelkové si všichni společně zazpívali a dali znovu vytrysknout neopakovatelnému pocitu kulturní a studentské sounáležitosti.

Ale nezůstávejme jen u kulturních akcí. 18. června se konala botanická vycházka po okolí Nového Města na Moravě. Vedl ji Prof. Přírodovědecké fakulty v Brně RnDr. Miloslav Smejkal. Pěkné počasí i krásná příroda nadchla účastníky. Školní kronika se zmiňuje i o další zdařilé akci. „ 24. června byl uspořádán historický stoletý pochod všech žáků i profesorů na Harasův kopec. Spontánní aktivita všech studentů i členů pedagogického sboru byla překvapivá a potěšující. Některé kolegyně nás překvapily v dobovém oblečení a studenti nezůstali pozadu. Připravili nečekaná překvapení během cesty, která byla zahájena

Státní československá reálka v Novém Městě na Moravě

hlučným pozváním pana starosty před radnicí, což vzbudilo rozruch u kolemjdoucích. Při výzvě, aby se pan starosta spolu s námi odebral na místo popravčí – Šibenice – ho všichni účastníci pochodu skandováním ujišťovali, že se mu nic nestane. Pan starosta, Ing. J. Černý, byl v okně připraven s hláskou troubou. Omluvil se úředním zaneprázdněním. Pak jeho štedrá dlaň rozhodla několik hrstí bombónů a studentům bylo doporučeno, ať jdou raději na Harusovec, aby se tam nemuselo chodit jenom za školu.

Cesta i samotný výlet byla zcela v duchu studentské recese a radosti a tak závěr školního roku nemohl vyznít lépe.

V září se pak konaly hlavní oslavy. Začaly v pátek 16. září uctěním památky zemřelých ředitelů, profesorů a abiturientů a slavnostní akademii v MKD. V sobotu 17. září proběhla nejprve ekumenická bohoslužba před budovou gymnázia, pak byla ve foyeru školy odhalena pamětní deska obětím II. světové války z řad studentů gymnázia. Tvůrcem desky je akademický sochař Martin Kovařík (abit. 1982). Hosté mohli zhlédnout výstavu ke 100. výročí založení školy, v aule se konalo slavnostní zasedání pedagogického sboru, bývalých studentů a hostů. Celé odpoledne a večer patřilo setkávání... Večer ještě školu ozářil ohňostroj a v neděli se k počtě hostů i všech Novoměstských uskutečnil promenádní koncert. Oslavy se podle mínění všech vydařily. Mezi celebrity patřil předseda Parlamentu ČR PhDr. Milan Uhde, člen parlamentu Ing. Jan Kasal. Z nejstarších abiturientů Prof. Dr. Ing. Josef Vykutíl (abit. 1931) a pan Jiří Pospíšil (abit. 1932). Je třeba připomenout ještě jméno prof. Jiřího Šebka (abit. 1940), který se zasloužil o grafické uspořádání almanachu, byl i tvůrcem plakátu a pozvánky k výročí.

Po dnech slavnostních přicházejí dny všední, obyčejné. Někdy přinášejí radosti, někdy starosti – ostatně tak, jak to v životě bývá.

Než přejdeme k popisu těch všedních dní, zastavme se u osobnosti ředitele Jiřího Kubíka, který vedl školu v době oslav. I jemu patří velký dík za to, že oslavy probíhaly důstojně a že byly připraveny velmi pečlivě a s láskou.

Mgr. Jiří Kubík absolvoval novoměstské gymnázium

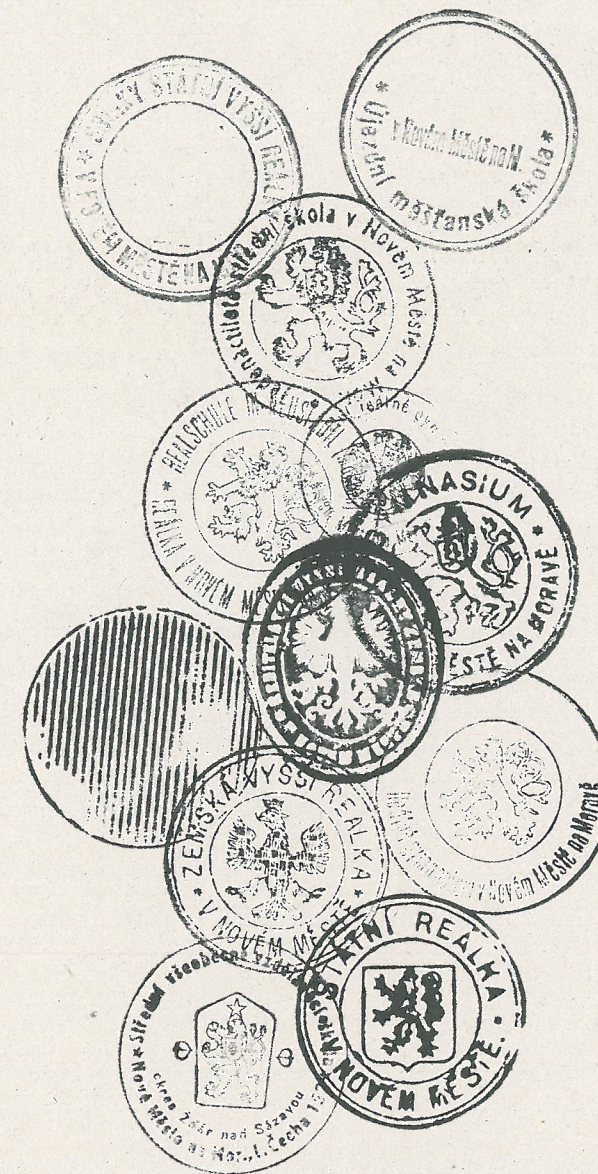
v roce 1952. Po ukončení studia na FFMU (obor český jazyk – německý jazyk) působil nejprve na gymnáziu ve Velkém Meziříčí, pak byl technickým překladatelem v závodě Ždas. Do školství se vrátil v r. 1967, kdy začal vyučovat na SPŠS a roce 1973 přišel na žďárské gymnázium. Ve školním roce 1989 se vrací do Nového Města na Moravě, v roce 1990 se stává ředitelem školy. Na škole vytvořil klidnou a dobrou atmosféru, která se pak příznivě odrazila v pedagogickém procesu i při výše zmíněných oslavách. Spolu s ing. Karlem Švandou (zástupce ředitele) se mu podařilo uskutečnit přístavbu školy (nad stávající šatnou) a zahájit projektové řízení pro přístavbu moderní tělocvičny. I po odchodu do důchodu na škole ještě vyučoval až do roku 2001. Podílel se na realizaci almanachu k 105. výročí založení školy. I dnes si vážíme jeho rad a zájmu o školu, který stále projevuje.

Proměny školní budovy

Realizace přístavby tělocvičny začala ve školním roce 1996-7 už pod vedením nového ředitele RNDr. Karla Kotena. Dr. K. Koteň přišel na školu ve školním roce 1976-7 ze ZOU Bystřice nad Pernštejnem. Vyučoval matematiku, fyziku a byl také pověřen řízením předmětů odborné přípravy.

Od r. 1996 do března 2003 vykonával funkci ředitele školy. Díky jemu nová tělocvična, a také další realizované projekty pomohly zlepšit exteriér i interiérové budovy a přispěly k její modernizaci. A tak přesto, že škola pamatuje ještě Rakousko-Uhersko, její žáci mají přinejmenším stejné podmínky ke studiu jako školy nedávno postavené.

Tělocvična byla postavena podle projektu jihlavského ateliéru Penta. Nad stávající tělocvičnou, ve které rovněž proběhla rekonstrukce, byla postavena ještě jedna o ploše téměř 500 m². Kvalitní podlaha PULA PLASTIC v obou tělocvičnách vyhovuje normám Mezinárodní

basketbalové federace. Nová tělocvična je navíc vybavena do boku se sklápějícími konstrukcemi košů a světelnou výsledkovou tabulí. Kromě přístavby tělocvičny získala škola kvalitní sociální zázemí, nový kabinet tělesné výchovy a posilovnu. Při stavbě pomohlo penězi ministerstvo školství i město. Škoda jen, že se díky projektu musela zazdít okna v 1. mezipodlaží hlavního schodiště a okna v druhém nyní ústí do tělocvičny. Tím budova ztratila část přirozeného osvětlení, a narušila se tím původní koncepce prvních stavitelů. Projekt však naopak pomohl vyřešit přístup do budovy pro občany se sníženou pohyblivostí – ve škole byl vybudován výtah a bezbariérový přístup do zadního traktu. Tělocvična byla uvedena do provozu s prosinci 1998, objekt byl stavebně dokončen až v červenci 1999.

Dalším významným realizovaným projektem byla stavba nové kotelny. Škola odkoupila od akciové společnosti SATT uhelnou kotelnu, která se nacházela na pozemku gymnázia. V roce 1997 začala s výstavbou plynové kotelny. Stavba byla dokončena v roce 1998. Škola se tímto krokem

osamostatnila a to pomohlo k šetření provozních nákladů. Zároveň získala i kogenerační jednotku, která dodává elektrickou energii do sítě školy.

Roku 1999 byla uvedena do provozu nová učebna cizích jazyků a dokončila se rekonstrukce odborné učebny fyziky. Zvláštní pozornost byla věnována exteriéru budovy. Byla obnovena fasáda školy, natřena okna, vyměněny dveře ve vestibulu.

Počítačová učebna

Pro studenty je však kromě tělocvičny a posilovny nejzajímavější částí školy počítačová učebna. Každou přestávku bylo možné pozorovat hromadný běh studentů všech tříd po chodbách a schodištích. Kdo vyhrál, získal za odměnu vytoužené místo u počítače. Velmi často se stávalo, že zvonění na další hodinu studenti vůbec neslyšeli, nebo nechtěli slyšet. Nezbylo nic jiného, než učebnu o přestávkách zavřít, aby studenti měli čas k relaxaci a na svačinu. Je však samozřejmé, že po skončení výuky je učebna každému k dispozici, a to až do pozdních odpoledních hodin.

Počítačová historie gymnázia se začala psát okolo roku 1986. Tehdy vznikla učebna informatiky a výpočetní techniky. Byla vybavena počítači PMD 85. Později v roce 1992 získala škola supermoderní počítače s procesory Intel 80 286. Tyto počítače byly již propojeny do počítačové sítě. Postupem času prošla učebnou řada počítačů vybavená procesory Intel Pentium, Intel Celeron, AMD, Duron. Operačním systémem se stávají MS WINDOWS 98. Zatímco se poměrně dařilo vybavovat školu počítači, aktualizace síťového vybavení se redukovala na nový operační systém NOWELL NETWARE 4 a nový server vybavený procesorem PENTIUM III. Na přebudování síťového rozvodu se už nedostalo.

K radikálnější změně dochází s příchodem nového administrátora sítě – Mgr. T. Feltla ve školním roce 2001–2002. Celá síť je převedena na platformu MS WINDOWS 2000 srv. Operačním systémem pracovních stanic se stává MS WINDOWS 2000 CZ. Díky licenčnímu programu firmy MICROSOFT (Select pro školství) byla realizace těchto změn finančně únosná. Ve spolupráci s počítačovým oddělením městského úřadu, které zapůjčilo potřebný hardware, byl s téměř nulovými náklady vybudován dočasný síťový rozvod. Ve školním roce 2002 – 3 došlo k celkové rekonstrukci počítačové sítě, která byla rozvedena i do dalších částí budovy. Počátkem školního roku 2003–2004 byl zprovozněn druhý server s operačním systémem MS WINDOWS 2003 server.

Jsmo si vědomi toho, že popis vybavení počítačové učebny může působit poněkud stroze, ale domníváme se, že své opodstatnění. Vždyť za takových 20–30 let může být tato pasáž zajímavým historickým materiálem.

Ostatně péče o vybavení počítačové učebny nese už dnes své ovoce. **Studenti kvarty – Jan Daněk, Igor Hudák, Martin Hlavatý a Rostislav Stříž** vypracovali multimediální projekt, se kterým se umístili na 4. místě v ČR (šk. rok 2003–2004). Pro školu tak získali jako odměnu počítač značky SIEMENS.

A jaké má škola plány do budoucna?

Chtěli bychom upravit prostranství před hlavním vchodem budovy a také plochu školní zahrady. Cílem je vytvořit z nevyužitého a vnitřně nepřístupného prostoru místo, které bude sloužit pro výuku v přírodě například v hodinách kreslení, cizích jazyků a literatury, při různých kulturních akcích. Prostor by měl být osazen lavičkami a plocha celkově upravena do podoby parku.

Do budoucna se také počítá s rozšířením volejbalového hřiště, které by mělo mít umělý povrch. Počítá se také s tím, že bude využito i pro jiné sporty. Součástí zamýšleného projektu je i vytvoření nezbytného technického zázemí. Tím by se nejen školu, ale i městu dostalo kvalitního sportoviště, které by sloužilo pro školní výuku i mimoškolní činnost dětí a sportování dospělých.

profesorka: „Byl tam i Košut.“
student: „Pošuk?“
profesorka: „Ne, pošuk seš ty.“

profesorka v hodině biologie:
„Jak se nazývá odstranění zbytku potravy?“
Ohlas ze zadních lavic: „H....!“

profesorka:
„Evičko, ty máš být poučena o bezpečnosti ve škole.“
láda: „Paní profesorko, já ji poučím!“

profesorka:
„Co je důležité pro mozek?“
Roman: „Aby byla velká hlava!“

profesorka:
„Tohle není liščí chvost,
ale ocas našeho berana.“

profesorka:
„Co patří k rozdílům mezi mužským
a ženským pohlavím?“
Roman: „Ženy mají delší vlasy!“

profesorka:
„Co znamená samosprašná rostlina?“
Jakub: „Že si pomůže sama!“

Petr (překládá z němčiny):
„Nejvýznamnějším švýcarským
vývozním artiklem jsou uhry.“
(Uhr = hodinky).

Perličky zpod lavice (1996–2004) - Necenzurovánol

student:
„Paní profesorko, můžu zapálit svíčku?“
My máme takovou tradici“
profesorka:
„Že zrovna ty, Kaša, dodržíš tradice.
Jednou už tu hořelo.“

profesorka (k tématu „Můj den“:
„Ájo, už jsi měla svůj den?“
studentka: „Eště ne, ale podle toho,
jakej myslíte.“

profesor: „Koho si vyzkoušíme? Zdeňka!“
Zdeněk: „Pane profesore, já musím zavřít okno,
mně zamrzají synapse.“

profesor: „Tak, a jde se zkoušet.“
Iva: „Pane profesore, mně se dneska zdálo,
že jste mě vyzkoušel a odpoledne vás přejelo auto!“
profesor: „Teda ještě jeden takovej sen a...
Naštěstí jsem tu autem.“

profesorka:
„Co jste minule probírali?“
Filip: „Drogy, alkohol, cigarety a jiné slasti.“

profesor: „Víte, co může být tón?“
Filip: „Třeba prdění.“
profesor: „Je to tón, když kolem projede auto?“
Filip: „Jo.“
profesor: „Jakto?“
Filip: „Tak já vám to zazpívám: Hn hhhnnn, hhhnnn.“

Pedagogický sbor 1994–2004

V uplynulém desetiletí došlo k některým změnám v pedagogickém sboru. Bylo to způsobeno jednak „generační výměnou“ a jednak novými potřebami školy, která musela rozšířit vyučování cizích jazyků a zajistit vyučování počítačových programů.

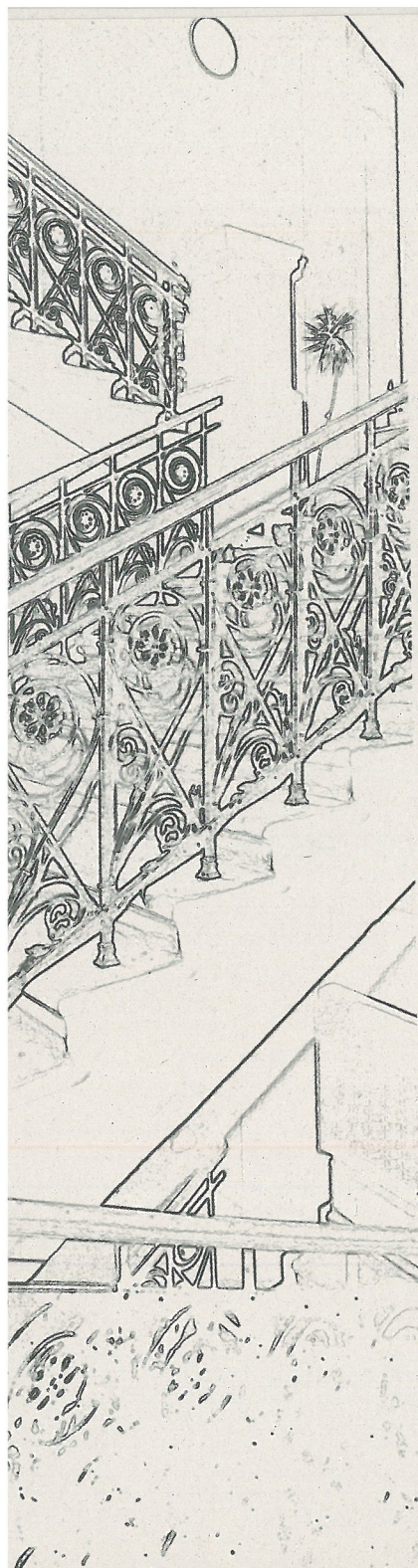
Zastavme se však ještě u generace, která odešla do důchodu na prahu 90. let. Můžeme k nim přiřadit p. M. Bláhovou, p. A. Bramboru, p. J. Maděru, p. F. Vyplašila, p. M. Peřázovou. Ti první tři přišli na sklonku 50. let, zažili slavné chvíle obnovy gymnázia v r. 1970, ale také dobu normalizace. Znovu a znovu musela tato generace bojovat o zachování školy, o udržení jejich kvalit. Oporou jim v tomto úsilí bylo město, bývalí studenti i tradice sama. Také proto na rozdíl od jiných škol, se pravidelně připomínalo každé významné výročí školy, každá významná osobnost, připravovaly se akademie, besedy, psaly almanachy. Pro mladé

členy pedagogického sboru byla tato generace vzorem v mnohém – v přístupu ke studentům, v hloubce vědomostí... Především díky jim získali ti, co přišli do školy odjinud, lásku ke gymnáziu, úctu k jeho tradicím a chuť pro svou školou pracovat.

Ještě při oslavách 100. výročí založení školy jsme se s nimi všemi mohli setkat. Bohužel, při oslavách 110. výročí někteří z nich mezi námi nebudou.

V roce 1999 odešel z řad pedagogů Arnošt Brambora. Narodil se 28.6. 1928 v Novém Městě na Moravě. Po absolvování novoměstské realky vystudoval francouzský a ruský jazyk na FF MU v Brně. Na naší škole učil od r. 1959 až do svého odchodu do důchodu v roce 1991. Působil zde nejen jako pedagog, ale také výchovný poradce, pracoval v odborech.

PhDr. Bohuslav Brabec se narodil 14. 11. 1929 v Jevišovicích u Znojma. Po studiu na Obchodní

akademii v Třebíči absolvoval v r. 1953 Pedagogickou fakultu MU, později úspěšně absolvoval studium ruštiny a angličtiny na FF MU v Brně. V roce 1971 získal doktorát v oboru Teorie a dějiny slovanských literatur. Učitelskou kariéru zahájil ve Žďáře nad Sázavou. V letech 1961–1967 byl zástupcem na SVVŠ ve Žďáře nad Sázavou, v letech 1967–1970 jejím ředitelem. V souvislosti se změnami po r. 1968 musel odejít z ředitelské funkce. Nejprve byl přeložen na SPŠ ve Žďáře nad Sázavou a od r. 1971 až do r. 1991 působil na novoměstském gymnáziu. Vedle výuky mnoho času věnoval odborné práci. Přispíval do celé řady pedagogických časopisů. Jeho příspěvky se týkaly metodiky výuky cizích jazyků, dílům a osobnostem ruské i sovětské literatury. Zemřel v roce 2001.

O rok později zemřela profesorka Marie Bláhová. Narodila se 9. dubna 1926 v Rudolci. Po studiu na novoměstské reálce absolvovala Přírodovědeckou fakultu MU v Brně (obor biologie–zeměpis). Krátce vyučovala na ZŠ ve Žďáře nad Sázavou a v Radňovicích. V letech 1950–1956 působila na Vyšší škole sociálně zdravotní ve Velkém Meziříčí. Od roku 1956 do odchodu do důchodu v roce 1983 působila na novoměstském gymnáziu.

8. 11. 2003 odešel z řad pedagogů novoměstské střední školy Jiří Maděra, její dlouholetý ředitel. Narodil se v Praze 8. 1. 1930. Když mu bylo 8 let přestěhoval se z rodinou do Nového Města na Moravě. Zde absolvoval reálku a posléze vystudoval FF MU v Brně (obor tělesná výchova–filozofie). Už během vysokoškolského studia začal na naší škole vyučovat. V roce 1970–1971 byl přeložen do Bystřice nad Pernštejnem. V roce 1974 se vrátil na novoměstské gymnázium a zde od tohoto roku až do r. 1990 vykonával funkci ředitele. Ze školy odchází v roce 1991. Naposledy v ní vyučoval v r. 1998, kdy zastupoval za nemocného pedagoga.

Uzrál čas...

*své brýle vložili, kam dočetli právě knihu,
ji z rukou dali si tiše vzít,
a v očích ptáky, kteří vracejí se k jihu,
rozdali úsměv, naspěch měli,
ohlédli se, zacházeli...*

(F. Šrámek)

Škola žije kulturou

Pěvecký sbor

Centrem kulturního života školy je stále aula. Každoročně mohou náhodní chodci, kteří jdou v prvních prosincových dnech okolo budovy gymnázia, slyšet svěží studentské hlasy nacvičovat lidové písně a vánoční koledy. Od roku 1990 až do roku 2002 vedl studentský pěvecký sbor dlouholetý ředitel novoměstské ZUŠ Josef Večeřa. Svou důsledností a vytrvalostí vždy dovedl zlomit počáteční nechuť studentů k úmornému zkoušení a výsledkem pak bylo velice kvalitní vystoupení, kterým při různých příležitostech překvapil školu i novoměstskou veřejnost. Studenti pod jeho taktovkou nacvičili mnoho obtížných skladeb českých i světových klasiků. Jedním z největších zážitků bylo provedení Rybovy Mše vánoční v roce 2001. Poslední vystoupení pěveckého sboru pod vedením J. Večeři bylo 27. 6. 2002. K dokreslení tehdejší atmosféry poslouží citace ze školní kroniky: „Bylo to důstojné, hluboké a velmi dojemné vystoupení. Pěvecký sbor poděkoval panu sbormistrovi skvělým výkonem, který všichni účastníci přijali s hlubokou úctou. Děkuje, pane Večeři!“

I v současné době má škola štěstí na dobrého sbormistra. Stal se jím František Dvořák, učitel ZUŠ ve Žďáře nad Sázavou, který se studenty připravil řadu akcí k oslavám 110. výročí založení školy.

105. výročí založení školy

„Chodil jsem do úplně jiné střední školy úplně jinde, jenomže reálky, reálná klasická, reformní a snad ještě jiná gymnázia, jsou nedílnou geografickou jednotkou v zeměpisu duše... Tu krajinu v nás, jíž se všude táhly teskné kopce a korunami stromů stékala na mech voňavá chuť slunce, jsme pak všichni opustili a rozešli se po světě... ale jednotný zeměpis duše nás všude provázel.“

(Josef Škvorecký – předmluva v almanachu k 105. výročí založení novoměstského gymnázia)

Ve školním roce 1999–2000 si studenti i pedagogové spolu s novoměstskou veřejností připomněli 105. výročí založení školy. Slavnostní zahájení oslav proběhlo v pátek 8. října 1999 v sále KD. Zde se také uskutečnila akademie. Její program vycházel ze vzpomínkového almanachu, který uspořádali a edičně připravili – Jarmila Puchýřová – Knopová, žijící nyní v Kanadě, a profesor Jiří Šebek, akademický malíř, grafik. Do almanachu přispěli abiturienti všech generací, zejména však generace studentů z let 40.–60. Celá akce měla tradiční charakter. Začala prohlídkou školy, ve které současní studenti informovali o dění na gymnáziu a v laboratořích i odborných učebnách převáděli to, co se naučili... A pak už následovala jenom setkání a vzpomínání na studentská léta, dávné lásky.

Celostátní kolokvium k 100. výročí narození Vincence Makovského

Rok 2000 přinesl několik významných událostí, které obohatily kulturní život školy. Především byl 6. března 2000, v souvislosti s blížícím se 150. výročím narození T. G. MASARYKA, instalován ve vestibulu školy sádrový model prvního československého prezidenta, jehož autorem byl V. Makovský. O důstojný průběh této události se postaral pěvecký sbor školy, který zazpíval Masarykovy oblíbené lidové písně, slavnostní projevy přednesl poslanec Parlamentu ČR PhDr. VI. Císár, starosta města P. Pejchal a ředitel školy RnDr. Karel Koten. Slavnosti se zúčastnili kromě dalších hostů i oba synové Vincence Makovského – Ing. arch. Jan Makovský a Doc. Ing. Zdeněk Makovský, všichni studenti a jejich pedagogové.

20. října 2000 gymnázium poskytlo aulu pro celostátní kolokvium k 100. výročí narození V. Makovského. Kromě umělcových synů ozdobily slavnostní zasedání skutečné osobnosti výtvarného umění – Doc. PhDr. Jiří T. Kotlík, PhDr. Jiří Zemánek, prof. ak. sochař Vladimír Preclík, ak. sochař Vojtěch Adamec, ak. sochař Jiří Kašpar, kteří přednesli cenné příspěvky zhodnocující život a dílo novoměstského rodáka, abiturienta naší školy, Vincence Makovského. Atmosféra jednání byla neobyčejně tvůrčí, do živé a někdy až vzrušené diskuze přispěli i další účastníci pléna. Cílem všech bylo podle slov prof. J. T. Kotlíka nejenom zavzpomínat ale i podnítit historiky výtvarného umění k aktuální interpretaci díla V. Makovského. Odborného jednání se zúčastnili studenti 3. a 4. ročníku, kteří se rozhodli pro humanitní studia. Především pro ně to byla fascinující podívaná. Poprvé mohli nahlédnout do světa skutečného vědeckého bádání, které však nezůstalo pouze u strohé odbornosti, ale bylo živé, inspirující, nezapomnělo ukázat V. Makovského jako moudrého a laskavého člověka.

Řadu významných kulturních aktivit bychom chtěli uzavřít připomenutím akce, která byla zcela v režii školy. 1. 6. 2002 byla uspořádána výstava výtvarných prací studentů gymnázia s názvem KOMUNIKACE – klíč k přátelství. Na návštěvníky výstavy čekalo několik překvapení. Už před budovou školy byli přivítáni pohádkovými bytostmi, které s nimi pomocí provázku navazovaly přátelství a vedly je kolem labyrintu po schodišti lemovaném zvířecími strážci a bytostmi z jiného světa do výstavních prostor v aule. Pro dětské návštěvníky tu bylo připraveno „mrtvé moře“, které se za jejich pomoci mělo proměnit v živé. Děti si vybarvovaly své lodě, vodní živočichy a lepily je na mořskou hladinu. Za chvíli nezůstal kousíček volného místa. Studenti se ve svých pracích zamýšleli nad problémy současného světa, kladli si gauginovskou otázku: „ODKUD PŘÍCHÁZÍME, KDO JSME, KAM JDEME?“ A přišli na to, že nejdůležitější věcí v životě člověka je lidská pospolitost. „VŠICHNI SE POTŘEBUJEME, LIDI!“, zněl z auly barevný hlas novoměstských studentů.

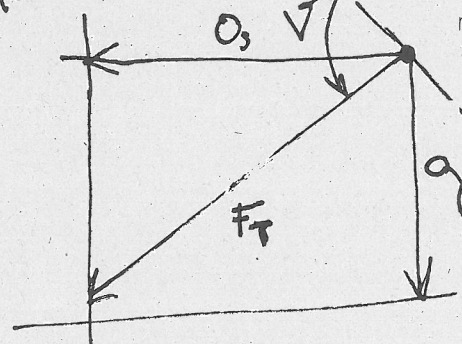
Prof. ak. soch. Vladimír Preclík – Úvaha o síle talentu

Narodil se v roce 1929 v Hradci Králové. V letech 1943–1945 se učil řezbářem a pozlacovačem v Hradci Králové, v letech 1946–1950 studoval na Vyšší prům. škole sochařsko-keramické v Hořicích. V letech 1950–1955 studoval na VŠUP v Praze v ateliéru J. Wagnera. Od začátku své tvorby tvoří volné cykly – „Generace avantgardy“ (1958–1961), „Orchestrion a Partitury“ (1964), „Stará provensálská města“ (1966), „Úkryty“ (1983–1986). I když byl původním školením kamenosochař, našel adekvátní výrazový materiál ve dřevě, které je od 70. let často dotvářeno kombinací jiných materiálů (kůže, sklo, kožešina).

Patří k sochařům, kteří osobitě navazují na expresní tradice českého baroka, v posledních letech se projevuje i literárně. Když jsem před nějakým časem okusil práci pedagoga a na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně učil mladé adepty sochařství, občas jsem litoval, že nebyla vynalezena pomůcka, pomocí které by se dal změřit, zvážit či jinak vypočítat talent. Jeho síla, hloubka, barva i vytrvalost. Co by tím odpadlo starostí kantorům, žákům, o rodičích nemluvě. Bylo by snadné napojit adeptovo tělo na měřidla a odečítat z displeje neomylného přístroje naději národa i poklesky přílišného sebevědomí jedinců. Pokud jsem správně informován, nebyl opravdu dosud takový přístroj vynalezen, a tak se dál musíme zabývat hledáním talentů, jejich cílevědomou kultivací a jejich následky.

Co je to vlastně talent? Jak brzo se v mládí rozpozná, čím je pak umělci v jeho životě, jak vysoké klade nároky na něho, jakých dosáhne úspěchů a kdy. A je-li výsledek adekvátní úsilí umělcovu. Je to celá dlouhá řada hledisek, kterými bychom se museli prokousat, když bychom trvali na tom, že

*g... síla závažnosti
O... vynalazení
F_T... síla talentu*

*t... krom úvah
V... úhel pohledu*

stanovíme jasné definice a kritéria. Ocitli bychom se na tenkém ledě mimovědeckém a mohli bychom být podezříváni z nadřování či nastavování křivého zrcadla s pokusem zvrátit nezvratitelné. A to nemáme v úmyslu. Naším úmyslem je pojednat o věci prostší, viditelné, spojené úzce s talentem, i když možná překvapující.

Dal jsem si čas a srovnával s jistou drzostí a rizikem pět prací na jedno téma pěti nejvýraznějších českých sochařů minulosti. Odvážil jsem se vnést něco kritických slov k pracím těch, jichž si velice vážím a které považuji za velmože českého sochařství. Jana Štursy, Josefa Mařatky, Otakara Španiela, Otty Gutfreunda a Vincence Makovského. A ono téma? Portrét Tomáše G. Masaryka. Výrazná, oduševnělá tvář. Všichni ho mohli osobně znát, všem mohl stát modelem, všichni se zabývali jeho portrétním pomníkem. Byl všeobecně známý, jeho život inspiroval, byl hlavou mladého státu, byl ctěn a patřilo jistě k velkému vyznamenání ho moci portrétovat. Zkrátka bylo to největší téma té doby. Možná že dost těžko mohu dnes posoudit jednotlivé přístupy zmíněných sochařů k tak závažné tematice. Dokonce se bojím, že budu právě ve vašem městě vypískán, odvážím-li se poznamenat, že Masaryka Štursova považuji za portrét jen dokonalý. Ano, dovozte mi říci paradox jen dokonalý, dokonale postavený, precizně viděný. Ale je to přísně zavazující portrét státníkův, jako by se z něho poctivým studiem hlavy vyvanulo člověčenství a zbyla právě jen důstojnost, okázalost a ona dobře míněná božská dokonalost.

I fenomenální modelér Josef Mařatka, žák Rodinův, jako by v tu chvíli, kdy se mu dostalo cti modelovat prezidenta republiky, zapomněl na svou modelářskou virtuozitu, rozmach a odvahu. Tvář jeho TGM je studená, nebo spíš, řekl bych, kamenem vychladlá. Mařatka nevyužil možnosti této sochařské disciplíny, aby podtrhl vlastnosti portrétovaného, jeho přímost, nekompromisnost a sebejistotu. Je to tvář objektivní a sochařsky poněkud ustrašená. Jako by Mařatkovi šlo jen o co nejvěrnější podobu. Je však podoba portrétem? Víme, že je to přinejmenším složitější.

Studoval jsem Gutfreundova Masaryka na náměstí v Hradci Králové a obdivoval jsem jeho přístup k místu, do kterého je pomník zasazen se všemi doprovodnými pokušeními, které takový úkol přináší. Gutfreund se bezvýhradně podřídil architektuře náměstí a géniovi, jakým byl Gočár, autor umístění. Hlava TGM přestává být portrétem. Je zcela podřízená celku. Stává se součástí pomníku, je jeho neodmyslitelným detailem, je prostá osobitého výrazu a zdá se, že jako samostatný portrét by byla neudržitelná.

Očekával jsem, že odlišnou notu portrétu Masaryka přinese Otakar Španiel, zkušený portrétista, medailér, autor prvních československých mincí a polobůh mezi sochaři. Mám řadu let doma jeho originální kresby hlavy TGM. Je to nádherná kresba a je nutno litovat, že jeho hradčanský pomník nemá s touto kresbou nic společného. Narychlo střižený a narychlo sešitý pomník TGM na Hradě je mým nedorozuměním. Třetinový Španielův model z jaroměřského muzea byl spíš použit, než aby se realizátoři

podle něho věcně přidrželi. Ostře řezaná modelace hlavy svědčí o jisté snaze jí dát výraz. Domnívám se však, že snaha vyzněla do prázdna. Očekávané pojetí portrétu Španielova bylo zcela popřeno.

Vedle zmíněných portrétů TGM je práce Vincence Makovského výjimečná. Jako by se od vlastní lidské podoby TGM jen odrazila a přestala ji sledovat. Není pečlivou studií tváře.

Makovský došel k jisté portrétní předvídavosti. Jeho pojetí je psychologicky hlubší. Snad proto, že Makovský byl od výše jmenovaných o generaci mladší, snad proto, že mu Masaryk neseděl modelem, snad proto, že měl odvahu podívat se na velké téma pohledem mládí a mladické drzosti. Nedal se zavést civilní podobou a vydal se těžší cestou podoby vnitřní. Makovského výrazný talent mu dovolil pokusit se o zdánlivě nemožné. Z toho, co o Masarykovi věděl, jak ho znal z tisku, filmů, vyprávění a z atmosféry třicátých let, postavil svou vlastní vizi státníka. Projevil schopnost ponořit se pod povrch a zaznamenat tam konstrukci siločar povahy portrétovaného. Z prací pěti velkých sochařských hvězd práce Makovského vystupuje markantně do popředí. Dosáhl toho, že jeho TGM, sochařsky velkoryse pojatý, je snad více Masarykem než ve skutečnosti. Ano, je to tvrzení z oblasti těžko dokazovatelné. Víme však už, že sama podoba není, že portrét je souhrnem informací o portrétovaném. Tvrdím, že portrét Makovského se řadí k římským portrétům, které dodnes nesou zprávu o zdravotním i duševním stavu portrétovaných, i o jejich životních cestách. Je pozoruhodné, že je nejvěrnější, i když nebyl modelován podle živého modelu, nebo možná právě proto.

Výsledné
umělecké dílo = umělecko . talent . dokonalost
VÚD = U : T · D
talent = (mládežnická + vize + odvaha) os
T = (MD + VIZ + O) OS
D + VIR

KRESIL:		Základní devítiletá škola při SVVŠ v Novém Městě na Mor.
POSUDEK:		ř.
MĚŘITKO:		PRÁCE č.

Soutěže, přehlídky, olympiády v humanitních oborech

Studenti se pravidelně zúčastňují olympiád v českém jazyce i v cizích jazycích – tedy v angličtině, němčině, francouzštině, latině, zapojují se do historických soutěží (mladý historik, Čtenice, SOČ). Dobrých výsledků je hodně. Podobně jako v přírodovědných a sportovních soutěžích jsme se rozhodli zaznamenat jen ty nejvýraznější úspěchy v regionálních (krajských a celostátních kolech).

Školní rok 1996–1997

P. Válek – 13. místo v celostátním kole – latinský jazyk

1999–2000

M. Jurman – 1. místo v celostátní literární soutěži vyhlášené firmou PARKER, obor poezie

2000–2001

Daniela Veselá – celostátní finále lit. soutěže Holocaust – svědomí lidstva ▪ Tereza Hanzlová – 3. místo v celostátním kole anglického jazyka ▪ Tereza Hanzlová – 1. místo v regionálním kole Public Speaking Moravy ▪ Josef Stehlík – 4. místo v celostátním kole německého jazyka ▪ Lenka Hrušková – Cena Rady Evropy – soutěž Evropa ve škole ▪ Jakub Kujal – 1. místo (IV. kategorie) soutěž Evropa ve škole ▪ Marie Šírová – Čestné uznání – soutěž Evropa ve škole

2002–2003

Luboš Fendrych – 4. místo SOČ – regionální kolo (obor historie) ▪ Luboš Fendrych – celostátní finále historických prací Čtenice Hodslavice ▪ Lenka Kalášková – 3. místo v olympiádě francouzského jazyka – regionální kolo ▪ Mirka Jamborová – Cena Rady Evropy soutěže Evropa ve škole – II. kategorie ▪ Lenka Hrušková – 3. místo soutěže Evropa ve škole (IV. kategorie) ▪ Andrea Dostálová – Čestné uznání soutěž Evropa ve škole ▪ Zvláštní cena primátora města Ostravy Gymnázium V. Makovského v Novém Městě na Moravě za kvalitní kolekci literárních prací

2003–2004

Radka Konárová – celostátní finále historických prací ČTENICE Hodslavice
▪ Jana Pacalová – Petr Slaný – celostátní finále historických prací ČTENICE Hodslavice

Z výše uvedeného přehledu je patrné, že zvláště výrazných úspěchů dosáhli studenti v literárních soutěžích. Zastavme se nejprve u prvního z nich. Ve školním roce 1999–2000 vyhlásila firma Parker soutěž pro literární talenty. Soutěže se zúčastnilo 431 studentů. Ze všech prací byly vybrány tři vítězné. V oboru poezie získal vítězství Michal Jurman, tehdy student III.B novoměstského gymnázia. Slavnostního vyhlášení se na náklady firmy zúčastnila celá třída III.B a vyučující českého jazyka. Porota složená z významných osobností české kultury (předseda: básník L. Vaculík, členové poroty – dramatička D. Fischerová, básník P. Borkovec, režisér divadla Ypsilon J. Schmid) dostala podobně jako vítězové skvělé značkové pero. Ludvík Vaculík prohlásil, že už jedno takové má, a proto je ochoten se dalšího pera vzdát ve prospěch toho, kdo mu poví dobrý vtíp ze školního prostředí. Žádný ze zúčastněných studentů se k tomu neměl. Novoměstská III. B však měla s sebou i malou sestru jedné ze studentek. Malá Monika

musela jet také, protože rodiče nebyli doma a ji neměl kdo hlídat. V okamžiku, kdy už všichni vycházeli z divadla, rozběhla se Monika za Ludvíkem Vaculíkem. Mistr vyslechl vtip, který zrovna „letěl“ na I. ZŠ v Novém Městě na Moravě, a protože byl spokojen, pero vydal. A pak, že se děti z Vysočiny ve světě ztratí!

V roce 2000 vyhlásilo MŠ a mládeže ČR soutěž s názvem **HOLOCAUST – svědomí lidstva**, kterou garantovala i Kancelář prezidenta republiky. Soutěž obeslalo 314 žáků základních a středních škol. Odborná porota vybrala 10 vítězných prací a 3 ještě získaly zvláštní ocenění. Mezi vítěznými pracemi byla i úvaha novoměstské studentky **D. Veselé**. Pro vítěze připravilo MŠ a Kancelář prezidenta republiky setkání na Pražském hradě. Po prohlídce reprezentativních prostor se mladí literáti setkali s prezidentem Václavem Havlem, který všem poblahopřál a vyjádřil přání, aby ve své literární práci pokračovali. Slavnostní den vyvrcholil ve Vzdělávacím a kulturním centru Židovského muzea. Po prohlídce synagogy a starého židovského hřbitova se studenti setkali se spisovatelem Arnoštem Lustigem. Neuvěřitelná vitalita, hluboká lidskost, odpuštění a notná dávka humoru provázela každé jeho slovo. Přesto, že byl jednou z obětí holocaustu, nikoho neodsuzoval. Snažil se i po tolika letech vzpomínat na to lepší – na soudržnost a obětavost vězňů v koncentračních táborech Terezín i Osvětim. Podle jeho slov sborník, který byl vytvořen z vítězných prací, bude sloužit při výuce na amerických univerzitách.

Od roku 1953 je v evropských zemích organizována literární soutěž **EVROPA VE ŠKOLE**. Její základní myšlenkou je podpora ideje vzájemné sounáležitosti a spoluzodpovědnosti za další osud Evropy mezi dětmi, žáky, studenty a učiteli. Důraz je kladen na výchovu k evropanství a k evropskému demokratickému myšlení. Poprvé se novoměstští studenti této soutěže zúčastnili v roce 2002 (základní téma Klíč k budoucnosti Evropy hledejme v její minulosti) a hned velice úspěšně – Cenu Rady Evropy v III. kategorii získala **Lenka Hrušková** s prací **Vlachovice – horská vesnička v srdci Vysočiny**, v téže kategorii 2. místo získala **Jana Večeřová** s **Příběhem petrolejové lampy**. V nejvyšší, 4. kategorii získal 1. místo **Jakub Kujal** s verši **A ze dvora je slyšet meluzína**. Jakub Kujal pak reprezentoval Českou republiku na mezinárodním setkání mladých tvůrců v německém Bad Marienbergu. Čestné uznání v této kategorii získala **Marie Šírová** s prací **Český rok ve zvycích a obyčejích**.

V roce 2003 získala ve II. kategorii cenu Rady Evropy **Mirka Jamborová** s prózou **Nejvíce se mýjeji lidé, kteří se denně potkávají**. 3. místo ve 4. kategorii opět **Lenka Hrušková** s prací **Evropská fantazie** a čestné uznání obdržela **Andrea Dostálová** s **Neobyčejným životem obyčejné dívky**. Tento úspěch studentů novoměstského gymnázia byl završen Zvláštní cenou primátora města Ostrava za kvalitní kolekci literárních prací.

K ukázkám výše uvedených prací přiřazujeme ještě básně **Jiřího Pelána** (abiturient z roku 1999), nyní studenta bohoslovecké evangelické fakulty, protože i on patří k výrazným talentům generace posledního desetiletí 20. století na novoměstském gymnázium.

(r. 2000) a konečně v roce 2001 se zúčastnila FINÁLE MISS ČESKÉ REPUBLIKY a zařadila se mezi 12 nejkrásnějších dívek ČR.

A to nejkrásnější na konec!

Novoměstské gymnázium se může pochlubit několika vítězstvími i v jedné velice atraktivní disciplíně. Studentka novoměstského gymnázia **Lucie Machová** (dole) získala titul **MISS MAŽORETKA ČR** (r. 2000) a stejným titulem se ozdobila **Jana Puchrová** (nahore) (r. 2002). Studentka **Ivana Kadlecová** (abiturientka z roku 2001) získala několik titulů v různých soutěžích o nejkrásnější dívku – 2. vicemiss soutěže **MISS POUPE** (r. 1998) a v téže soutěži získala ještě titul **MISS SYMPATIE**, první **VÍCEMISS GYMNAZIÍ ČR** (r. 2000), 2. vicemiss Vysočina

Ivana Kadlecová

**UKÁZKY
OCENĚNÝCH
LITERÁRNÍCH
PRACÍ**

Michal Jurman

Těsná

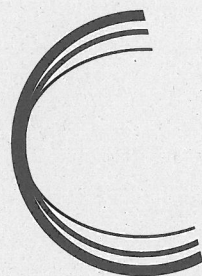
Těsně od hladiny
co vypadá jak tráva
tvá kůže
co hladil jsem
můj smutek brzo z rána
ty hlubiny ve vodě
těžko se vidí
k večeru těsně
těsně je u hladiny.
Těsně jsem minul
svou náladu z rána
k večeru vyskáčí
žáby, má dáma
usíná
hladina
ve tmě se šeptá,
stejně tak z rána...

Michal Jurman

Celá viola

Opatrně na zkoušku
zubama ošahám
první větu tohoto léta
ve kterém
krása zas poteče
jak uzdravující víno
úzkým hrdlem,
jednou se napiji
a zadržím tu čerstvou chuť,
tu vůni,
pod víčky
aby mi vydržela
na celou štíhlonohou
sezónu,
protože bez té vůně
a jejího dechu,
bez téhle naděje
ve vánek mrazivé víry
mi bude vše
zas jen poraženě klečet
na špičce jazýčka
kde člověku nic nechutná
a nic nepálí.

Michal Jurman

Klidná místa rozchodů

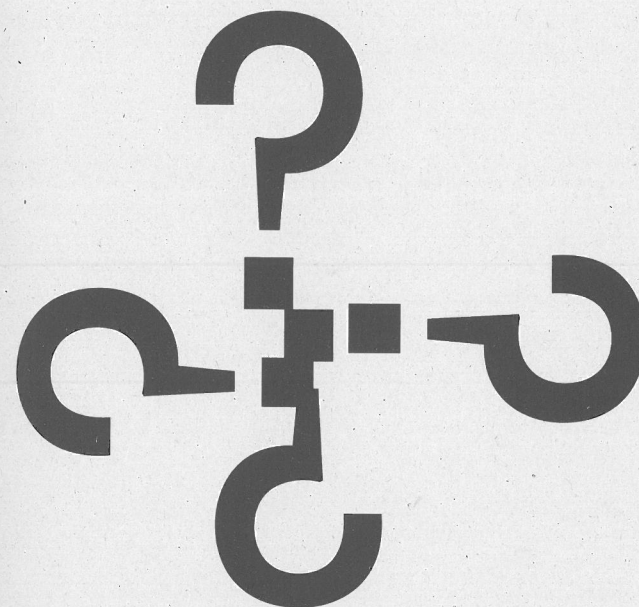
Klidná místa,
slunce hlavu vystrkuje,
stejně rituály,
stejná děkování,
člověk sedí v křesle.
Smutek na dně.
Na povrch lítost.
Jak dny v kalendáři.
Vytištěny k informaci.
Skobička ve zdi,
hledá si cestu.
Zavrtaná pod kůži.

Daniela Veselá

Chci nalézt odpověď

Není to domácí úkol z pilnosti
Nemusím na otázku ze zadané práce
vůbec odpovídat
A přece mě pořád pronásleduje
Tíží mě, odvádí mě od jiných úkolů, od radosti
Jeden den, druhý, desátý ...
Nakonec mi nezbývá nic jiného,
než pokusit se na ni nalézt odpověď

Co je holocaust?

H - jako HUMANITA?
O - jako OBĚTAVOST?
L - jako LÁSKA?
O - jako OHLEDUPLNOST?
C - jako CITLIVOST?
A - jako AUXILIUM?
U - jako UŠLECHTILOST?
S - jako SMYSLNOST?
T - jako TAJUPLNOST?

Či snad

H - jako HRŮZA?
O - jako OBĚTI?
L - jako LIKVIDACE?
O - jako OSVĚTIM?
C - jako CARACHÓ
A - jako „ARBEIT MACHT FREI“
U - jako UTRPENÍ?
S - jako SMRT?
T - jako TEROR?

HOLO: celý, úplný, nedostatečný
CAUSA: PRÁVNÍ PŘÍPAD, PRÁVNÍ VĚC
CAUSA BIBENDY = ?
CAUSA MORTIS = **KONCENTRÁK**

Koncentrační tábor => koncentrace – soustředění

Daniela Veselá

Na co soustředili své myšlenky vězni v koncentračních táborech? Na rodinu, přátele, přežití nebo život? Na život upínali své naděje? Aby zahnali strach, bolest, ponížení?

Jakou měl život pro ně hodnotu? Jaká je vůbec cena života? Rovná se miliardám dolarů, luxusním vilám, podílům v prosperujících firmách? Ne! Hodnota lidského života se nedá vyčíslit! Musíme jej přijímat takový, jaký je, milovat jej a vážit si ho, protože příležitost žít znovu se nevrací. Ale copak mohly oběti myslet na takové květnaté fráze? Uprostřed teroru, špíny, nemoci? Při běhu, když silou vůle držely příliš velké, těžké dřeváky, protože jejich rozbolavená chodidla byla bez citu? Při apelech, kdy dozor čekal na sebemenší záminku, aby je mohl zbit? Kdy jim slunce prostupovalo celým tělem, spalovalo kůži nebo když je mráz uváděl do stavu podobného bezvědomí? Při přesně mířených ranách okovanou špičkou boty, kdy vězni leželi na zemi a modlili se, aby už byl konec? Mysleli na smrt? Nemyslím si, že by tomu tak bylo. Určitě stejně doufali v pomoc vojsk, která zboří zeď utrpení a umožní jim tak návrat do svobodného života. Ale co je do té doby drželo při životě? Na co mysleli? Zkusila jsem se vžít do situace, že bych také byla v koncentráku. Jsem si jistá, že zmlsaná dnešním životem bych se stala terčem šikany velitelů a spoluvězňů. A zřejmě první, co by mě napadlo, by bylo spáchat sebevraždu. Skončit to. Asi bych skočila do drátů. Bylo by to rychlé. Ale pak jsem si uvědomila, jestli by tomu bylo skutečně tak, kdybych měla manžela, děti, kdybych věděla, že žijí moji rodiče, sestra. Často bych na ně vzpomínala. Na nešťastnou maminku, utrápeného tatínka. Už kvůli nim bych tu hořkost a bolest snášela dál. Pro ně by mělo cenu žít. Snažila bych se přežít, abych je mohla obejmout, líbat je, nechat se hladit po tváři, smazat to, co se mi stalo a žít zase s těmi nejbližšími. Víím, možná si pomyslíte, že se to smazat nedá. Ale rodina dokáže i sebetrpčící utrpení zmírnit. Proto asi myslím, že vězni soustředili své myšlenky na rodinu a přátele.

Podle jakého klíče byli vybírání lidé, kteří „nezasluhovali“ dar života?

Daniela Veselá

Je známo, že Hitler toužil po tom, aby v jeho mocné říši byli lidé pouze čisté rasy. Jak si ale máme čistou rasu představit? Vymydlené zrzouny, brunety, blondáky s voňavými vlasy, chrupem zářícím bělostí, krásnými těly? Kéž by to bylo tak jednoduché. Ale Hitler měl svou vlastní představu o čisté rase. Blondáci s modrýma očima a germánskými rysy. Není to směšné? Jak se rozhodl, kdo bude tím pravým prototypem? Podle své nálady, nebo si losoval? A není to velmi paradoxní, že muž s černými vlasy chce mít ve svém státě pouze blondáky? Už vůbec mě zaráží, jak mohl někdo brát jeho slova vážně, když byl přesným opakem toho, co hlásal. Copak

barva vlasů zaručuje člověku inteligenci, určuje povahu? Myslím si, že Hitler ani neměl zájem na tom, aby jeho lidé měli duši a nad to ještě rozum. On chtěl masy těl bez hlav, které by nepřemýšlely, neměly vlastní názor, držely se osvědčeného průměru. Potřeboval lidi, kteří by ho slepě následovali a neuvažovali o tom, co dělají.

A to vše mu zaručovaly osoby se světlými vlasy? Ráda bych poznala příčinu toho, proč Hitler nenáviděl všechny, kteří byli jen trochu odlišní, ale zejména Židy. Ublížili mu snad nějak? Závídel jim jejich kulturu, náboženství, smysl pro obchod, inteligenci, soudržnost? Proto je chtěl zničit? Ale vůbec tomu nerozumím, zvláště, když vše nasvědčuje tomu, že mezi jeho předky byli Židé. Vždyť vraždil vlastní krev! Jak mohl žít s vědomím, kolik lidí díky jeho idejím zemřelo. S překvapením jsem zjistila, že v koncentračních táborech byli kromě nepohodlných ras a lidí i homosexuálové. Určitě si tam označení růžovými trojúhelníky vytrpěli své. Je mi úplně jasné, že i v dnešní době by mnoho lidí řeklo – dobře jim tak. Ale co je to za nesmysl, hloupost, krutost soudit lidi pouze podle toho, koho milují, jakou vyznávají víru. Za člověka mluví jeho činy, ale právě kvůli jeho vzhledu, národnosti byli odsuzováni, neměli možnost se projevit. V dnešní době nejsou títo lidé vyvražďováni, ale často se ocitají samotní na okraji komunity, ve špině lidské společnosti. To je příliš vysoký trest za vlastní názor. Měli bychom se poučit z minulosti a nedávat příležitost jakémukoliv národu či rase, aby se vyvyšovala nad ostatní. Vždyť v osobitosti, jedinečnosti, v nekonečné šíři i třeba protikladných názorů rozkvétá, roste a sílí zelený strom života.

Kříž

Daniela Veselá

Kříž má v lidském vývoji a dějinách civilizace své nezastupitelné místo, stejně jako víra. Prvotní kříž znamenal lásku, obětování. Snad každý si dokáže představit shrbeného Krista, jak se plahočí s přetěžkým břemenem na zádech. Krvavé stopy na kamenech, jež zanechávala rozdrásaná chodidla. Praménky temně rudé krve stékající zpod násilně nasazené trnové koruny. Ježíš umíral hřeby přibitý na kříži. A v tu chvíli pro lidi symbolizoval lásku, pokoru. O mnoho století později se stal záštitou loupeží, vražd, krveprolévání. Křižáci s čistým svědomím rabovali vesnice, města, zabíjeli, zatímco pouhý pohled na jejich plášť s ohromným křížem ve všech vzbuzoval hrůzu. Avšak byl také symbolem utrpení. Tentokrát ne jednoho člověka, ale stovek tisíců stejně tak nevinných. Velmi dlouho trvalo, než si získal kříž zpět svůj původní význam. Pak, ve 20. století, kdy na zemi existuje neuvěřitelně vyspělá civilizace na vysoké úrovni, je zde

další kříž, který věští smrt. Hákový. Znak nacistů. Co v lidech vzbuzoval – strach, zděšení, paniku, nenávisť. Původně měl však jiný význam. Dočetla jsem se, že u starých pohanských národů symbolizoval slunce. Slunce je život. Nechme tento prapodivný znak, jež přinesl tolik utrpení, 20. století. Pro století 21. si vyberme jednoznačně jen jeho slunečnou podobu.

Už je tomu dávno, co mě ruce vídeňského mistra přivedly na svět, s láskou, úsměvem a vírou v naději. Atohle poselství se snažím předávat i já, když přináším světlo do lidských příbytků, a jak doufám, i do lidských duší. Není nic krásnějšího, než vidět spokojenost a radost člověčích očí.

Za oknem se k zemi snášejí trpytivé sněhové vločky, čisté jako hvězdy o půlnoci za úplňku. Rozvážně se pohupují vzduchem, s tichou elegancí a nádherou. Už tolikrát jsem pozorovala jejich houpavou pouť a nikdy ji nepřestanu obdivovat s pokorou, úplně stejně, jako když mě před léty postavili do horního regálu v jednom malém krámku. Okouzleně jsem pozorovala ty bílé zástupy ledových rytířů, pomalu zahalující dlážděnou uličku, okolní domy, zahrady i chodce zabalené do kabátů. Snívala jsem, že moje měkké světlo naplní pokoj hezké mladé dívky, která si v mém svitu bude znova a znova předčítat dopis od milého, strojit se k večeři a časem snad i zpívat ukolébavky dětem. Těšila jsem se na službu plnou smíchu a hravého švitoření, občas okořeněného trochou slz z lásky.

Sny dlouhých večerů jsou krásné, ale náš Pán je mocnější. Přesně tak by to řekl můj první majitel a opatrovník. Byla jsem trochu zklamaná, když si mě domů neodnášela vysněná slečinka, ale prosedivělý pán s hlubokou vráskou na čele – oblečený do sutany. Zaujala jsem poslušně čestné místo na pracovním stole. Každý večer jsem tiše svítila, když si přemýšlivý kněz čítal v Bibli. Z jeho lidového klidu a vyrovnanosti šel až strach. To byl však jen první dojem. Při hlubším pohledu se dal, i když ne snadno, objevit člověk nejen moudrý a hloubavý, ale i dobrosrdečný, soucitný a chápající.

Teď po těch letech na něj často a ráda vzpomínám. Určitě bych jeho laskavé pohledy nevyměnila za zamilované švitoření slečinek. Obdivovala jsem dlouhé debaty, které vedl se svým přítelem, již postarším lékařem. Jak mistrně se dovedl hádat o věcech duchovních i světských! Nebo prožitek, s jakým si vychutnával svůj nedělní pohár vína. S obrovským zaujetím prováděl obřad, který nikdy, za ta léta, co jsem ho znala, neztratil tajemný nádech. Na dno poháru se zlatou bordurou nalil jenom malou kapku a něžně si s ní pohrával proti světlu. Víno se trpytilo jako vzácné rubíny. Snívě se díval do temného karmínu a v jeho pomněnkových očích se zrcadlily sny o dálkách. Několikrát znalecky přivoněl a pak se pomalu labužnický napil. Potom znovu nalil víno, tentokrát byl už pohár plný. Pozdě do noci pak pomalými doušky upíjel. Podzim života mého přítele se začínal blížit ke konci. Vlasy mu zbělely, oči zestárlý a ruce den ode dne roztrěsenější se stále častěji bolestně dotýkaly spánků. Celé noci odříkával motlitby, snad alespoň ty trochu utišily jeho sílící bolesti. Bylo mi smutno, když mě jednoho zimního odpoledne předával do rukou svého nástupce, ještě nedávno studenta teologie.

Bylo to naposledy, co jsem svého opatrovníka spatřila. Zemřel ještě téže noci. Prý měl pěknou smrt, jestli se to dá o smrti vůbec říct. Skonal tiše a náhle, uprostřed svých knih, ponořen do modliteb. Tak, jak si to vždycky přál. Nejen lidé pro něj tehdy ronili slzy...

Vrátila jsem se sice na své místo na psacím stole, ale všechno bylo najednou tak jiné. Mladý teolog byl plný nadšení a elánu. I on si rád četl ve starých učených knihách, nebylo to však klidné posezení hodinu po západu slunce. S úsměvem jsem pozorovala, s jakým úsilím se věnuje studiu křesťanských textů a jak přemítá o významu každé věty. S hořícím srdcem hlásal slovo boží.

Čas plynul. V malé světničce bylo všechno staré nehrazeno novým, pohodlnějším. Moje místo teď bylo na poličce, hned vedle památečního krucifixu. Prý, aby se mi nic nestalo a abych se nenamáhala. Měla jsem sice leccos za sebou, ale tak zlé to snad ještě nebylo! Dokonce jsem vypadala líp než moje mladá nástupkyně a ne jeden pohled na mě obdivně spočinul. Svého druhého majitele jsem neměla příliš v lásce. S jeho příchodem se mi spojovala smrt starého kněze. I když mě měl ve velké úctě, zazlívala jsem mu, že všechno staré vyměnil za moderní, prý lepší.

A nakonec to nejhorší, dal mě do výslužby! Hodiny nečinnosti ubíhaly a já si čím dál víc uvědomovala, že mu křivdím. Myslel to se mnou dobře a žít jenom minulostí a vzpomínáním, to nejde. Až po mnoha letech jsem si kněze začala opravdu vážit a mít ho ráda. I on byl moudrý a dobrosrdečný, i jeho večerní čaj byl vlastně malou slavností.

Na změny bylo už bohužel pozdě. Jednoho dne mě vráscitě ruce, už notně zestárlého kněze, opatrně sundaly z poličky, otřely prach a vyleštily tepaný mosazný podstavec i stínidlo s vyleptávanými ornamenty. S něžnou opatrností mě začaly ukládat do krabice. Konečně se mi alespoň trochu splnil můj dávný sen. Z papírového obalu mě vysvobodily ruce mladé černooké dívky s dlouhým copem. Jak jsem se dozvěděla až později, tahle dívka pomáhala s přípravou bohoslužeb pro starší a nemohoucí, pro které bylo už skoro nemožné dostat se do vzdálenějšího kostela. Když mě kazatel předával, měl prý v očích slzy a říkal, že jsem pro něj hodně znamenala. Nikdy jsem si nedokázala představit, jak moc mi bude chybět.

Poprvé jsem viděla, jak vypadá opravdový život. Fara, jakoby odtržená od světa, po celá ta léta jenom spala. Byla jsem sice v pokoji mladé dívky, ale zpoza památečních hrnečků jsem viděla spíše starosti. Černooká dívka se vdala, vychovala černookou dceru. I ukolébavek jsem si užila, už tři generace pode mnou stává kolíbka. Už tři generace tmavookých děvčátek se ptají, jaký odstín má moje světlo. Jak už je to dávno, co mě ruce vídeňského mistra přivedly na svět. Už tolikrát vyměnily stromy svůj šat. Raději ta léta ani nepočítám, vlastně ani nemusím. Já totiž nestárnu, zraju jako víno, jež míval tak rád starý kazatel.

Vlachovice, horská vesnička v srdci Vysočiny

Už jste někdy navštívili vesničku s názvem VLACHOVICE? z roku 1368. Bratroňovice ležely kousek A slyšeli jste o ní vůbec někdy? Ne? Tak to určitě od této hranice, a to na žďárském panství. musíte napravit! Zajistěte si volný den nebo raději Jenže správa žďárského kláštera vymáhala celý víkend, sedněte na vlak a vyrazte směrem na svých poddaných příliš vysoké daně, a tak se Vysočina. Dojedete nejspíš do Žďáru nad Bratroňovičtí zřejmě rozhodli odejít do jiného panství. Sázavou – metropole nejmalebnějšího Nakonec, neměli to tak složité – stačilo ujít pouhých 900 okresu Vysočiny a chráněné krajinné kroků, aby se ocitli v novoměstském panství, přesně na oblasti Žďárské vrchy. Je to ideální místě, kde stojí Vlachovice. Můžeme tedy předpokládat, že se startovní místo pro vaši cestu za krásami Bratroňovičtí skutečně přestěhovali. Usadili se kousek za hranicí Vysočiny (Vlachovice jsou sice velice a stali se tak zakladateli a prvními obyvateli obce Vlachovice. zajímavá obec, ale když už jste Stalo se tak podle dochovaných písemných pramenů někdy před tady, byla by škoda neprohlédnout rokem 1462 (kdy už neexistovaly Bratroňovice), ale až po roce 1450 si i ostatní pozoruhodnosti Žďárských (z toho roku pochází soupis náležitostí novoměstského panství, které se ještě o žádných Vlachovicích nezmiňuje).

Ve Žďáru určitě musíte navštívit První písemná zmínka o existenci naší obce pochází až z roku Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého 1496. Cituji: „Já, Jindřich z Lippého, nejvyšší maršálek království na Zelené hoře, dílo barokního českého (...) prodávám (...) panu Vilémovi z Pernštejna architekta Jana Blažeje Santiniho, (...). Tomu na potvrzení etc. Dán na Krumlově.“ Tento úryvek zapsaný v seznamu UNESCO. Jestli pochází z prodejní smlouvy uzavřené Jindřichem z Lipého, máte dost času a sil, vyražte ze Žďáru na který si vypůjčil od Viléma z Pernštejna 3000 zlatých, a sever po červené značce. Prohlédnete si protože nemohl svůj dluh splatit, musel prodat část svého tak třeba rybník – Velké Dářko – pramen řeky panství – okolí Nového Města na Moravě a s ním i obec Sázavy, půjdete přes Žákovu horu se zachovaným nesoucí název „Wlachowicze“.

původním jedlobukovým pralesem, tam odbočte po Kde se vůbec vzalo jméno Vlachovice? Název zelené značce směrem ke Stříbrné studánce – prameni je jednoznačně odvozen od slova „Vlach“, ale řeky Svatky. Pokračujte dále na Fryšavský kopec a odtud o původu tohoto slova v názvu naší obce po modré přes malebnou Brožovu skálu do vsi Tři Studně. existuje několik hypotéz, žádná z nich však Odtud si ještě můžete po silnici zajít do vesnice Sklené. Tady není podložena přesvědčivými důkazy. si trochu odpočiňte (popřípadě přespěte) a z dlouhé chvíle Vlach se jednoduše mohl jmenovat jeden můžete rozbalit i mapu. ze zakladatelů vesnice, ale mohlo to být složitější. Slovo „Vlach“ se může odvozovat

Přesvědčíte se, že do Vlachovic už je to jenom kousek, ale já jsem chtěla zavést váš pohled na les rozkládající se od názvu keltského kmene Volků, ale jižně od Skleného, tedy na západ Vlachovic. Přečtete si ve středověké češtině se tímto názvem jeho název Bratroňovice. Nepřipomíná vám to spíš název označoval prakticky každý cizinec mluvící obce? Máte pravdu. Bratroňovice jako osada opravdu slovanštině nepodobnou řečí. A cizinci – třeba existovaly. Dočteme se o nich ve spisu stanovujícím skláři nebo horníci – se v kraji vyskytovali, hranice mezi žďárským a novoměstským panstvím takže někdo z nich mohl klidně být i mezi

zakladateli Vlachovic.

Ale to už dnes nikdo neví (a zřejmě se už ani nedozví).

Vy jste si už zatím odpočinuli, roubených chaloupek a dva větší statky. Obec byla původně trochu se poučili, a tak konečně vystavěna jako typická „okrouhlice“ a stará silnička i pár můžete vyrazit na návštěvu „horské obce přistavěných domků tuto strukturu respektovaly. Ale průraz Vysočiny“, útulné vesničky, střediska zimních nové silnice napříč obcí v roce 1949 a průnik anonymní i letních sportů a zastávky mnoha turistů – zvu typizované socialistické architektury vesničku vás na návštěvu Vlachovic. Jděte nejkratší cestou: vzhledově zdevastovaly. Navíc po ztrátě samostatnosti na vršku západně od Skleného odbočuje ze silnice roku 1960 (sloučení s Rokytne) a znovu v roce polní cesta jihovýchodním směrem. Běžte po ní, 1980 (připojení k Novému Městu na Moravě) se půjdete kus po louce, pak lesem a vynoříte se na louce obec přestala o své prostředí zajímat. Ale po pod kopcem dosud zvaným Tři Smrky (smrky však pádu komunismu a znovunabytí samostatnosti zanikly po zahájení provozu Chvaletické elektrárny v roce (1992) se situace zřetelně zlepšila. Některé 1976). Na kopci nechráněném lesem vás možná překvapí domky byly opraveny a ty nově postavené silný nápor větru. Vlachovice, ležící momentálně kousek byly citlivě začleněny do prostředí. Ostatně pod vámi, mají i na svou nadmořskou výšku – 755 m. n. m. o tom se můžete přesvědčit sami.

– překvapivě drsné horské podnebí. Je to dáno jejich polohou Tak doufám, že se vám tady líbilo, na nekrytém hřebeni – a ne ledajakém hřebeni. Vlachovice leží a budu se těšit na brzké shledání. Nebo, na hlavním evropském vodním předělu, hranice mezi pomořími jestli chcete, ještě chvíli zůstaňte. Severního a Černého moře prochází přímo centrem obce. Vyzkoušejte si, jaké to je, když Tento fakt však způsobuje i mnohé problémy, například s vodními v létě vyjdete ze dveří rovnou na zdroji a s odtokem odpadové vody z obce. Kanalizace vybudovaná rozkvetlou louku nebo když v zimě v roce 1961 počítala s napájením pouze spodní části obce spadající můžete běžky nasadit takřka na k černomořskému pomoří. Zbylá menší část obce byla napojena na domovních schodech, potom vyhovující kanalizaci až o několik let později. Problém byl i s vodovodem. projet celou krásnou, tiše Ten se u nás nepodařilo vybudovat vůbec, a tak stále čerpáme vodu zadumanou bílou Vysočinu z vlastních studní. Na rozdíl od vodovodu plynovod se sem zavést podařilo a nakonec večer ulehnout (roku 1988), dokonce i elektrifikace se obec dočkala (ovšem až v roce 1946). v chaloupce, kde lišky dávají dobrou noc.

Dnes u nás najdete „pouze“ restauraci „Na kovárně“ a obchod se smíšeným zbožím (tam však koupíte všechno všechno potřebné a přijďte klidně i v neděli, Co dodat na závěr? máme otevřeno). Avšak dříve ve Vlachovicích bývala i škola (1892 – 1977) a rekreační Snad jen, že už se chata, dokonce podle soupisu živností z roku 1940 byl v obci jeden kovář, jeden stolař, těším na vaši jeden hostinec, jeden malý obchod a jedna malá trafika. Do roku 1946 mívala naše vesnice návštěvu. až 250 obyvatel, tehdy se však mnoho převážně chudších rodin přestěhovalo do uvolněného pohraničí, a tak počet obyvatel klesl až k nynějšímu stavu, tj. zhruba 150 lidí.

Pokud jste od Vlachovic očekávali skanzen lidové architektury, tak jste teď asi trochu zklamaní,

Ťuky, tuk! Jé, dobrý den. Mohl bych, prosím vás, vejít dál a připravit vás o kousíček času? Víte, chtěl bych Vám něco vyprávět. Není to pohádka ani bajka, i když z toho nakonec vyplyne jakési „ponaučení“. Ne, vážně to není jako – všeho moc škodí nebo kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Ale je opravdu důležité, abyste to věděli. Nebo spíš než věděli, abyste si to uvědomili.

Tento příběh se odehrával ani ne před 8 roky. To žil v Praze jeden pán a tehdy mu bylo asi 40. Jmenoval se Petr, což je, jak snad sami uznáte, docela hezké jméno a příjmení měl také Petr. No uznejte, jaké měl štěstí. Lidé, kteří mají příjmení podobné nějakému křestnímu jménu jako třeba Filip Josef, jsou na tom špatně, protože si nikdo nepamatuje, které to jméno je které. U Petra Petra je to ale celkem jedno a všichni si to tedy ihned zapamatují. Řekli byste tedy – je to spokojený muž. Ale kdepak. On si toho nevážil. Mračil se na svět jako kakabus a obdivoval pány s normálními jmény – například Karla Gotta (a to čistě jen pro to jméno). Byl to takový morous. Vlastně si nevážil ničeho – své mužné postavy, kaštanových vlasů, dokonce ani nebesky modrých očí, v nichž by se při úsměvu leskly radostné jiskřičky jako paprsky slunce procházející skrze mraky. Takže spíš připomínaly nadcházející bouřku.

Ten pán žil ve zrekonstruovaném paneláku na Tylově ulici úplně sám. Každé ráno v pět vstával, aby stihl včas dojet do práce. Nikdy nesnídal a pokaždé při cestě autem uvízl v dopravní zácpě. Kdybyste se ho bývali zeptali na jeho zaměstnání, neodpověděl by vám. Už delší dobu si vůbec neuvědomoval, kde pracuje. Veškeré věci, co dělal, dělal automaticky – na zubní kartáček si dával vždycky pastu téže značky, ale nevěděl, jestli je to Odol nebo Aquafresh. To už bylo vedlejší. Jel do práce, ale nezajímalo ho, kde pracuje.

Hlavně, že tam jede. Po směně chodíval nakupovat do samoobsluhy, kde prodávala jeho sestra, takže se s ní vídal každý den (i v sobotu a v neděli, protože si potrpěl na čerstvé rohlíky). Pak seděl doma u televize a sledoval, co právě běželo, ať už to bylo cokoli. Pokaždé ho rozčilovala sousedka, která při tom ve svém bytě přitloukala obrázky s fotografiemi svých vnoučat – neustále je obměňovala.

„Jste pořád sám. Kdybyste měl vnoučata jako já, taky byste si jejich fotografiemi zdobil byt. Měl byste se oženit. Ve vašem věku je na to nejvyšší čas.“ Rozčilovala se sousedka pokaždé, jestliže si pan Petr Petr přišel ztěžovat na hluk. „Vám může být úplně jedno, jestli jsem sám nebo ne!“ osekával nazlobeně. „Je to můj život a tomuhle se říká narušování soukromí a ... taky klidul“

Vlastně byla jen jedna věc, která mu dokázala zvednout náladu a přimět ho, aby se choval jako spořádaný muž, který ráno snídá a všechny kolem srdečně zdraví: byl to přítel. Jenomže tenhle přítel bydlel v Americe – znali se z mládí. Tak jednou za rok o sobě dával vědět a přijel za Petrem Petrem na týdenní návštěvu.

Stalo se tedy, že během jednoho ostrého rozhovoru se sousedkou zazvonil panu Petru Petrovi telefon. A to mohlo znamenat jen jedno, poněvadž jemu téměř nikdo jiný než americký přítel netelefonoval (už dávno si říkal, že telefon je mu na nic a měl by ho

zrušit). Pak začaly přípravy na vzácnou návštěvu – úklid, nákupy – znáte to. A zrovna v tom největším shonu se otevřely dveře Petrova bytu – přišla jeho sestra. „Ó, Kristýno! Jdeš vážně nevhod. Teď opravdu nemám čas.“ Vyhrkl Petr. „Ani mě nepozdravíš a už křičíš?“ zarazila se Kristýna. „Copak ty nemáš radost, že jsem přišla?“ „Musím tě zklamat, ale ne. Přijď prosím jindy, ano? Čekám návštěvu.“ Kristýniny oči se zaleskly smutkem. „Přišla jsem ti něco moc důležitého říct. Mohl bys mě třeba pozvat dál? Potřebuji s tebou promluvit a – to, co ti chci říct, se říká těžko. Odhodlávám se k tomu už hezky dlouho.“ „No a?“ pokrčil Petr rameny, „tak mluv, ale rychle. Přiletí totiž Karel a za chvíli ho mám vyzvednout na letišti.“ „To nemyslíš vážně,“ téměř vyhrkla Kristýna, „nějaký Karel z Ameriky je pro tebe cennější než já? Nemůžeš mu prostě zavolat, aby na tebe chvíli počkal?“ Petr nasadil podivný výraz: „Zbláznila ses? Karel mě navštěvuje jednou do roka, kdežto ty můžeš přijít, kdykoliv chceš. Snad si nemyslíš, že ho kvůli někomu, koho potkávám každý den v obchodě, nechám čekat na letišti.“ To s Kristýnou dokonale otřásl: „Nejsem jen tak někdo, abys věděl. Jsem tvá sestra a jestli je tvůj názor na mě ten, že jsem člověk jako každý jiný, kterého vidíš každé odpoledne, tak se hluboce mylíš! Abys věděl, ty mě nepotkáváš! Ty mě míjíš! Mnohdy mě ani nepozdravíš a nikdy se mě nezeptáš, jak se mám. Jsem pro tebe jen vzduch ačkoliv jsme spolu vyrůstali 15 let!“ „Mluvíš nesmysly,“ mávl Petr rukou, „jenom holé nesmysly!“ „Aha, nesmysly!“ to už Kristýna opravdu křičela a z nějakého dosud neznámého důvodu se jí po tváři koulela slza. „Tak mi tedy řekni, když mě tak dobře znáš, co jsem měla dneska v obchodě na sobě!“ „Tu svou uniformu, jako vždycky,“ odpověděl Petr bez přemýšlení. „No, vida tě, milý bratříčku, takhle si mě všímáš, to je to tvé každodenní potkávání! Kdyby ses třeba pořádně podíval, všiml by sis, že jsem dneska v obchodě nebyla.“ Petr se zarazil. „Byl bych přísahal, že jsem tě tam viděl,“ řekl zamýšleně. „Poslyš, tak to by stačilo, buď mi zavolej, nebo přijď až někdy za týden. Jsem si jist, že to, co mi chceš říct, klidně počká. A nech těch cavyků. Už musím jít.“ Kristýna se nadechla, jako by chtěla ještě něco říct, pak ale zavřela pusku, pevně sevřela rty na důkaz hněvu a bez jakéhokoliv dalšího slova praskla dveřmi a odešla.

Od té doby o ní Petr neslyšel. Když jeho přítel odcestoval, sedl si Petr na křeslo a snažil se přemýšlet o tom, co Kristýna řekla. – Ty mě nepotkáváš, ty mě míjíš – mohla to snad být pravda? A co po něm chtěla tak důležitého? Zvedl telefon a zkoušel se jí dovolat, ale nikdo to nebral. A tak si jednou odpoledne udělal čas, aby zajel k ní domů. Otevřel mu Kristýnin manžel.

Petr se dozvěděl, že Kristýna je těžce nemocná a je v nemocnici. Tehdy na večer mu to přišla říct. „Ve které je nemocnicí!“ ptal se šokovaný Petr. „To vám nepovím. Nepřála si to. Ale řekla mi, ať jí zavolám, kdybyste přišel. Udělám to. Třeba změní názor.“

Petr nasedl do svého auta, ale nenastartoval ho. Seděl na sedačce a plakal. Ano, plakal. Měl sestru, která ho nadevšecko milovala, ale on byl tak „hnusný“, že ho teď nechce za žádnou cenu vidět. Ani když je nemocná. Tak nemocná, že jí už možná zbývá jenom málo času – ani tohle nevěděl. Tím byl potrestán za všechny svoje chyby a špatnosti, které kdy napáchal. Naštěstí byla jeho sestra rozumnější než on a nakonec mu dovolila za ní přijet. Oba se spolu usmířili a ona mu všechno odpustila. Po pár týdnech umřela. A pan Petr Petr byl nesmírně smutný. Divíte se mu snad? Od té doby se moc změnil. Začal si chystat zdravé snídaně a na všechny lidi kolem sebe byl milý. Když potkal nějakého starého známého, zdravil ho stejně jako svoje spolupracovníky, které dennodenně potkával v práci a všech se vždycky ptal, jak se mají a jestli jim něco neschází. Oni se ovšem moc divili a říkali si: „Copak jsem pro něj taková vzácnost, že nás zdraví, jako bychom se neviděli nejmiň sto let?“ Byli pro něj vzácnost, protože on jediný si uvědomoval ten význam slov – nejvíc se míjejí lidé, kteří se denně potkávají – a rozhodl se, že to změní. Musel proto nejdřív změnit sám sebe a taky se mu to povedlo. Našel si nové přátele, telefon v jeho bytu teď jako kdysi a už nikdy nevyčítal své sousedce bouchání do zdi, naopak ji občas pozval na čaj – ještě něco – oženil se! Našel si krásnou, milou a usměvavou ženu, se kterou měl ještě krásnějšího syna. Změnil se moc. Opravdu se moc změnil. A v jeho modrých očích nyní svítily paprsky slunce přes bleděmodré mráčky jako nikdy předtím.

Taky můžete zkusit změnit svět, nejdříve však musíte změnit sami sebe. A pak se třeba někomu z vás doopravdy podaří vymazat ze všech knih a lidským myslím ustálené slovní spojení:

**NEJVÍCE SE MÍJEJÍ LIDÉ,
KTERÍ SE DENNĚ POTKÁVAJÍ.**

Jiří Palán

Něžní beefeateři

Jak v černých kloboucích
a červených tunikách
k večeru střežící
barevný obrazy
v mý mozkový galerii...
Až ve spodku věže
v undergrundu Toweru
pak hlídají
do naha svlečenou
moji fantazii
aby propuštěná
nenadělala paseku
v londýnských ulicích...
Každý na jednom
z konců stolu stojící
průhlední
v křišťálový sklenici
něžní beefeateři...

Jiří Palán

Polibek

Když jsem šel po chodníku
ztichlou ulicí
všechny domy
vrhaly stíny
do mrazivého mžení
najednou někdo
políbil mě
V chůzi jsem ustrnul
abych se podíval
zdali byla to
dívka nebo muž
Přede mnou však
nestál nikdo
a za mnou vinula se
prázdná silnice
ani nad hlavou
žádná Angel
nekroužila své piruety
dokonce i země
protentokrát byla docela
zticha
To v noci
zamlžené mrazivým
mžením
na rty mě líbal
jen vzduch...

Jiří Palán

A. Franková

Malá židovka
s modrýma očima
jako vojáci
z patroly na ulici
svý tajný touhy
strádkám deníčku
svěřila...
Ale ty nejtajnější
z něj vytrhaly
ruce bližních
v peci je spálily
bylo jich víc
než šest miliónů...
Kdyby je tam nechaly
mohly bychom si číst
večer u krbu
s hořícím dřevem
jak se zamilovala
do toho vojáka z patroly
s modrýma očima
židovky...

Přírodovědné soutěže 1994–2004

Každým rokem se naši studenti účastnili vědomostních soutěží v řadě přírodovědných oborů. Naše škola měla vždy zastoupení v okresních kolech biologické (BiO), matematické (MaO), fyzikální (FyO), zeměpisné (ZeO) a chemické (ChO) olympiády. Někteří studenti bojovali také v celostátním fyzikálně korespondenčním semináři MFF UK Praha. V soutěžích školu reprezentovali studenti nižšího i vyššího gymnázia v různých kategoriích. Studenti dosahovali v okresních kolech dobrého umístění, nejčastěji mezi 1.–15. místem. Studenti s nejlepšími výsledky postupovali dále do krajského kola soutěže. Výjimečně se podařilo probojovat do celostátního kola. Připomeňme tedy největší úspěchy (1.–3. místo) studentů krajských a celostátních soutěží.

Školní rok 1994–1995 Nejsou žádné záznamy ve výročních zprávách. • **1995–1996** Není přesně rozlišeno okresní – regionální kolo, regionální úspěchy nejsou. • **1996–1997 regionální kolo MaO Zdeněk Dvořák** (5.A) – 2. místo v kategorii B a 3. místo v kategorii programování • **regionální kolo FyO Zdeněk Dvořák** (5.A) – 2. místo v kategorii C • **1997–1998 regionální kolo MaO Zdeněk Dvořák** (6.A) – 1. místo v kategorii A a 1. místo, kategorie programování • **regionální kolo FyO Zdeněk Dvořák** (6.A) – 2. místo v kategorii B • **celostátní kolo MaO Zdeněk Dvořák** (6.A) – 8. místo v kategorii A a 1. místo v kategorii programování (Student Zdeněk Dvořák se stal na základě výsledků v celostátním kole matematické olympiády – programování členem národního družstva České republiky pro mezinárodní soutěže v Chorvatsku a Portugalsku.)

1998–1999 regionální kolo MaO Jaromír Šír (1.C) – 2. místo v kategorii C • **Zdeněk Dvořák** (7.A) – 1. místo v kategorii A a 1. místo v kategorii programování • **regionální kolo FyO Zdeněk Dvořák** (7.A) – 2. místo v kategorii A • **celostátní kolo MaO Zdeněk Dvořák** (7.A) – 2. místo v kategorii A a 1. místo v kategorii programování. (Student Zdeněk Dvořák se stal na základě výsledků v celostátním kole matematické olympiády kategorie A a kategorie P členem národního družstva ČR pro mezinárodní soutěže v Brně a Turecku pro rok 1999 Zdeněk Dvořák obdržel za své dlouhodobé výsledky v prosinci cenu akademika Heyrovského a v červnu mu byla udělena Cena učené společnosti ČR.) • **1999–2000 regionální kolo MaO Jaromír Šír** (2.C) – 2. místo v kategorii B •

2000–2001 regionální kolo BiO Dana Rymešová (2.B) – 3. místo v kategorii A • **celostátní kolo Pikomat MFF UK – celostátní matemat. Soutěž Milan Dvořák** (2.A) – 1. místo v kategorii Z7 – 4. místo celkově • **2001–2002 regionální kolo BiO Dana Rymešová** (3.B) – 2. místo kategorie A • **Eva Lovíšková** (6.A) – 2. místo v kategorii B • **regionální kolo ChO Jan Jirků** (6.A) – 2. místo v kategorii B • **celostátní kolo Pikomat MFF UK – celostátní matematická soutěž Milan Dvořák** (3.A) – 2. místo v kategorii ZŠ a NG – 3. místo celkově • **2002 – 2003 regionální kola (krajské kolo) MaO Milan Dvořák** (4.A) – 2. místo, kategorie Z9 • **regionální kola (krajské kolo) BiO Eva Lovíšková** (7.A) – 2. místo, kategorie A • **regionální kola (krajské kolo) ZeO Ondřej Palán** (7.A) – 2. místo, kategorie D • **celostátní kola Celostátní matematická soutěž PIKOMAT Milan Dvořák** (4.A) – 2. místo, kategorie ZŠ • **Multimediální projekt Družstvo 4.A** ve složení: Jan Daněk, Igor Hudák, Martin Hlavatý, Rostislav Stříž – 4. místo, získali pro školu počítač firmy SIEMENS

Sportovní život školy

Za posledních deset let přibyla celá řada sportovních úspěchů jak na poli školy, tak v mimoškolních soutěžích. Dobré příležitosti nabízí Nové Město na Moravě pro zimní sporty, které patří mezi studenty k již tradičně oblíbeným. Vynikajících výsledků dosáhli studenti v běhu na lyžích, severské kombinaci, biatlonu, bruslení, ale také ve střelbě, plavání nebo v soutěžích mažoretek. Mnoho nových talentů bylo objeveno pro orientační běh. Soutěž v orientačním běhu připravená firmou Racom s názvem „O cenu netopýra“ se stala pravidelnou součástí školních akcí.

Podmínky studia pro sportovce se změnily od roku 2002, kdy byla poprvé otevřena sportovní třída (1.C). Každoročně se nyní otevírá jedna sportovní třída ve čtyřletém gymnáziu. Studium ve sportovní třídě umožňují dva studijní obory:

1. Studijní obor tělesná výchova (79-41-K/413) od školního roku 2002/2003

Tento typ studia je určen pro studenty, kteří mají dobré studijní výsledky na ZŠ a věnují se aktivně některému sportu. Škola sleduje jejich výkonnost, tréninkovou přípravu ve sportovním oddíle a výsledky ve sportovních soutěžích. Studenti tohoto oboru mají rozšířenou tělesnou výchovu na čtyři hodiny týdně. Specializovaný trénink zajišťují sportovní oddíly.

2. Studijní obor sportovní příprava (79-41-K/420) se otevírá nově od školního roku 2004/2005

Tento typ studia je určen pro vrcholové sportovce lyžaře – běžce a pro biatlonisty. Jeho posláním je vytvářet podmínky pro skloubení studia s náročnou sportovní přípravou a umožnit tak vrcholový trénink v uvedených sportech. Místo předmětu tělesná výchova je zařazen předmět sportovní příprava, jehož náplní je trénink odborně vedený trenéry sportovního klubu.

V následujícím přehledu uvádíme zvláště nejúspěšnější studenty a dále přehled nejlepších umístění našich studentů v mezinárodních, republikových a krajských soutěžích.

Největší sportovní talenty

Lenka Hrušková, orientační běh

- 2. místo na Mistrovství světa, juniorky
- 1. místo na Mistrovství Evropy, juniorky

Eva Bezchlebová, ploutvové plavání

- 2. místo na Mistrovství světa, juniorky
- 2. místo na Mistrovství Evropy, juniorky

Petr Kutal, severská kombinace

- 1. místo na Mistrovství Evropy, starší žáci

Eva Skalníková, běh na lyžích

- 5. místo na Mistrovství světa, juniorky

Hana Wurzelová, orientační běh

- 1. místo na Mistrovství Evropy, D14

Martina Sáblíková, rychlobruslení

- 11. místo na Mistrovství světa, seniorky
- 5. místo na Mistrovství Evropy
- 4. místo Světový pohár

kolečkové brusle

- 1. místo na Mezinárodním mistrovství Polska

Petra Kaštánková, střelba

- 2. místo na Mezinárodním poháru

Sportovní úspěchy našich studentů

v posledních deseti
letech (1994–2003)

domácí soutěže

1994/95

PŘESPOLNÍ BĚH | SŠ |

(Petr Hubáček, Lubomír Hejtmánek, Ondřej Holub,
Karel Holub, Miloslav Urban) | 1. | finále ČR

1995/96

PŘESPOLNÍ BĚH | SŠ

Ondřej Holub | 1. | finále ČR

DRUŽSTVO | 1. | finále ČR

BĚH NA LYŽÍCH | SŠ

Radka Sklenářová | 1. | finále ČR | 5. A

Filip Harvánek | 2. | 4. B

DRUŽSTVO-dívky | 2. , DRUŽSTVO-chlapci | 3. |

2000/01

ŠTAFETA 25 x 400 m | smíšená | DRUŽSTVO | 1. | ČR

2002/03

ŠTAFETA 25 x 400 m | smíšená | DRUŽSTVO | 1. | ČR

PŘESPOLNÍ BĚH | dívky SŠ | DRUŽSTVO | 1. | kraj

Eva Skalníková | 1. | 3. B , Martina Sáblíková | 2. | 1. C |

Petra Ondřejková | 3. | 1. C , Veronika Stehlíková | 4. | 5. A |

2003/04

PŘESPOLNÍ BĚH | dívky SŠ | DRUŽSTVO | 1. | kraj

Eva Skalníková | 1. | 4. B, Iva Klímová | 2. | 1. C | kraj,

Barbora Kršková | 3. | 1. C | kraj

DRUŽSTVO | 3. | finále ČR,

Eva Skalníková | 1. | 4.B | finále ČR

republikové soutěže

1997/98

SÁLOVÁ KOPANÁ

žákyně | Petra Kršková | 2. | mistrovství ČR

1998/99

BIATLON

žákyně | Lenka Handschuhová | 3. | mistrovství ČR

dorost | Petra Handschuhová | 3. | mistrovství ČR

BĚH NA LYŽÍCH

dorost | Lukáš Koutný | 1. | mistrovství ČR

ORIENTAČNÍ BĚH

dorost | Lenka Hrušková | 2. | mistrovství ČR

SÁLOVÁ KOPANÁ

žákyně | Veronika Stehlíková | 3. | mistrovství ČR

KOPANÁ

Veronika Stehlíková | 2. | mistrovství ČR

PLOUTVOVÉ PLAVÁNÍ

dorost | Eva Bezchlebová | 1. | mistrovství ČR

1999/2000

BIATLON

žákyně | Lenka Handschuhová | 1. | mistrovství ČR

dorost | Petra Handschuhová | 2. | mistrovství ČR

SEVERSKÁ KOMBINACE

mladší žáci | Petr Kutal | 1. | mistrovství ČR | 3. | KAML CUP

starší žáci | Jiří Kutal | 1. | mistrovství ČR

2000/2001

BĚH NA LYŽÍCH

juniorky | Eva Skalníková | 2. | Junior Cup

HORSKÁ KOLA

juniorky | Eva Skalníková | 2. | Český pohár

ORIENTAČNÍ BĚH

dorost | Lenka Hrušková | 2. | mistrovství ČR

Lenka Hrušková | 3. | mistrovství ČR

PLOUTVOVÉ PLAVÁNÍ

juniorky | Eva Bezchlebová | 1. | mistrovství ČR

Eva Bezchlebová | 1. | Český pohár

seniorky | Eva Bezchlebová | 3. | mistrovství ČR

2001/2002

BĚH NA LYŽÍCH

juniorry | Eva Skalníková | 1. | mistrovství ČR
Eva Skalníková | 1. | mistrovství ČR

ORIENTAČNÍ BĚH

juniorry | Lenka Hrušková | 1. | mistrovství ČR
Lenka Hrušková | 1. | mistrovství ČR
Lenka Hrušková | 1. | mistrovství ČR

SEVERSKÁ KOMBINACE

starší žáci | Petr Kutal | 1. | mistrovství ČR
Petr Kutal | 3. | mistrovství ČR
dorost | Petr Kutal | 1. | mistrovství ČR
dorost | Jiří Kutal | 3. | mistrovství ČR

2002/2003

BĚH NA LYŽÍCH

starší dorost | Martin Zach | 2. | mistrovství ČR
Martin Zach | 3. | mistrovství ČR
Martin Zach | 3. | Junior Cup

ORIENTAČNÍ BĚH lyžařský

juniorry | Lenka Hrušková | 2. | mistrovství ČR
Lenka Hrušková | 3. | mistrovství ČR

ORIENTAČNÍ BĚH rádiový

juniorry | Lenka Hrušková | 3. | mistrovství ČR

ORIENTAČNÍ BĚH klasický

H14 | Luboš Štrobl | 1. | žebříček ČR
dorostenky | Lenka Hrušková | 1. | mistrovství ČR
Lenka Hrušková | 3. | mistrovství ČR

VOLEJBAL

žáci | Milan Dvořák, Rostislav Stríž, Ondřej Kadlec | 3. |
olympiáda ČR

MAŽORETKY

seniorry* | 3. | mistrovství Moravy a Slezska
*(Iva Macová, Lucie Janebová, Markéta Pavlíková, Tatiana Petrů,
Petra Novotná, Jana Michalová, Kateřina Švárová, Veronika
Hamříková, Lucie Nováková, Petra Ondřejková)

2003/2004

BĚH NA KOLEČKOVÝCH LYŽÍCH

junioři | Martin Zach | 3. | mistrovství ČR
juniorry | Eva Skalníková | 2. | mistrovství ČR
Eva Skalníková | 2. | mistrovství ČR

SEVERSKÁ KOMBINACE

dorostenci | Jiří Kutal | 3. | mistrovství ČR
Jiří Kutal | 3. | mistrovství ČR

DUATLON

juniorry | Eva Skalníková | 1. | mistrovství ČR

ATLETIKA

dorostenky | Iva Klímová | 2. | mistrovství ČR

STŘELBA

dorostenky | Petra Kaštánková | 1. | Český pohár talentované
mládeže
dorostenky | Petra Kaštánková | 3. | mistrovství ČR
dorostenky | Petra Kaštánková | 3. | mistrovství ČR

Novinky, zajímavosti

Vedení školy ve spolupráci se všemi pedagogy se snaží zlepšovat kvalitu své práce, hledá nové formy působení na studenty. Už několik let jsou organizovány tzv. Harmonizační dny. Hned na počátku září noví studenti se svými třídními profesory se účastní dvoudenního setkání v některém z rekreačních středisek Vysočiny. Zde se navzájem poznávají, učí se spolu komunikovat, navzájem se respektovat, vést rozhovor.

Dalším doplněním výuky je nepovinně volitelný předmět ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL a projekt HOVORY O LÁSCE. Ten je určen studentům sekundy a také jejich rodičům. Realizuje se formou interaktivních her, besed a přednášek.

V rámci prevence sociálně patologických jevů jsou pravidelně uskutečňovány besedy s nejlepšími českými odborníky – Dr. R. Uzlem, Dr. Dočkalem, Dr. Vojtíškem a dalšími...

Založení spolku absolventů a přátel gymnázia Vincence Makovského

Počátkem absolventské aktivity, která vedla k založení spolku, byl „Almanach novoměstského gymnázia aneb radosti a strasti študáckého života“, vydaný k 105. výročí školy. S iniciativou vytvořit almanach přišla Jarmila Knopová, rozená Puchýřová, absolventka našeho gymnázia a přírodovědecké fakulty torontské univerzity, inspirací byla kniha J. Škvoreckého Prima sezóna.

Po schválení návrhu vedení školy se rozvinula mezi gymnáziem a absolventy intenzivní, více než dvouletá mezikontinentální spolupráce. K abiturientům Jarmile Knopové, Ing. Josefu Svítlovi, prof. Jiřímu Šebkovi a Janě Petrové se postupně přidávali další absolventi a výsledkem byl almanach s úvodním slovem spisovatele J. Škvoreckého. Vedle fotografií a ilustrací obsahuje 163 vzpomínek od 59 absolventů. Almanach pokrývá období od prvních abiturientů v roce 1901 do absolventského ročníku 1965. Vedle vesměs humorných vzpomínek na léta strávená v lavicích gymnázia přináší kniha zajímavý, dalo by se říci i unikátní pohled a hodnocení historických událostí a změn minulého století očima středoškolského studenta. Ze vzpomínek absolventů vyplynulo jedno: mládí, studentské mládí, prožívané v jakékoliv době – během první světové války, krize, druhé světové války, v období míru s sebou přináší krásu a tu krásu bylo příjemné si připomenout. Po úspěšném vzpomínkovém večeru předčítání z nově vyšlého almanachu za doprovodu Žďárského swingového orchestru obsadila řada absolventů z různých ročníků stoly v předšálí Kulturního domu a večer uzavřela společným zpěvem. Tak vznikla myšlenka na absolventský zpěvník a častější setkání.

Na abiturientském ilustrovaném zpěvníku se podílelo téměř padesát spolupracovníků, už nejen absolventů, ale i přátel gymnázia. Zpěvník byl dokončen k prvnímu večeru zpěvu „Zpívánkám“ v aule gymnázia v květnu 2001. Úspěch akce po druhých zpívánkách v květnu 2002 vedl k myšlence založení Spolku absolventů a přátel gymnázia V. Makovského a každoroční tradice Zpívánek. Za pomoci Městského úřadu v čele se starostou Josefem Sokolíčkem byl spolek založen a Ministerstvem vnitra ČR registrován dne 1. 11. 2001.

Významné osobnosti nejmladší generace abiturientů

Ještě než uzavřeme almanach vzpomínkami abiturientů generace, která studovala na naší škole v 70. až 90. letech 20. století, rádi bychom upozornili na dva výrazné talenty z tohoto období, které se už stačily prosadit ve svém oboru.

V roce 1981 maturoval na novoměstském gymnáziu Rudolf Švaříček. Vystudoval ekonomii na VUT v Brně, ale dnes už patří mezi významné české cestovatele, fotografuje, spolupracuje s Českou televizí, publikuje v českých i zahraničních časopisech, píše knihy, organizuje festival GO KAMERA, je majitelem CK LIVINGSTONE.

Vrchol cestování? Expedice? (R. Švaříček)

z knihy Tamtamy času (Zikmund, M., Hanzelka, J., Stingl, M., Švaříček, R., Jota a CK Livingstone, 2002)

Opravdové cestování jsem si vždy spojoval s objevenou existencí. Pod vlivem cestopisů a verneovek jsem zdolával nejdlehlší místa planety, pronikal do nitra deštného pralesa mezi trpasličí kmeny Pygmejů, zdolával ledovce velehor, v hlubinách objevoval neznámé prehistorické ryby... Pouště byly málo horké, polár málo ledový.

Životní štěstí mi odvážné dětské sny vyplnilo, dávné tužby získaly reálné obrysy. Pygmejové jsou opravdu malíci, izolované kmeny žijí v době kamenné, rovníkové tropy mají na vrcholcích hor sněhové čepice. Dostal jsem se do míst, kde nikdy nestanula bílá noha.

První mé aktivity směřovaly do kopců. Nejvyšší hory Evropy a pak jediný možný směr – východ, hory Ruska. Po expedičních sondách přichází první mezinárodní expedice se psím spřežením na polár. Devět psů, saně, nekonečné ledové pláně, mrazy ke čtyřicítce, čumy – stany z naložených kožesin, lovci na saních sobího spřežení.

Následuje Mongolsko, Severní Korea s nedostižným vůdcem Kimem a cesta přes nejkurióznější hranici světa do zakázaného Vladivostoku. Potápěčský kurz zde je pravou ruskou zběsilostí. (Svéraz národního potápění?) Vodka teče proudem, mezi otázky

finálních testů zabloudily perly: V kolika metrech pod vodou se dá pít „Šampaňskoje“, jak hluboko se dá ještě milovat? – Potápění v Japonském moři jsem přežil!

Po putování Sibiří do Moskvy se na koncertě Uriah Heep 18. listopadu 1989 dozvídám o české revoluci. Do Čech přijíždím za zvonění klíčů.

A dál? Expedice se mohou rozjet na plno! Vyřizování poláru stálo dřív metrůky papírů, teď je všechno jinak. Startujeme půlroční expedici Marco Polo napříč Asií z Mongolska přes Čínu, Laosy, Thajsko, Malajsie, Nepály, Indie, Pákistany... domů.

Expedice Po stopách Hedvábné stezky trvá rok a půl a na trase má: Irán, Pákistán, Čína, Tibet, Nepál, Indie, Bangladéš, Barma, Thajsko, Malajsie, Indonésie, Vietnam, Laos, Kambodža.

Živá Afrika '94 – speciální Tatrou a džípem napříč Afrikou.

A pak už další expedice v režii Livingstonu, ve vlastní CK Livingstone. Expedice míří do nejnáročnějších oblastí a neprobádaných končin. Cílem jsou domorodé kmeny, vrcholky hor, pokusy o návštěvu zajímavých oblastí.

Čím více cestuji, tím více spěchám. Civilizační váleček je děsivě rychlý. Chceme-li se dívat s otevřenými očima na to, co zde už příště možná nebude, musíme vyrazit dnes. Pojďme a jen se dívejme, vstřebávejme, vnímejme, neubližujme a...

Spolek absolventů a přátel gymnázia částečně navazuje na tradici spolku akademiků Horák, založeného v roce 1921 a existujícího s přestávkou druhé světové války do roku 1949, kdy jeho činnost byla z politických důvodů ukončena. Stejně tak jako Spolek Horák, je i Spolek Absolventů a přátel školy gymnázia nepolitickým občanským sdružením. Jeho hlavním cílem je podporovat kulturně společenskou činnost, včetně vydávání publikací, podporovat výjimečně umělecky i jinak nadané studenty a vytvářet co nejširší základnu absolventů a přátel školy.

Ing. Josef Svítal, Předseda Spolku absolventů a přátel gymnázia (abit. 1946)

Zpívánky

Zpěv a hudba patří neodmyslitelně k novoměstské střední škole už od jejího vzniku. O slávě pěveckých sborů i hudebních těles a jejich sbormistrech bylo napsáno hodně při příležitostech sedmdesátého pátého i stého výročí školy. Zpívalo se však vždy, kdy se studenti při nějaké příležitosti sešli – na výletech, na brigádách, na horách. Vždy po dni stráveném na horských pláních se po dobré večeři v teplé místnosti tak krásně besedovalo a zpívalo. Není proto divu, že oslavy stopátého výročí ukončila početná skupina abiturientů v kulturním domě zpěvem. Rozcházel se až časně ráno příštího dne. Během noci přezpívali všechny písničky, které znali. Vadilo jim jen, že si nemohli vzpomenout, jakou píseň by si ještě zazpívali, když domů se ještě nechtělo.

Vznikla proto myšlenka sestavit zpěvník, který by pro podobná setkání posloužil. Nápadu se ihned ujala Jaruška Knappová, iniciativně zaangažovala své přátele a spojenými silami – za vydatné pomoci abiturientů výtvarníků, kteří doplnili písničky vtipnými kresbami, se dílo podařilo k radosti všech příznivců studentského zpívání.

Bylo by ovšem škoda, aby tak krásný zpěvník sloužil jen po pěti nebo deseti letech. Zrodila se tedy myšlenka pořádat „Zpívánky“ každoročně na přelomu května a června. Myšlenka se setkala s tak velkým zájmem a přízní abiturientů, že se stává velmi dobrou tradicí.

Scházejí se zde nejen abiturienti, ale i přátelé střední školy. Atmosféra je vynikající. Proti pravidelným sjezdům jednotlivých ročníků je výhodou, že se zde setkávají abiturienti z více ročníků – starší i mladší společně.

Posedíme nejen při zpěvu, ale krásně se zde i beseduje a vzpomíná a při tom všem si pochutnáváme na dobrotách, které sem účastníci hojně přinášejí.

Bez ohledu na věk a společenské postavení se stáváme na několik hodin opět těmi chlapci a děvčaty, kteří zde kdysi prožívali nejkrásnější léta svého života – léta studentská. Spojuje nás láska k naší milé „boudě“ i vzpomínky na naše profesory.

Lze si jen přát, aby tato vznikající tradice přetrvala i v dalších letech a působila generacím, které přijdou po nás, tolik radosti, jako působí nám.

Jana Černá, profesorka gymnázia

Výsledek každopádně stojí za to! Vydařená expedice je pro mě vrcholem, nic lepšího zatím neexistuje. Láká mě tolik akcí! Nejtěžší horský trek světa Snowman v Bhútánu. Čekají Šuarové, Yanomamové, Křováci, kmeny Dinka i Surma.

Vzpomínky (Jan Svoboda)

Moje milé spolužačky, moji milí spolužáci!

Jak se pořád máte? Já bych se mohl mít dobře, ale nemám. Sedím totiž u stroje a chci psát něco o panu profesorovi Brabcovi. (Pro ty, kteří tam tehdy nebyli, tak to byl náš třídní, rozuměj, profesor). Proč zrovna já? Protože jsem ten úkol přijal, a dnes, dva dny před termínem odevzdání, už to dost dobře nemůžu odmítnout.

Jenže! Jak sdělit jiným to, na co máme dorozumívací kód jen my, co jsme ho znali jako třídního profesora, než nám ho odebrali. (Doplnění pro ty mladší – mluvíme o době, kdy odebrání bylo velmi rozšířenou záležitostí.)

Chci zpátky do velkých kopců, sním o cestě Afrikou. Stihneme ještě potápění s Fidelem na Kubě?

Těším se, že se třeba někde setkáme!

Druhým talentem z řad nejmladších absolventů je Jan Jirků, který maturoval na gymnáziu v roce 1995. Pak studoval na DAMU – katedru alternativního a loutkového divadla. Během vysokoškolských studií hostoval v Plzni, v Liberci, na Kladně, v Hradci Králové. V současné době je režisérem a uměleckým šéfem pražského divadla MINOR.

Zkoušel jsem tedy vzpomínky všelijak zachytit a zformovat. Ale výsledek se velmi podobal nule. To byl důvod, proč jsem Vás některé oslovil. Ti, co jsem neoslovil, si za to můžou a sami. Neposlali mi totiž svá nová čísla telefonů, mobilů, faxů či e-mailů. Ať se to příště neopakuje, musel bych z toho vyvodit důsledky!

Za to, co jsem od Vás přečetl a uslyšel, děkuji pěkně. Pomohlo mi to velmi, ač to třeba tak nevypadá. Ale já jsem Vás varoval, že všechno překroutím a upravím, jak se mi to hodí, a tady je výsledek.

Především Dr. Brabec překvapivě nevykazoval žádné vnější znaky oblíbenosti. Tak proč jsme si ho

tak oblíbili? A musím dodat, že slovo oblíbili tady vypadá dost pitomě. Obliba může poklesnout, náš vztah k profesorovi však vykazoval neměnnou vysokou úroveň náklonnosti a především úcty a respektu. Musel jsem myslet na to, jak to sakra dělal?! Odpověď je zcela zřejmá – nedělal to nijak. Bylo to v něm! Pana profesora nitro se totiž podivuhodně podobalo jeho oblečení. Zvenku to byl jeho dlouhý kožený kabát, který jsem mu mimochodem velice záviděl. Pod touto slupkou přísnosti a nepřístupnosti se skrýval pohodlnější oblek s košilí a kravatou. Ten se hodil ke vstřícnosti, radám, pomoci, pochopení.

A byly i vzácné chvíle, kdy pan profesor odložil sako a teprve teď jsme mohli vidět i humor, hrdost a citlivost. Tak teprve teď byl celý. A kdo chvilku nedával pozor, tak o to přišel a dobře mu tak. Ve škole se má dávat pozor. To byste už měli vědět.

Nejprvnější moje vzpomínka na pana profesora je z prvního ročníku, prvního září, asi tři čtvrtě na osm. Sedíme po lavicích, bavíme se, dost nahlas samozřejmě, když tu přijde nenápadný drobný pán. Téměř jsme ho nezaznamenali, natož abychom mu věnovali pozornost. On se jen zastaví a řekne: „Přijde-li do učebny někdo dospělý, vždy vstanete.“ Od té doby vstávám dodnes.

Takto jsem, milé spolužačky, milí spolužáci, viděl pana profesora poprvé a nějakou dobu trvalo, než na mě udělal dobrý dojem. Asi osm minut.

Viděno zvenku, nebylo možné se na hodiny ruštiny či angličtiny s panem profesorem těšit. Hodina začínala tím, že pan profesor kroužil s končící přestávkou stále těsněji kolem dveří třídy, aby se začátkem zvonění bral za kliku. Totéž se opakovalo v opačném pořadí na konci hodin. Tak

proč jsme se na ně, celkem vzato, těšili. Tak dobrá. ne vždycky a ne všichni. Taký – těšit se v sedmnácti na hodinu cizího jazyka je asi trochu eufemismus (to si najdete ve slovníku, taky jsem to tam hledal). Ale přece jen!

Drobná poznámka k výuce cizích jazyků tehdy.

Podrobným rozбором zkušeností svých vrstevníků jsem došel závěru, že cílem výuky cizích jazyků nebylo naučit tento jazyk, neboť jazyk vyučovaný byl téměř beze zbytku nekompatibilní (zase slovník) s jazykem oněch cizích národů, ať už byly jakkoliv nepřátelské či naopak velmi sbратřené. Proto pouze sem tam nějaký učitel (pan profesor Brabec kupříkladu) přistupoval k výuce s takovým entuziasmem (slovník), že nás něco i naučil.

K výuce musím udělat alespoň dvě poznámky.

První se týká noblesnosti pana profesora. Přišli jsme jednou na anglický výraz shut up a pan profesor se k nám obrátil bokem a pravil – neříkám to, jak vidíte, nikomu z Vás, neboť ten výraz se totiž překládá jako drž hubu. Dodnes si to pamatuji.

A druhá poznámka je o humoru a porozumění. Překládali jsme zrovna writer a já místo správného spisovatel jsem navrhnul psanec. Smích pana profesora byl téměř nechtěný, ale smysl pro humor neskryješ. Navíc zde píšu o roce cca 1975, tehdy i takováto drobnost měla politický podtext. Tak mě napadá, milé spolužačky, milí spolužáci, jestli já jsem nebyl vlastně disident?

Tím se dostávám, a nemůžu to přejít, k politické situaci, neboť ta měla na život Dr. Brabce značný a nepříznivý vliv. Nebudu zacházet do podrobností, stejně je neznám, ale cítil jsem, jak nepřízeň tehdejších politických pohlavárů nad ním visí nepřetržitě. A někdy, někdy visela velmi!

Navíc byl pan profesor člověk, pro kterého byla angažovanost čímsi zcela jemu vlastním. Měl velkou potřebu brát se za věci těch druhých. A těmi druhými myslel nás. Nic jiného totiž nesměl. Tehdy!

V jiné době mohl být zcela výjimečným státníkem. To je mimochodem jeho slovo a velmi ostře odlišoval státníky od politiků. Jemu však vládli jenom a pouze politici.

Ted' se však posuneme v čase, už máme po maturitě, už na gymnázium nepatříme. Je však třeba se s panem profesorem poradit – když tě nevzali na medicínu, co tak zkusit techniku, myslím, ta by ti mohla být docela blížká. Nebo se pochlubit – mám už první ročník přírodovědy. Nebo – mám už druhé dítě. Nebo přijít jen tak – jdu zrovna kolem... Tady však pozor, jít kolem lze jen tehdy, když má pan profesor volnou hodinu. Jinak máš smůlu. Se zvoněním musí být u dveří a kroužit.

Na tomto místě by se mělo schylovat k závěrečné kapitole mého nedůsledného vzpomínání na pana profesora Brabce, a to větou – pan profesor umřel. Protože ten dopis však píšu já, mohu si s ním dělat, co chci. A já chci psát o jednom konkrétním vztahu Dr. Brabce se svým žákem, o kterém toho vím nejvíc, to je o vztahu se mnou.

Jak si možná vzpomenete, milé spolužačky, milí spolužáci, v době gymnaziálních studií jsem propadl představě, že budu psát literaturu. Asi však nevíte, že pan profesor tento můj nápad velice podporoval. Četl téměř všechny mé tehdejší texty bez viditelné újmy na zdraví, což obdivuji dodnes. Dokonce se nechal unést do té míry, že mluvil o jakémsi talentu a vytrvale mě povzbuzoval.

Pak jsem ale přišel s nápadem. Zachtělo se mi prken. Těch, co jsou údajně světem. Začal jsem tedy hrát v jakémsi amatérském divadle, a protože

jsem si sám psal scénáře, tak i to pan profesor přijal – až tě to komediantství přejde, můžeš se k literatuře lehce vrátit. Ale pak už to bylo horší. Nechal jsem sice divadla, ale začal jsem malovat. Že by tomu byl pan profesor rád, to se říci nedá. Ale – na mou první větší vernisáž přišel. Moc ho to nenadchlo, ale tvářil se statečně. Pořád doufal v literaturu. Nakonec pochopil, že definitivně prohrál, a to když jsem se stal profesionálním výtvarníkem na volné noze. Přijal to samozřejmě s radostí a dalších deset let pečlivě sledoval, co dělám, kde vystavuju, co kdo o mě píše. Je to dobré, mám z toho malování radost (už si zvykl) – říkal – jen je škoda té literatury, to jsi měl dělat, na to jsi měl talent.

Nevím, jak je to s tím talentem, pane profesore, ale jak vidíte, tak jsem se zase k literatuře dostal. A stejně jako dřív, zase stojí v pozadí tohoto textu.

Co myslíte, nemám v tom něco změnit?...

Moje milé spolužačky, moji milí spolužáci,

Možná to takto nebylo, možná to bylo úplně jinak, možná bych měl něco změnit, možná upravit. Možná se Vám to nelíbí. Pak mám pro Vás jednu radu – napište si svůj vlastní dopis.

Všechny Vás zdravím

Váš spolužák (třetí řada od okna, čtvrtá lavice, vedle mě Oskar) Jan Svoboda, malíř z Radňovic

P.S.: Jak se pořád máte?

Já skvěle!

Napsáno v Radňovicích, 29. 10. 2003

„... pryč je smích školních tříd, teď už musím něčím být.“ (J. Ondráček)

Tak zněla populární píseň mé gymnaziální éry, avšak mnoho spontánního smíchu v naší proslulé IV.A z let 1979-1983 složené z téměř samých premiantů v přísném výběrovém řízení tehdy nebylo. Docela dost a docela zodpovědně jsme se učili s vědomím, že většinou budeme pokračovat ve studiu na vysoké škole a v naší třídě byl cítit konkurenční boj o nejlepší známky. Ani mimoškolní party v našem individualistickém kolektivu příliš nevznikaly na rozdíl od taktéz, však jinak proslulých „bécáků“.

Přesto však jsou momenty nezapomenutelně obohacující. Hodiny českého jazyka ve třetím a čtvrtém ročníku, kdy paní profesorka nevyžadovala nenáviděnou povinnou četbu, ale místo toho zavedla systém referátů, kdy každý student si musel připravit detailní referát z jednoho autora, k čemuž bylo leckdy třeba přečíst i několik monografií a vybrat ukázky, které by autora nejlépe charakterizovaly, ve mně vypěstovaly vztah k české literatuře. Dopadlo to totiž tak, že dotyčný „referent“ nechával číst

a posléze i vybírat ukázky mne, což ovšem znamenalo týden co týden číst mnoho povídek, básní, částí románů... Získal jsem tak všeobecný přehled o české, ale také světové literatuře. Můj referát o Ibsenově „Noře“ sklídil všeobecný aplaus... Naopak mým spolužákem vybraná a mnou předem nečtená ukázka z Hrabala o znásilnění učitelky náboženství vyústila v hurónský smích a v to, že pak mé čtení pokračovalo i v dalších hodinách na atletickém stadionu místo tělesné výchovy.

Právě tělesná a branná výchova patřily k mým předmětům nejobávanějším. Při skoku do výšky, před kterým jsem svého kantora důrazně varoval, došlo k několikanásobnému ohnutí kovové latky, kterou pak tělocvikář kladivem rozklepával až do konce hodiny, zatímco já jsem měl nařizeno běhat „zdravotní kolečka“ po oválu. Při hodině branné výchovy došlo téměř k nejhoršímu. Střelba ze vzduchovky představovala pro mne neskonalý problém: abych vůbec mohl střílet, bylo třeba, aby mi jeden spolužák zakryl levé oko, které jsem neuměl zamhouřit, a druhý aby zbraň nabil (jelikož při mých předcházejících pokusech se mi

podařilo „narvat“ diabolku do vzduchovky obráceně a zbraň pak musela putovat na generální opravu), a já jsem tedyslavnostně vystřelil zrovna, když vyučující šel vyměnit terč. Dopadlo to tak, že jsem pana profesora trefil do břicha - diabolka se však odrazila o knoflík jeho svetru...

Ó, jaká slast ovládla mé smysly, když jsem úspěšně odmaturoval! Toho léta se zrovna opravovala fasáda gymnaziální budovy, a tak jsme se s blízkým spolužákem rozhodli, že si prodloužené prázdniny částečně vyplníme brigádou. Naším úkolem bylo nosit podlahy k lešení a posléze hasit vápno. Mnoho práce to nebylo, a tak nám zbývalo dostatek času k vymýšlení čertovin. To, co si člověk nedovolil jako student, to už si přece jako pan absolvent dovolit může, že? A tak jsme začali bloumat prázdnou školou, když tu nás napadlo, co kdybychom si trochu pohráli s bombastickými nápisy na nástěnkách. A tak vedle auly, kde se impozantně vyjímal obraz Národního divadla, jsme nad obrazem vytvořili poněkud dadaistické: DRAK ČOKO DÁVÍ HELU A FRKÁ... O kousek níže byla pak nástěnka s grafy ukazujícími plnění závěrů komunistického

sjezdu. Nad ně jsme napsali: EMA PLNÍ 7 PĚTILETEK A TAKY FRKÁ... Výborně jsme se bavili do té doby, než se ze školy vyřítil ráčkující pan profesor se slovy: „Kluci, to je hrrozný, nějaký grrázli nám na nástěnku napsali: Drrak čoko dáví Helu a frkál!“ Bylo to tehdy těžké zadržet smích. V rámci výše zmíněné brigády jsme ale také vnikli do školní knihovny a „nafasovali“ prázdné výpůjční lístky, které jsme vyplnili jménem našich

bývalých profesorů a doplnili názvy jejich domnělých děl. Tak například naše češtinářka napsala obsáhlou studii „Mluvíme sprostě“, kdežto profesorce jazyka ruského jsme přisoudili titul „Voroněž - město mých snů“. Naše dějepisářka údajně napsala provokující pamflet „Byl Hus kacír – aneb jak to bylo v Kostnici?“, zatímco tělocvikář údajně proslul čtyřdílným „Házíme granátem“, z něhož se v knihovně zachoval pouze díl třetí o 350 stranách.

Vzpomínky bývalého septimána aneb úryvky z třídní kroniky (Petr Válek)

Postupně plynutí svých životů si pamatujeme jako souvislý celek, avšak z dětství si obvykle vybavujeme jen několik útržků, střípků, které nám náhodou uvízly v paměti. Jedním z takových zážitků pro mne byly přijímací zkoušky na gymnázium v Novém Městě, které jsem spolu s ostatními skládal jednoho jarního dne roku 1990. Dodnes si pamatuji, jak jsem jako desetiletý chlapec vystupoval po schodech do prvního patra gymnázia a jak při tom velkými okny v mezipatří prostupovaly paprsky ranního světla, skoro jako v nějakém gotickém chrámu. Tato okna dnes bohužel (díky rozporupné přístavbě) nenajdete. Jsou zazděná, zato se však současní studenti mohou těšit z nové tělocvičny. Jako malého

Zbývající díly byly rozkradeny. Kdoví, zda v katalogu tyto falzifikáty výpůjčních lístků dosud nefigurují?

Takže nějaká ta legrace přece jen byla. A bylo toho i víc – lyžařský kurz, taneční, maturitní večírek, ale to zase jindy. Léta na gymnázium patří k nejlepším rokům mého života.

Jaroslav Ondráček

školáka mě však tehdy obrovská prosvětlená budova gymnázia ohromila, protože ve „staré škole“, kterou jsem dosud navštěvoval, neustále panovalo ponuré šero.

Poté, co jsem se stal studentem gymnázia, jsem si světla prostupujícího výše zmíněnými okny všimnul ještě mnohokrát, a když jsem už ráno věděl, že během dne neuniknu nějaké nepříjemné písemce nebo zkoušení, tento svěží pozdrav nového dne mi dodával potřebnou dávku optimismu. Dnes mi toto světlo, které každé ráno ozařovalo tváře studentů jdoucích do školy, tak trochu symbolizuje vzdělání, kterého se nám v této budově každý den po malých dávkách dostávalo. A trvalo to celých sedm let. Byli jsme totiž první, kdo po roce 1989 nastoupil do obnoveného sedmiletého studijního programu. Na paměť této historické události jsme v primě zasázeli mezi šatnou a volejbalovým

hřištěm řadu smrků a pár jich tam dosud stojí. Myslím, že jejich počet tehdy přibližně odpovídal našemu počtu, ale později jich nemálo ubylo, protože jsme to s péčí o ně moc nepřeháněli.

S odstupem šesti let od maturity a po srovnání svých znalostí se znalostmi svých vrstevníků na vysoké škole mohu hrdě prohlásit, že jsme na novoměstském gymnáziu získali vzdělání prvotřídní. Na podporu tohoto tvrzení stačí uvést, že z naší bývalé třídy vzešli tři lékaři, dvě magistry farmacie, jaderný fyzik, dva právníci, několik inženýrů, ekonomů, pedagogů a ani ostatní se v životě neztratili. Základy k našim budoucím úspěchům položila paní profesorka Zabloudilová (v českém jazyce a dějepise), pan profesor Hloušek (v matematice a chemii), paní profesorka Straková (ve fyzice), paní profesorka Svitánová (v němčině), paní profesorka Buchtová (v angličtině), pan profesor Koten (v informatice) a takto bych mohl samozřejmě jmenovat dále. Například jen nepatrný zlomek mých kolegů na Právnické fakultě UK měl již ze střední školy takové základy latiny, jaké nám na gymnázium v Novém Městě vstřípla paní profesorka Čechovská, a jsem přesvědčen, že ostatní absolventi sedmiletého gymnázia cítili určitý náskok i v jiných oblastech.

Bylo by však chybou vnímat našich sedm let na gymnázium jenom jako pouhou cestu za vzděláním. Během našeho studia jsme uzavírali pevná přátelství, prožívali své první lásky i zklamání a hlavně jsme si při tom všem užívali studentské legrace. Už od prvního dne na gymnázium nás starší studenti i přes velký věkový rozdíl vzali mezi sebe, a dokonce nás ještě k provádění lumpáren naváděli. Rychle si totiž uvědomili, že primánům vždy vše lehce projde. Dodnes si vzpomínám na kluky z maturitního ročníku, naše velké vzory,

jak s ukazovátkem chodí o velké přestávce po chodbě a ukazují s ním na svoje pěkné spolužačky, které jsme my, primáni, podle jejich odborné instruktáže plácali přes zadek. Vybavuji si také, že kolega Lazárek tehdy schytl od jedné slečny slušnou facku. Čím déle jsme byli ne škole, tím více nám začal postupně „narůstat hřebínek“, a dnes už mohu bez pochyb konstatovat, že jsme své předchůdce v disciplíně tropení hloupostí s přehledem překonali. Tento závěr mi v posledních ročnících nezávisle na sobě potvrdila většina učitelského sboru gymnázia.

Každému z nás tedy asi nejvíce utkvěly v paměti právě ty okamžiky, které jsou spjaty s nějakou veselou příhodou. Na tomto místě bych se rád o některé z nich se čtenáři almanachu podělil. Naštěstí nemusím pátrat ve své děravé paměti – stačí zalistovat v třídní kronice, kterou jsem za podpory svých spolužáků vedl již od kvarty. Můžete v ní nalézt popis našich průšvihů ze školních výletů, lyžařského a turistického výcviku, tanečních a samozřejmě též záznamy studentských lumpáren, které prováděla „největší esa“ z našeho kolektivu v průběhu školního roku. Když jsem kroniku otevřel naposledy, zaujal mě následující zápis z 12. 6. 1995:

Jedna známá firma z naší třídy dnes pomazala paní profesorce Kružíkové v učebně chemie stůl kyselinou máselnou, která byla předtím za tímto účelem vyjmuta z vitríny. (Pozn. autora: v učebně chemie měla tehdy po velké přestávce proběhnout hodina němčiny.) Brzy se nesnesitelný zápach kyseliny máselné rozšířil po celé třídě a ani okamžité otevření oken nepomohlo. Paní profesorka Kružíková kázala ihned po příchodu do třídy zavřít okna, neboť jako jediná v místnosti nic necítila. Později ji však zoufalí studenti s kapesníky

na nosech přece jenom uprosili k evakuaci učebny. Mezitím již nepříjemné aroma kyseliny máselné opanovalo přízemí a pomalu se usidlovalo v prvním patře budovy. Primáni litali vystrašeně po chodbách. Pan profesor Kotovic, který tuto „chemickou havárii“ likvidoval, měl tehdy údajně poznamenat: „Elita školy a dělá tohle... nikdo jiný si to nedovolí, jenom tahle kvintal“

Podobného ražení je i následující příběh z podzimu 1994:

Bylo středeční dopoledne a jako vždy po hodině fyziky měla být biologie. Učit se o přestávce biologii jako obvykle nikoho nenapadlo, protože paní profesorka Černá je na nás vždy hodná, mateřsky se nad námi slituje a zkoušení odloží na příště. A jak se tak opíráme o otevřené okno a povídáme si, jeden vůdčí člen kolektivu se vykloní a plivne dolů. Po chvilce přemýšlení usoudí, „že dneska nesou.“ A nesly. Tímto sloganem vyvolal máni, která může mít obdobu jen v mateřských školách, věznicích a ústavech pro chorobomyslné. Naše nenechavé pracky pubertáků v mžiku s nenapodobitelnou obratností skládaly tryskáče, bombardéry, vlašťovky a jiné létající stroje. Z oken učebny biologie jsme potom s obrovským úsilím a nadšením vypouštěli jeden letoun za druhým a závodili, komu jeho stroj doletí nejdál. Mimochodem, jako rekord byl zaznamenán samotný střed volejbalového hřiště. Konec přišel právě včas, když došel stavební materiál a nejradikálnější „modeláři“ chtěli vyzkoušet, zda ponese i židle s jedním naším spolužákem. Otevřely se dveře, přišla paní profesorka Černá a zábavě byl konec. Začátek velké přestávky nám však neohlásilo pouhé zvonění, ale i lamentující hlas paní profesorky Bláhové, že cesta okolo gymnázia je pokryta letouny všeho druhu a že to máme na svědomí buď my, nebo třída

vedle. Už jsme se chtěli férově přiznat, když tu neohroženě vystoupila Katka, která tu náhodou během předchozí přestávky nebyla, a na svoji čest odpřísažila, že se zde ani neotevíralo okno, natož aby tu z něho někdo něco házel. Rozzlobená paní profesorka Katce k naší škodolibé radosti uvěřila, přesto jsme raději okamžitě vytvořili úderné komando, které vystartovalo situaci řešit. Z okna jsme hodnotili situaci optimisticky, ale po příchodu na přistávací plochu jsme vyprskli smíchy. Papírové letectvo bylo všude: na chodníku, na antuce, na stromech i v zahradě. Naštěstí to bylo hned posbírané.

Z přibližně stejného období pochází i tento zápis:

V učebně biologie jsme objevili žákovskou knížku jednoho nebohého primána. Nejmenovaní experti tehdy do této žákovské knížky doplnili několik poznámek s následujícím zněním: „Nechtěl v tělocviku skákat přes kozy. Poškodil školní majetek: Prosím zaplatte model dělohy! Vypil dvanáctistupňové pivo a obtěžoval spolužačky. Házel z okna vlašťovky a křičel, že nesou.“

Nebyli jsme však jen monstra, která doháněla k šílenství pedagogy a své mladší spolužáky. Podíleli jsme se také na organizaci celé řady společenských akcí, při kterých jsme mohli na plno projevit naši kreativitu a využít přebytečnou energii k něčemu užitečnému. Sem spadá například následující vyprávění, jak jsme 24. 6. 1994, tj. na konci školního roku, obnovovali tradici recesních studentských průvodů na Harusák:

Před radnicí zazní sborový výkřik: „At žije pan starosta!“ a pochybné existence oblečené do pyžama a starých pytlů s panem ředitelem v čele opakují svá slova ještě několikrát. Novoměstské babičky, stojící na nedalekém náměstí, sledují

vše s nedůvěrou a čekají, kdy začnou z vedlejší budovy vybíhat muži zákona v uniformách. Místo toho se v okně radnice objeví sám starosta Černý a odpovídá na výzvu studentů, aby se připojil k průvodu. Obratně se vymluví na povinnosti svého povolání a na usmířenou rozhazuje z okna bonbony. Nenechá se zvíkat ani skandováním: „Nic se vám nestane!“ Není se čemu divit, individua v pytlích a prostěradlech zvedají nože, nasazují šipy na tětivy a významně poklepávají sekýrami.

Není těžké uhodnout, že ti poslední jmenovaní jsme byli my, kvarta převlečená za národy osidlující prostor ČR, tak jak to popsal český velikán Jára Cimrman. Já byl praotec Čech se svojí družinou, Honza byl militantní praotec Němec s dubovým listem na štítě a svými věrnými a František dělal praotce Cigána s rodinou. Tímto způsobem jsme hodlali oslavit mnohaletou tradici gymnazistů a odebrat se na Harusův kopec.

Už když jsem ráno po zadrnčení zvonku otevřel dveře a uviděl Dana s lukem a šipy a Honzu s proutěným štítem, začínal jsem tušit, že z toho bude zajímavý zápis do kroniky. Mé tušení bylo časem potvrzeno pohledem na zbylou část třídního kolektivu. Co jsem neviděl: Mirka a Alena představovaly svůdné Cigánky s tamburínou, Dan s rohem, pytle na brambory na hlavě vypadal jako karikatura Robina Hooda, Miša a Jitka šly za Germánky atd. Já sám, omotán starým prostěradlem, vybaven vousy a vlasy z koudele a moravskou valašskou jsem vypadal spíše jako Krakonoš, než praotec všech Čechů.

Cesta od radnice na Harusák nebyla bez problémů. Koušek za viaduktem nás přepadli třetíci v pyžamech a házeli po nás desítky igelitových pytlíků naplněných vodou. Honza naštěstí vykrýval všechny jejich střely svým praktickým štítem. Učitelé

utržili podstatně více zásahů. Byl jsem na vážkách, jestli na ně nemám poslat svoji bojovou slovanskou družinu, ale dostat šípem mezi lopatky či sekerou mezi oči jsem jim nepřál.

Po výstupu na kopec předvedla každá třída svůj program, my do detailu zrekonstruovali příchod Slovanů, Germánů a Cigánů do Čech, a potom jsme se už jen těšili z aplausu studentského publika.

Další akce, kterou jsme se nesmazatelně zapsali do chodu gymnázia, bylo naše pasování nových studentů, které jsme slavnostně provedli 16. 2. 1996. Do kroniky jsem tehdy vložil ústřížek z Novoměstska, kde celou událost ve svém článku „Pasování, aneb jak se (také) stát studentem“ výstižně popsal můj spolužák Honza Jašek:

Prosincová chřipková epidemie sice přinesla studentům pár dní volna navíc, ale také odsunula připravené pasování studentů prvních ročníků novoměstského gymnázia. To se tedy konalo až v pátek dne 16. února v tělocvičně zmíněné školy.

Ale nejprve několik slov k tomuto studentskému rituálu. Tak jako mohl být ve středověku udatný bojovník pasován králem do šlechtického stavu, tak může být dnes žák po novodobé bitvě pasován mazákem do stavu studentského. Tento obřad se skládá z několika humorných soutěží, v nichž musí budoucí studenti prokázat své schopnosti. Letos pořádala pasování sexta. Tato třída je na gymnáziu nejdéle ze všech a škola na ni jistě, nejen kvůli pasování, dlouho nezapomene.

Pasovanými prvními ročníky byly letos I. B a kvarta (4.A). Soutěže měly představovat procházení jednotlivých místností a učeben gymnázia, a to poněkud netradičním způsobem. První na řadě byla šatna. Úkolem soutěžících bylo počínat si podobně jako někteří nevychovaní studenti,

tedy doběhnout k bedýnce, která symbolizovala spolužákovu šatní skříňku, prokopnout ji, vybrat z ní přezůvky a naházet je do přistaveného koše, na odpadky.

Další soutěží byla fyzika a soutěžící se měli chovat tak, jak se někteří podnikaví studenti skutečně chovají. Dva představitelé z obou tříd museli bezchybně napsat diktovaný fyzikální zákon a zároveň vykrást z kalkulaček ležících na stole co nejvíce baterií a nastrkat si je do kapes.

Následovala chemie. Zde museli zástupci pasovaných tříd pomocí svého nosu rozpoznat látky jako pepř, šňupací tabák či amoniak. Skorostudenti, kteří byli vybráni pro tuto soutěž, tak mohli nejenom získat bod, ale také na pár chvil ztratit čich. V hodině tělesné výchovy se pak obě třídy pokoušely vtěsnat co nejvíce svých členů do švédské bedny. Přestože v to málokdo doufal, stalo se neuvěřitelné – poté, co se útroby švédské bedny otevřely, vylezlo všech sedm (!) žáků živých.

Další soutěž měla vztah k oblíbené mimoškolní činnosti studentů. Kdo chtěl získat bod pro své družstvo, musel vypít půllitr piva rychleji než soupeř. Přestože se jednalo o nealkoholické pivo, zvládli oba soutěžící úkol i přes svých patnáct let s bravurou a rychlostí, která brala přítomným dech a vedla k otázkám, (stejně jako u prvních dvou), zda soutěžící neměli nějaké předchozí zkušenosti. Poté se pokračovalo dějepisem. Zde měli soutěžící poznat tři historické postavy v podání populárního člena místního dramatického souboru. Karel IV. popíjející s Buškem z Velhartic ani ubodaný Caesar nedělali zkoušeným potíže. Ale Galileo, který svou památnou větu „a přece se točí...“ vykřikl, když se s ním v opilosti motal svět, byl tvrdším oříškem.

Scénkou primánů (nejmladších gymnazistů), tančením v hudební výchově a malováním

karikatury třídního a třídy se pasování sice přiblížilo stereotypům z minulých let, ale poslední soutěž, hodina biologie, byla opět originální. Do imaginárního operačního sálu, či spíše pitevny, byli přineseni dva živí pacienti s nápadně velkými břichy. Z každé třídy byl vybrán jeden doktor a jedna sestra, kteří měli provést operaci, která by se ve skutečnosti díky jisté pacientově smrti proměnila v pitvu. To vše s historickými lékařskými nástroji, které zapůjčila ze svého inventáře jedna stavební a zámečnická firma. Operatři překvapivě zamítli všechny pily, nebozezy, dláta či šroubováky a vak na pacientově břiše otevřeli pouze za pomoci nůžek. Nyní záleželo na rychlosti, s níž se přebírali obsahem. Předměty, o kterých rozhodli, že do lidského těla nepatří, vyhazovali na zem, takže podlaha byla brzy plná tenisových míčků, novin, ztvrdlého pečiva a jiných zcela nečekaných předmětů. Nyní zbývalo už jen zašít vak a rozříznuté tričko. Toto se sice oběma dvojicím podařilo současně, ale určit vítěze nebyl problém, zvláště poté, co jedna dvojice nebyla schopna uspokojivě objasnit, jakou funkci by měl mít v těle knoflík, který z pacienta nevyoperovala.

Studenti se pak ještě zasmáli při luštění křížovky, do níž se doplňovala především jména profesorů, a mohlo se přistoupit k samotnému obřadu. Pasování nebylo prováděno mečem, ale baseballovou pálkou. Ta sice není symbolem studentstva, ale pasovat někoho učebnicí by asi také nebylo nejlepší. Některé z pasovaných žákyň nezvládly prudký přerod ve studentky a začaly pasujícího člena poroty líbat.

Myslím, že se pasování většinou obecenstva líbilo, nejenom jako dvě zabité hodiny. Jsem zvědav, čím se letošní druhé ročníky pokusí za rok překonat takto vysoko nasazenou látku.

Doufám, že si čtenář almanachu z těchto úryvků z třídní kroniky udělal dostatečně bohatý obraz o tom, jak probíhá studium na novoměstském sedmiletém gymnáziu. Pokud je tímto čtenářem snad žák páté třídy základní školy či jeho rodiče, necht' jim tento příspěvek pomůže se rozhodnout, zda jít nebo nejít na dnes osmileté gymnázium. Myslím, že moje odpověď na tuto otázku je z těchto řádků dostatečně zřejmá.

Na závěr si nemohu nevzpomenout na dva naše spolužáky, kteří patřili mezi nejoblíbenější členy našeho kolektivu a kteří již bohužel nejsou mezi námi. Jirka Michálek tragicky zahynul na Kavkaze

o prázdninách roku 2002, jen pár dnů poté, co dosáhnul akademického titulu inženýr na jedné z nejtěžších technických škol v ČR. O rok později jsme se museli za podobně smutných okolností rozloučit s Tomášem Votroubkem. Se ztrátou těchto dvou přátel a vynikajících osobností není snadné se vyrovnat. Život mi tak nyní připadá podstatně složitější a tvrdší, než když jsme před šesti lety všichni společně opouštěli plni ideálů, chuti do života a optimismu brány novoměstského gymnázia.

Petr Válek, 19. 8. 2003

Současný pedagogický sbor Gymnázia:

PaeDr. Milan Pavlík (On) | ředitelem školy od 27. 3. 2003 ▪ Mgr. Eva Řádková (Čj, Nj) | na škole od r. 1994, zástupce ředitele od 1. 5. 2003 ▪ Mgr. Eva Vaňková (M, Fy) | na škole od r. 1999, výchovný poradce od r. 2003 ▪ Mgr. Marie Janů (Čj, Aj) | 2003* ▪ Mgr. Libuše Bláhová (Bi, Tv) | 1978* ▪ Mgr. Miloš Bukáček (M, Z) | 2003* ▪ Mgr. Miloslava Čechovská (Čj, Lat) | 1973–1975, 1976* ▪ Mgr. Jana Černá (Bi, Ze) | 1973–1980 uč. ZŠ, 1980* ▪ Mgr. Jana Dvořáková (M, Fy) | 1994 ČÚ, 1996–1999, 2002* ▪ František Dvořák (Hv) | 2002* ČÚ ▪ Mgr. Tomáš Feltl (Bi, Che) | 2001* ▪ Mgr. Dana Forýtková (Bi, Che) | 1979–1982, 1983* ▪ Mgr. Bohumil Hloušek (M, Che) | 1967, 1968, 1969–1976, 1981* ▪ Mgr. Ivana Kadlecová (Tv, Rj) | 1981–1983, 1984* ▪ Mgr. Dagmar Kadlecová (Č, Nj) | 1994* ▪ Mgr. Petr Kopřiva (Tv) | ČÚ 2003* ▪ Mgr. Karel Kotovic (M, Che) | 1976* ▪ Mgr. Helena Koteňová (M, Fy) | 1974–1976, 1977–1980, 1982* ▪ Mgr. Libuše Králová (M, Dg, Aj) | 1974* ▪ Mgr. Hana Krčilová (Dě, ZSV) | 1999* ▪ Mgr. Radek Maca (Inf) | ČÚ 2003 ▪ Mgr. Jiří Maděra (ZSV, Tv) | 1989* ▪ Bc. David Marshall, americký lektor | ČÚ 1994, 1997, 1997–1998, 2001* ▪ Bc. Libor Orel (A) | 2000* ▪ Mgr. Naděžda Petrů (Čj, Vv) | ČÚ 1995–1996, 1996* ▪ Mgr. Jarmila Sklenářová (Aj) | 1992* ▪ PhDr. Ludmila Slánská (Čj, Frj) | 1992* ▪ Mgr. Marta Straková (Fy, Ge, Adm) | 1975–1977, 1979* ▪ Mgr. Emilie Svitanová (Čj, Nj) | 1971–1973, 1975–1978, 1980* ▪ Mgr. František Vojanec (Tv, Bv) | 1974* ▪ Mgr. Anna Zabloudilová (Čj, Dě) | 1973* ▪ ČÚ - částečný úvazek, * dosud

Na škole dále v letech 1994–2003 působili:

Mgr. Libuše Buchtová (Aj, Rj) | 1976–1977, 1978–2001 ▪ PhDr. Milan Hána (Čj, Dě) | ČÚ 1991–1996 ▪ Mgr. Marta Janů (D) | ČÚ v r. 1999 ▪ Mgr. Jana Kabrdová (Čj, Ov) | ČÚ 2000–2001 ▪ Mgr. Michaela Kondýsková (Aj) | ČÚ 1996–1997 ▪ Mgr. Vladimíra Konvalinková (Nj) | ČÚ 2000–2001 ▪ RNDr. Karel Koteň (M, Fy, Inf) | 1976–2003, ředitel školy 1996–2003 ▪ Mgr. Stanislav Kopřiva (Tv) | ČÚ 1998–1999 ▪ Marie Kružíková (Nj) | ČÚ v r. 1993 | 1993–1996 ▪ Mgr. Jiří Kubík (Nj) | od r. 1989, ředitel 1990–1996, ČÚ 1996–2001 ▪ Mgr. Lenka Kutalová (Dě, Čj) | ČÚ 1999–2003 ▪ PaedDr. Magdalena Kvasničková (Dě, Čj) | 1991–1997 ▪ Mgr. Anna Lüftnerová, lektorka Nj | 1993–1996 ▪ Mgr. Pavlína Macová (M, Dg) | 1994–2003 ▪ Blakeley Murell, lektorka Aj | 1993–1994 ▪ Mgr. Eva Nepustilová (M, Vv) | ČÚ 1990–1996 ▪ Mgr. Marta Peňázová (N) | ČÚ 1993–1994 ▪ Robert Warren Shiers, lektor Aj | 1999, 2000 ▪ Mgr. Dagmar Svobodová (D, ZSV) | ČÚ 1998–1999 ▪ Ing. Karel Švanda (Ek., Sh) | zástupce ředitele 1990–1997 ▪ RNDr. Karel Urban (M, Dg) | 1972–1994, 1995–1996 ▪ Josef Večeřa (Hv) | ČÚ 1990–2002 ▪ Mgr. František Vyplašil (Tv, TA) | 1971–1991, administrativa | 1993–1996 ▪ Mgr. Daniel Webster, lektor Aj | 1995–1996. ▪ ČÚ - částečný úvazek

Správní zaměstnanci školy 1994–2003

Sekretářka školy: Eva Benediktová | 1991–2003 ▪ Petra Stará Diš., | 2003* ▪ Ekonomka školy: Helena Dobešová | 1994–2002 ▪ Ing. Ilona Kalasová | 2002* ▪ Školník: Metoděj Krčil | 1993* ▪ Uklízečky: Zdena Hlaváčová | 1994–1996 ▪ Helena Hrnčířová | do r. 1997 ▪ Ludmila Bednářová | do r. 2002 ▪ Květoslava Bednářová | 1996–1998 ▪ Lenka Švandová | od 1994* ▪ Alena Blahová | 1996* ▪ Ivana Kozáková | 1997* ▪ Alena Jašková | 2002* ▪ Jana Šedá | 1998* ▪ Civilní služba: Miroslav Oravec | květen 1997–listopad 1998 ▪ Ing. Michal Šulc | leden 1999–červenec 2000 ▪ Ing. Milan Dvořák | srpen 2000–únor 2002 ▪ Jan Petr Diš. | únor 2002–srpen 2003 ▪ Mgr. Miloš Okurka | září 2003*

profesorka:

„Obraz v zrcadle je přímý
nebo neskutečný. Jak vypadá Hana,
když se podívá do zrcadla?“
Hana: „Hrozně!“

profesorka: „Jaký charakter má západní frontální proudění?“
Andrea: „Klidný!“
profesorka: „Andreo, jak jsi na to přišla?“
Andrea: „Na západní frontě klid.“

Iva: „A to napsal až po smrti?“

profesorka:

„Když si vezmu brejle, tak vidím jako normální
člověk, i když vypadám jako debil.“

profesor: „Lucko, traffic je doprava!“
Lucka: „Aha, já myslela, že je to trafika.“

Studenti gymnázia v letech 1994–2002

ABSOLVENTI ROKU 1994 • 4.B TŘÍDNÍ: PROFESORKA MARTA STRAKOVÁ • ALICE BÍLKOVÁ, IVANA BLÁHOVÁ, MONIKA CIHELKOVÁ, DITA COUFALOVÁ, ANNA GRÓFOVÁ, MIROSLAV HAMŘÍK, MARTINA HOLFEUEROVÁ, VIKTOR HORÁK, PAVEL CHUDOBA, IVANA JANŮ, JITKA JANŮ, EVA JAROŠOVÁ, HANA JIRUŠKOVÁ, HANA KLEMENTOVÁ, GABRIELA KNAUVEROVÁ, JANA KUČEROVÁ, ALENA KUDÍLKOVÁ, RENATA KUNSTMÜLLEROVÁ, BOHDAN MAMULA, JOSEF MATULA, JANA MIFKOVÁ, OTAKAR NĚMECKÝ, LENKA NOVOTNÁ, PETR OKURKA, RADEK PEŇÁZ, MARTA POHANKOVÁ, ZDENĚK PROCHÁZKA, MILAN PROSECKÝ, IVA PUTNOVÁ, JITKA ROSSLEROVÁ, HANA SAIDOVÁ, PAVEL SCHREIBER, MARTINA SOBOTKOVÁ, HANA TEMLOVÁ, PETRA VAŠÍKOVÁ, PAVLA VOCEDÁLKOVÁ. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESOR JIŘÍ MADĚRA • OLGA BÁRTOVÁ, ONDŘEJ BOŘIL, ZDENA BUCHTOVÁ, MILOŠ BUKÁČEK, JAROSLAVA DVOŘÁKOVÁ, HANA FILIPENSKÁ, ERIKA GREGOROVÁ, LENKA HORKÁ, TOMÁŠ HRDÝ, GALINA CHEMIŠINCOVÁ, IVONA JEŽOVÁ, LADISLAVA JUDOVÁ, JIŘÍ KADLEC, HELENA KONVALINKOVÁ, DAVID KRÁLÍK, RADKA KRUŽÍKOVÁ, MILOŠ KUČERA, KAREL KULÍŠEK, JAROSLAV LEMPERA, VLASTIMIL LIBRA, MARTINA MLYNÁŘOVÁ, PETR MUSIL, MIROSLAV ORAVEC, PETRA PTÁČKOVÁ, JAROSLAVA PUSTINOVÁ, LENKA ROZINKOVÁ, RENATA RŮŽOVÁ, LENKA SMEJKALOVÁ, MARTINA SOLDÁNOVÁ, LADISLAV SVOBODA, RADKA ŠEDÁ, TOMÁŠ ŠINDLER, MARKÉTA ZDRAŽILOVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 1995 • 4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA LUDMILA SLÁNSKÁ • DITA BÁRTOVÁ, PETRA BODNÁROVÁ, LIBOR BUCHTA, OLGA CIKÁNKOVÁ, MARTIN ČÍZEK, PETR DVOŘÁK, DAGMAR FICOVÁ, EVA HRABINCOVÁ, KATEŘINA HROMÁDKOVÁ, PETRA JŮZLOVÁ, JAN KALINA, PETRA KOVAŘÍKOVÁ, LUCIE KREJČÍ, MICHAELA KRŠKOVÁ, MARTIN KUČERA, PETR KUČERA, MARIAN KURIŠ, MARTA LIFKOVÁ, MARTINA LIŠKOVÁ, KAREL MAREK, JAN MÁTL, JAROSLAV MUSIL, PETR MÜLLER, MARTA NETOLICKÁ, PETRA NOVÁKOVÁ, JANA PETROVÁ, PAVLA POSÁDKOVÁ, MARTIN POTOCKÝ, JIŘINA TROJANOVÁ, JITKA URBANOVÁ, MARKÉTA VETÝŠKOVÁ, LENKA ZELENÁ, BOHUSLAV ŽILKA. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESOR KAREL KOTOVIC • JITKA BADALÍKOVÁ, STANISLAVA DVOŘÁKOVÁ, TOMÁŠ FORÝTEK, DANIELA HERKUCZOVÁ, PETR HOUDEK, JAN HUDÁK, KATEŘINA CHYLÍKOVÁ, JULIUS JANEBA, VÍT JEŘÁBEK, LUBOŠ JILICH, JAN JIRKŮ, PETR KLIMENT, KATEŘINA KOBROVÁ, PETR KOTEN, LUBOŠ MAZEL, PETRA MIKEŠOVÁ, MICHAL MIKO, JANA MUŽÁTKOVÁ, PETR NEPUSTIL, EVA NĚMECKÁ, MILADA NOVOTNÁ, JANA PTÁČKOVÁ, LIBUŠE PUSTINOVÁ, DAVID STAŘÍK, VÁCLAV STEHLÍK, ALENA STRAKOVÁ, PAVLA SZTWIERTNIOVÁ, PETR ŠTOREK, MARTINA ŠTASTNÁ, LENKA ŠUSTÁČKOVÁ, LENKA ŠVAŇHALOVÁ, JAN TEPLÝ, HYNEK VAŘEJKA, OLDŘICH VODIČKA, KVĚTA VONDRÁKOVÁ, RENATA ŽOUDLÍKOVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 1996 • 4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA MILOSLAVA ČECHOVSKÁ • IVANA BARTOŇOVÁ, JAROMÍRA BRETTOVÁ, PETR BUREŠ, PETRA FAJMONOVÁ, FILIP HARVÁNEK, HANA HNÍZDILOVÁ, DANIELA HROMÁDKOVÁ, PETR HUBÁČEK, PETRA JANŮ, MARTINA KALÁBOVÁ, ANDREA KINCOVÁ, JANA KRÍŽKOVÁ, OLDŘICH LEMPERA, RADKA MACHOVÁ, MARIE MAMULOVÁ, TOMÁŠ PIKULA, ALICE POHANKOVÁ, MARKÉTA POULOVÁ, VERONIKA POULOVÁ, HANA RANDÁČKOVÁ, ZDEŇKA ROHÁČKOVÁ, ŠTĚPÁN RUSNÁK, MILADA SADÍLKOVÁ, DORA SADOVSKÁ, MARTINA SKOUPILOVÁ, ANITA STARÁ, JANA TESÁRKOVÁ, MILOSLAV URBAN, PETRA ZELENÁ, SOŇA ZÍTKOVÁ. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESOR BOHUMIL HLOUŠEK • JAN BORSKÝ, ALENA BUCHTOVÁ, LUCIE BUREŠOVÁ, PETRA DVOŘÁKOVÁ, PETR ELIS, PETR FILIPI, ANDREA GREGOROVÁ, MARTINA HAVELKOVÁ, PETRA HLAVATÁ, KAREL HOLUB, ONDŘEJ HOLUB, VERONIKA HOROVÁ, ZDENĚK CHUDOBA, ROMANA JEŘÁBKOVÁ, JAROSLAV JIRUŠKA, DANA KAKAČOVÁ, JITKA MARKOVÁ, PETRA MARVANOVÁ, IRENA MATĚJŮ, JAKUB NÁGL, EVA NOVOTNÁ, JANA PAZOURKOVÁ, ZDEŇKA PRÁŠILOVÁ, IVANA PÝCHOVÁ, MONIKA RADOVÁ, MARIE SVOBODOVÁ, JAN ŠEDÝ, RADKA TEPLÁ, KARIN TÓTHOVÁ, KVĚTA VAŠÍŘOVÁ, LENKA VENCÁLKOVÁ, VERONIKA ZÍTKOVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 1997 • 4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA EMILIE SVITANOVÁ • PAVEL DVOŘÁČEK, ILONA GREGOROVÁ, JANA HLAVÁČKOVÁ, JAN HRNČÍŘ,

VLASTIMIL HUDEČEK, EVA KOŠIČÁROVÁ, KRISTINA KUČEROVÁ, JIŘÍ LIBRA, JANA LUCIUKOVÁ, IVANA MACHATKOVÁ, JANA MACHATKOVÁ, JINDRA MELOUNOVÁ, LADISLAV MLEJNEK, EVA MOJŽÍŠKOVÁ, PETRA OLÍŠAROVÁ, FILIP SUCHÝ, PAVLÍNA TEGZOVÁ, DITA TOPINKOVÁ, MONIKA UHLÍKOVÁ, VÍT VAŇURA, PETR VAŠEK, JOSEF VESELÝ. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESORKA HELENA KOTENOVÁ • GABRIELA BOŘILOVÁ, HANA BUKÁČKOVÁ, MARTIN DUDEK, ZDENĚK DVOŘÁK, IVA CHVÁTALOVÁ, TOMÁŠ JANDA, MICHAL JILICH, LUCIE JURAČKOVÁ, MIROSLAV KLEMENT, MARTINA LINKOVÁ, VĚRA MATĚJŮ, GABRIELA MRKOSOVÁ, VLASTA MUSILOVÁ, JARMILA NOVOTNÁ, JANA OKURKOVÁ, JAN PETR, MIROSLAV PETRÁŠ, PETRA PILNÁ, MICHAL RYMEŠ, OTAKAR SMETANA, KATEŘINA SOBOTKOVÁ, RADKA STRAKOVÁ, ALENA SÝKOROVÁ, ALEŠ ŠAFRÁNEK, VĚRA ŠANDEROVÁ, VĚRA TESÁRKOVÁ. • **7.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA ANNA ZABLOUDILOVÁ • MILUŠE BLÁHOVÁ, MIRIAM ČERNÁ, EVA DVOŘÁKOVÁ, KATEŘINA HOUDKOVÁ, MARIE JANŮ, JAN JAŠEK, ALENA KABRHELOVÁ, DANIEL KADLEC, MICHAELA KOTOVICOVÁ, JANA KRÁLÍKOVÁ, JITKA KŘENKOVÁ, ZDENĚK LUKAS, LADISLAVA MAHLOVÁ, JIŘÍ MICHÁLEK, TOMÁŠ MÜLLER, LADISLAV NEČAS, VÍT NĚMECKÝ, LADA ONDŘEJKOVÁ, MARTIN PEČINKA, FRANTIŠEK PETRŮ, MARKÉTA PLOCKOVÁ, PETRA POHANKOVÁ, PETRA POULOVÁ, JITKA STARÁ, IVO SZTWIERTNIA, PETR VÁLEK, JARMILA VODIČKOVÁ, TOMÁŠ VOTROUBEK. • **ABSOLVENTI ROKU 1998 • 7.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA IVANA KADLECOVÁ • JAROSLAV BUCHTA, RADEK CENDELÍN, ŠÁRKA DOSTÁLOVÁ, JOSEF DVOŘÁK, JANA GREGOROVÁ, MARTINA HAUKOVÁ, LENKA HAVLÍKOVÁ, KAREL HES, PAVEL HNÍZDIL, ALENA JAŠKOVÁ, MICHAELA JUDASOVÁ, LUCIE JURMANOVÁ, MARKÉTA KADLECOVÁ, JANA KOTENOVÁ, VÍT KOUTENSKÝ, VÍT KRATOCHVÍL, DIANA MALÁ, PETRA MALEČKOVÁ, LADA MARKOVÁ, PAVEL MLYNÁŘ, RADKA SKLENÁŘOVÁ, JIŘÍ STEHLÍK, ROBERT STRAKA, MARTINA SUCHÁ, LENKA SVOBODOVÁ, LUCIE ŠKARKOVÁ, LUCIE ŠPAČKOVÁ, LUBOŠ TROJAN, ZUZANA TATÍČKOVÁ, KAREL URBAN, MILAN ZDRAŽIL, HANA ŠUSTÁČKOVÁ, MARCELA KLUSÁKOVÁ. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESOR JIŘÍ MADĚRA • JANA BARTOŠOVÁ, JITKA BARTOŠOVÁ, EVA BOJANOVSKÁ, HANA DVOŘÁKOVÁ, HELENA DVOŘÁKOVÁ, MARTINA DVOŘÁKOVÁ, VENDULA DVOŘÁKOVÁ, JANA FORMÁNKOVÁ, ZDEŇKA GREGOROVÁ, LUBOŠ HEJTMÁNEK, LUBOMÍR JAROŠ, VĚRA JEŽOVÁ, PETR KALÁB, PETR KOPŘIVA, KATEŘINA KOUTNÁ, DRAHOMÍRA KOZÁKOVÁ, IVONA KRYŠTOFOVÁ, JITKA MALCOVÁ, PAVEL NEPUSTIL, MILAN NĚMEC, MILOŠ OKURKA, SOŇA POLÁKOVÁ, LADA POKORNÁ, LUCIE REHÁKOVÁ, KAMIL RŮŽIČKA, PŘEMYSL SKŘIVAN, MARTIN STARÝ, VĚRA ŠKAPOVÁ, FRANTIŠEK ŠTOLFA, LENKA TOMANCOVÁ, MIROSLAVA TOŠEROVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 1999 • 7.A TŘÍDNÍ:** PROFESOR BOHUMIL HLOUŠEK • DARINA BOUKALOVÁ, MARTA BUKÁČKOVÁ, MARTIN DOBEŠ, EVA DRDLOVÁ, ZDENĚK DVOŘÁK, IVANA DVOŘÁKOVÁ, IVANA DVOŘÁKOVÁ, MICHAEL FIŠAR, GABRIELA HÁBOVÁ, MARTIN KOVÁŘ, MARIE KŘENKOVÁ, ALEŠ KRÍŽ, PAVLA LOPAUROVÁ, TOMÁŠ MAHEL, MIROSLAV MUSIL, LUCIE NEUMANOVÁ, MARTINA NEUMANOVÁ, RADKA NOVOTNÁ, JANA PADALÍKOVÁ, JIŘÍ PALÁN, JIŘÍ PETR, MONIKA POULOVÁ, MARIE PŘIBYLOVÁ, ONDŘEJ RUSNÁK, BARBORA ŠTOLFOVÁ, HELENA ŠUSTROVÁ, ZBYŠEK UHLÍK, JOSEF VODIČKA, KATEŘINA ZELENÁ. • **4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA JARMILA SKLENÁŘOVÁ • MARTINA BÁRTOVÁ, HANA DVOŘÁKOVÁ, LUKÁŠ FIALA, DANA HEJTMÁNKOVÁ, TOMÁŠ HORNÍ, KATEŘINA HRSTKOVÁ, LUCIE HRUBEŠOVÁ, HANA CHROUSTOVÁ, ILONA JANIČKOVÁ, MARIE JIRKŮ, ALENA KOLESOVÁ, ZDEŇKA KREJSKOVÁ, JINDŘICH KUBÍČEK, MARTINA KUČEROVÁ, ZDENĚK LINHART, NADĚŽDA MACKOVÁ, LADISLAV PEJCHL, PETRA PIKHARTOVÁ, SIMONA PLOCKOVÁ, JANA POSPÍŠILOVÁ, KATEŘINA PUSTINOVÁ, JANA RŮŽIČKOVÁ, EVA STÁRKOVÁ, VĚRA STEHLÍKOVÁ, MICHAELA STREJČKOVÁ, ZDEŇKA ŠIŠKOVÁ, HANA ŠTĚCHOVÁ, PETR ŠTĚPÁNEK, JITKA VONDRÁKOVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 2000 • 7.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA DANA FORÝTKOVÁ • IVA BARTOŠOVÁ, DITA BEDNÁŘOVÁ, KATEŘINA BULANTOVÁ, BLANKA DRDLOVÁ, ZUZANA DUŠKOVÁ, MARTIN ELIÁŠ, JANA FIALOVÁ, GABRIELA FIŠAROVÁ,

JIŘÍ GREGOR, PETRA HANDSCHUHOVÁ, PETR HAVLÍK, MICHAL JURÁNEK, LUKÁŠ KALUS, MILAN Klapka, JANA LAŠTOVIČKOVÁ, JAN LUKEŠ, DANIEL MACH, PETR MICHAL, BEDŘICH MICHÁLEK, HANA MUCHOVÁ, JANA MUSILOVÁ, LENKA POULOVÁ, LENKA PROCHÁZKOVÁ, RADEK REGENT, JIŘÍ SEKORA, KLÁRA SKLENÁŘOVÁ, LENKA ŠPAČKOVÁ, MICHAL TICHÝ, KLÁRA VONDRUŠKOVÁ, EVA ZAVŘELOVÁ, MARKÉTA FUCHSOVÁ, JARMILA HUBÁČKOVÁ, JOSEF NOVÁK. • **ABSOLVENTI ROKU 2001** • **7.A TŘÍDNÍ:** LIBUŠE BLÁHOVÁ • DANUŠE BALABÁNOVÁ, PETR BĚLOHRADSKÝ, PETR BLAHÁK, JANA BRADÁČOVÁ, EVA BUCHTOVÁ, JOSEF FILIP, JIŘÍ FORÝTEK, JAN FRANTA, MARTINA GREGOROVÁ, IVANA KADLECOVÁ, EVA KOCANDOVÁ, HANA KOLOUŠKOVÁ, EVA KRBCOVÁ, KRISTÝNA KREJČÍ, MICHAL LAMPLIT, RICHARD LATISLAV, BOŽENA MUSILOVÁ, NINA ONDROVIČOVÁ, ROSTISLAV STARÝ, PAVEL ŠUSTR, LENKA TESAŘOVÁ, PETRA TLUSTOŠOVÁ, VÍT ZADINA, JIŘÍ ZAVŘEL, IRENA ZÁREVOVÁ. • **7.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA DAGMAR KADLECOVÁ • JAN BENEŠ, VERONIKA BRYCHTOVÁ, LUCIE DOLNÍČKOVÁ, KLÁRA DVOŘÁKOVÁ, ANNA HANYCHOVÁ, JANA HRUŠKOVÁ, PETR JAROŠ, SIMONA JELÍNKOVÁ, SIMONA KAŠPÁRKOVÁ, HANA KONŮPKOVÁ, JOSEF KUČTA, KARINA KUSÁ, TEREZA LUKÁŠOVÁ, PAVEL MÁLEK, VĚRA NĚMCOVÁ, LUKÁŠ NĚMECKÝ, ŠÁRKA NOVÁKOVÁ, BOHUMÍR ONDRÁK, PAVEL PEŇÁZ, MONIKA PETRŮ, TOMÁŠ POHANKA, MARTIN SKLENÁŘ, LUCIE ŠIŠKOVÁ, ONDŘEJ ŠTĚPÁNEK, EVA ŠUTEKOVÁ, JANA VALLOVÁ. • **4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA ANNA ZABLOUDILOVÁ • DANA ADAMCOVÁ, LUCIE CACKOVÁ, LADISLAVA DVOŘÁKOVÁ, ZUZANA HAVELKOVÁ, ZBYNĚK CHADIMA, JOSEF CHROUST, KATEŘINA JAMBOROVÁ, PAVEL JŮDA, MICHAL JURMAN, KATEŘINA KAKAČOVÁ, FILIP KAŠPÁREK, HANA KINCOVÁ, VERONIKA KOŠÍKOVÁ, JOSEF KRYŠTOF, MONIKA LÁZNIČKOVÁ, GABRIELA MAHLOVÁ, SIMONA MARKOVÁ, JANA MRÁZKOVÁ, KATARÍNA NEČASOVÁ, PETRA NEDĚLOVÁ, ALEŠ PELIKÁN, LENKA ROUSKOVÁ, MILAN ŠINCL, JIŘÍ ŠRÁMEK, STANISLAV TOPOLOVSKÝ, PETRA VALLOVÁ, PAVEL ŽILKA. • **ABSOLVENTI ROKU 2002** • **4.B TŘÍDNÍ:** PROFESORKA LIBUŠE KRÁLOVÁ • ANDREA BARÁKOVÁ, EVA BEZCHLEBOVÁ, PAVLÍNA DRDLOVÁ, PETR FIALA, MICHAELA FREUDLOVÁ, BARBORA HEKLOVÁ, JAROSLAV HŘEBÍČEK, STANISLAV KALÁŠEK, JAN MODLITBA, SIMONA MOKRÁ, KATEŘINA NEPRAŠOVÁ, DITA NOVÁKOVÁ, TOMÁŠ PETR, EVA RYMEŠOVÁ, STANISLAVA SLÁMOVÁ, JANA STEHNOVÁ, ALEXANDRA ŠAFRÁNKOVÁ, MICHAL ŠTURSA, JARMILA VANÁŠKOVÁ, ZDENĚK VAVŘÍČEK. • **4.C TŘÍDNÍ:** PROFESORKA PAVLÍNA MACOVÁ • PETRA BOJANOVSKÁ, JAROSLAVA BUCHTOVÁ, PETR FOLTAN, DITA GRETZOVÁ, TÁNA KATOLICKÁ, PAVLÍNA KLÍMOVÁ, JAKUB KUJAL, ŠÁRKA LANDSFELDOVÁ, PETRA NEČASOVÁ, MONIKA NĚMEČKOVÁ, DAVID SRB, JAROMÍR ŠÍR, MICHAELA ŠTĚCHOVÁ, ALICE ŠVARNÁ, PETR TEPLÝ, PETR TOPOLOVSKÝ, DANIELA VESELÁ, MILOSLAV ZELENÁK, EVA ŽÁKOVÁ, KATEŘINA ŽÁKOVÁ. • **ABSOLVENTI ROKU 2003** • **8.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA EVA ŘÁDKOVÁ • GABRIELA CACKOVÁ, MICHAL ELIÁŠ, ONDŘEJ FIKSA, TOMÁŠ FRYŠAVSKÝ, JAN HAJNÝ, ANNA JANŮ, ZUZANA JELÍNKOVÁ, JAN KOTOVIC, LUKÁŠ KOUTNÝ, JARMILA KRAUSOVÁ, ALICE KREJSKOVÁ, PETRA KRŠKOVÁ, JAN LIBRA, DAVID LOUB, VÁCLAV MACH, LUCIE MACHOVÁ, DITA MARKOVÁ, JAN MARVAN, FILIP MOŠNER, KATEŘINA MUSILOVÁ, LUCIE NANOVOVÁ, PETRA NOVÁKOVÁ, JANA POKORNÁ, IVANA ŘEZNIČKOVÁ, OLDŘICH SKLENÁŘ, LENKA ŠEDÁ, MAREK TATÍČEK, KAREL ZÍDEK, MARIE ZMEŠKALOVÁ. • **4.B TŘÍDNÍ:** PROFESOR JIŘÍ MADĚRA • MARIE BALABÁNOVÁ, BLANKA BIDMONOVÁ, MARTA BOUKALOVÁ, VERONIKA CITNAROVÁ, LUCIE ČERNÁ, VÁCLAV ČÍPEK, VLADISLAVA FILOVÁ, DANA FOUSKOVÁ, PAVEL FURCH, VLADIMÍR CHYBA, PETRA JURAČKOVÁ, JAN KRÍŽ, ZDENĚK LUDVÍK, BARBORA NĚMCOVÁ, HANA NĚMCOVÁ, KRISTÝNA PELZEROVÁ, JANA PUCHROVÁ, ALEŠ RANDÁČEK, MIROSLAV RŮŽIČKA, DANA RYMEŠOVÁ, VERONIKA SEDLÁČKOVÁ, MAGDA SKŘEPKOVÁ, HELENA SOBOTKOVÁ, MICHAELA SOTÁKOVÁ, KRISTÝNA STARÁ, MARIE ŠÍROVÁ, VERONIKA ŠUTEKOVÁ, HANA TULISOVÁ, ZDENKA UHERKOVÁ, TEREZA VAŠÁKOVÁ, JANA ZEZULOVÁ.

1.A TŘÍDNÍ: PROFESOR MILOŠ BUKÁČEK • LUDVÍK ADAMEC, RADIM CAJZL, VERONIKA DACEROVÁ, EVA DAŇKOVÁ, HELENA DOBEŠOVÁ, ZUZANA EICHLEROVÁ, LENKA FILIPOVÁ, PAVEL GREGOR, JANA HAVLÍČKOVÁ, JAKUB HAVLÍK, MONIKA HOLÁ, MARTIN CHROUST, JITKA JANŮ, MIROSLAV JANŮ, MICHAELA LOUČKOVÁ, VOJTĚCH LUKEŠ, ONDŘEJ NOVOTNÝ, JAKUB ONDRÁČEK, JAROSLAV PAZDERA, MILAN PETR, VENDULA PTÁČKOVÁ, LUKÁŠ ŘÁDEK, JANA SEHNALOVÁ, MARTIN ŠAJNER, LUDĚK ŠTROBL, RADIM ŠTROBL, HANA TRODLEROVÁ, MARTIN ŤUPA, PAVLÍNA WURZELOVÁ, JANA ZELENÁ. • **2.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA MARIE JANŮ • VÍT AMBROŽ, MARKÉTA BENDÁKOVÁ, KRISTÝNA BIZONOVÁ, JAKUB ČUHEL, MAREK DRDLA, ADÉLA DVOŘÁKOVÁ, KATEŘINA FIALOVÁ, MONIKA HÁJKOVÁ, JAN HRADECKÝ, JANA HRDINOVÁ, ANETA KOŠÍKOVÁ, LENKA KUČEROVÁ, TEREZA KUJALOVÁ, LENKA LÁCHOVÁ, JOSEF LAŠTOVIČKA, RADKA MADĚROVÁ, LUKÁŠ MACH, PAVLA MARKOVÁ, KATEŘINA PAVLÍKOVÁ, NIKOLA PTÁČKOVÁ, RADMILA ROLINKOVÁ, BARBORA SEČANSKÁ, VENDULA STARÁ, PAVLÍNA STRACHOŇOVÁ, ANNA STRNADOVÁ, SIMONA SVÁČKOVÁ, LENKA ŠEDÁ, VERONIKA ŠÍPKOVÁ, JIŘÍ TATÍČEK, PETR VESELÝ, JANA ZELENÁ. • **3.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA EMILIE SVITANOVÁ • ZUZANA BARANYKOVÁ, ANETA BENEŠOVÁ, MONIKA BENEŠOVÁ, EVA BUKÁČKOVÁ, MARKÉTA DOBEŠOVÁ, LENKA DVOŘÁKOVÁ, PETRA GREGOROVÁ, ANETA HALAČKOVÁ, JANA HAVLÍKOVÁ, SIMONA HRADECKÁ, LUKÁŠ JAMBOR, PETR KADLEC, BARBORA KOŠÁBKOVÁ, IVO KUBÍČEK, ONDŘEJ LAŠTOVIČKA, MARTINA MATOUŠKOVÁ, JITKA MOŠNEROVÁ, ZDENĚK NEJEDLÝ, PAULA NEUBRANDOVÁ, FILIP NOVÁK, FILIP NOVOTNÝ, ZUZANA PETRŮ, KAREL POMAHAČ, VÁCLAV STRÍŽ, JAN ŠOUSTAR, LUBOŠ ŠTROBL, VERONIKA ŠUBERTOVÁ, ZUZANA TRAVENCOVÁ, ADAM VÁGNER, HANA WURZELOVÁ. • **4.A TŘÍDNÍ:** PROFESORKA HANA KRČILOVÁ • ANDREA AMBROŽOVÁ, HANA AMBROŽOVÁ, JAN CÍSAŘ, MIROSLAVA HOLÁ, ONDŘEJ HRUŠKA, ELIŠKA CHYTKOVÁ, TEREZA JAMBOROVÁ, MIROSLAVA JAMBOROVÁ, JIŘINA JIRKŮ, ONDŘEJ KADLEC, HANA KAŠOVÁ, PETRA KAŠTÁNKOVÁ, PAVEL KRÍŽ, IVA KUČEROVÁ, EVA KUTALOVÁ, VĚRA LAŠTOVIČKOVÁ, IVA MACOVÁ, SOŇA MARTINKOVÁ, JOSEF ONDŘEJKA, VERONIKA PALEČKOVÁ, LINDA ŘÁDKOVÁ, DAGMAR SLOVÁKOVÁ, JIŘÍ SVAŠEK, ANNA SVOBODOVÁ, VOJTĚCH ŠAFRÁNEK, MARIE ŠUSTROVÁ, TEREZA TOMENDALOVÁ, MIROSLAVA ŤUPOVÁ, JAN VANĚK, JINDŘICH VONDRÁK, NIKOLA HEKRLOVÁ. • **5.A TŘÍDNÍ:** PROFESOR TOMÁŠ FELTL • DANA ALBRECHTOVÁ, JAN DANĚK, MILAN DVOŘÁK, PETRA FLÍDROVÁ, ALENA FUKSOVÁ, MARTIN HLAVATÝ, IGOR HUDÁK, MARTINA JAMBOROVÁ, LUCIE JANEBOVÁ, JAKUB JARINA, ELIŠKA JUDOVÁ, BARBORA KAŠOVÁ, SOŇA KINCOVÁ, ZUZANA KOUTNÁ, VOJTĚCH KRAKOVIČ, EVA MARKVARTOVÁ, PAVLÍNA MATOUŠKOVÁ, LUKÁŠ OKURKA, ZUZANA PAŘILOVÁ, SLÁVKA PELIKÁNOVÁ, ŠÁRKA POUKAROVÁ, JITKA STRÁSKÁ, ROSTISLAV STRÍŽ, RADKA SVÍTILOVÁ, LUKÁŠ TOMEK, BARBORA VAFKOVÁ, HANA VÍTKOVÁ, PAVEL ZDRAŽIL. • **6.A TŘÍDNÍ:** PROFESOR BOHUMIL HLOUŠEK • TEREZA CIKRYTOVÁ, PETRA DOSTÁLOVÁ, JAN FUKSA, LENKA HANDSCHUHOVÁ, DANA JAMBOROVÁ, JANA KLIMEŠOVÁ, ALEŠ KONDÝSEK, MICHAL KRÍŽ, MARTA LIŠKOVÁ, JAN MAŠTERA, DANIELA MICHALOVÁ, TOMÁŠ MRÁZEK, JAN MUCHA, ZUZANA NEJEDLÁ, KRISTÝNA NĚMCOVÁ, MAREK NOVÁK, KLÁRA NOVÁKOVÁ, PETRA NOVOTNÁ, MARKÉTA PAVLÍKOVÁ, TATIANA PETRŮ, MICHAELA POMAHAČOVÁ, MARTINA RŮŽIČKOVÁ, JOSEF STEHLÍK, VERONIKA STEHLÍKOVÁ, LENKA SVÍTILOVÁ, DAGMAR TICHÁ, ŠÁRKA VESELÁ, TOMÁŠ VLČEK, TEREZA WOLKEROVÁ, MARKÉTA ŽIDKOVÁ. • **7.A TŘÍDNÍ:** PROFESOR KAREL KOTOVIC • HANA BENDÁKOVÁ, MARTIN BENEŠ, JIŘÍ BLAHÁK, VERONIKA BUKÁČKOVÁ, JARMILA CACKOVÁ, KATEŘINA ČECHOVÁ, MILOŠ FIŠAR, TEREZIE HAUKOVÁ, HOUDEK PAVEL, KAREL JANŮ, LENKA JÍLKOVÁ, MIROSLAV KORBIČKA, JANA KOZÁKOVÁ, JIŘÍ KRAUS,

JIRÍ KUTAL, JITKA LÁCHOVÁ, BARBORA LUKÁŠOVÁ, ONDŘEJ MACA, ELIŠKA MAŘÍKOVÁ, MICHAL PÁVEK, ZUZANA SEKOROVÁ, LUCIE SVÁČKOVÁ, VERONIKA SVOBODOVÁ, JANA ŠANDEROVÁ, VÍT ŠVESTKA, JAKUB TESAŘ, ZUZANA TONAROVÁ, ANETA VONDRUŠKOVÁ, ALENA ZAVŘELOVÁ. • 8.A TŘÍDNÍ: PROFESORKA MARTA STRAKOVÁ • HANA BEDNÁŘOVÁ, ANDREA DOSTÁLOVÁ, LUCIE DVOŘÁKOVÁ, MARTINA DVOŘÁKOVÁ, HANA HARVÁNKOVÁ, LENKA HRUŠKOVÁ, JAN JIRKŮ, ROMAN KAŠA, IVA KAŠTÁNKOVÁ, EVA KONŮPKOVÁ, SOŇA KOUDELKOVÁ, KATEŘINA KUDOVÁ, ZDENĚK LIŠKA, JAKUB LOUB, EVA LOVIŠKOVÁ, ŠÁRKA LUKÁŠKOVÁ, ZUZANA MATOUŠKOVÁ, MARKÉTA NEČASOVÁ, LADISLAV NOVOTNÝ, ONDŘEJ PALÁN, INKA RUSOVÁ, PAVLA SEDLÁČKOVÁ, IRENA SKALNÍKOVÁ, FILIP SOBOTKA, MICHAL ŠEBEK, ONDŘEJ ŠVÁRA, JANA VEČEŘOVÁ, PETR VESELSKÝ, LUKÁŠ VINKLER, LENKA ŽÁKOVÁ. • 1.B TŘÍDNÍ: PROFESORKA LUDMILA SLÁNSKÁ • JANA BLAŽÍČKOVÁ, LUCIE DRDLOVÁ, PETR DVOŘÁK, LENKA GREGOROVÁ, MIROSLAV HAVLÍČEK, LUCIE HLADÍKOVÁ, LENKA HLISNIKOVSKÁ, MICHAL HORNÍ, JANA CHLUBNOVÁ, IVETA CHRÁSTOVÁ, IVETA CHRÁSTOVÁ, ANNA CHYTKOVÁ, MARTIN JÍLEK, JAN KLÍMA, LUKÁŠ KOSTELENEC, TOMÁŠ KOUTSKÝ, LUCIE KOVÁŘOVÁ, PAVLÍNA KOVÁŘOVÁ, IVA KRAKOVIČOVÁ, PAVEL KRČIL, VERONIKA KUBÍKOVÁ, PETR KUČERA, VÍT MACA, ANDREA NĚMCOVÁ, MARIE ORDELTOVÁ, LENKA PTÁČKOVÁ, MARIE ŠVESTKOVÁ, MIROSLAVA TICHÁ, PAVEL VINKLER, MICHAELA VÍTKOVÁ, LUKÁŠ ŽILKA. • 1.C TŘÍDNÍ: PROFESORKA LIBUŠE BLÁHOVÁ • LENKA FEXO VÁ, ADAM HÁJEK, MICHAL HANÁK, HELENA HORKÁ, DANIEL HRDLÍČKA, ADAM CHROUST, IVANA KLÍMOVÁ, FRANTIŠEK KOSTELENEC, BARBORA KRŠKOVÁ, RADKA LISNEROVÁ, HANA SVOBODOVÁ, OLDŘICH ŠÍMA, LUKÁŠ TEPLÝ, MONIKA VAGRČKOVÁ, KATEŘINA VALENTOVÁ, PETRA VEČEŘOVÁ. • 2.B TŘÍDNÍ: PROFESORKA JARMILA SKLENÁŘOVÁ • MARIE BUŘVALOVÁ, JITKA HAMŘÍKOVÁ, MARTINA CHRÁSTOVÁ, TSAGHIK ISAJANYAN, MARTIN JEDLIČKA, GABRIELA KARÁSKOVÁ, LENKA KOSTELECKÁ, JAN KOUTECKÝ, KATEŘINA KRÁLÍČKOVÁ, PETRA KRIVÁNKOVÁ, VÁCLAV LORENC, MIROSLAV MILUŠKA, ZDEŇKA MOUROVÁ, MICHAELA NIESNEROVÁ, VOJTĚCH NOVOHRADSKÝ, DANA ONDRÁČKOVÁ, LENKA POHANKOVÁ, JAKUB SLEZÁK, HANA STARÁ, RADEK STARÝ, MARIE SVÁČKOVÁ, PETR SYNEK, VĚRA ŠÍROVÁ, TEREZA ŠÍŠKOVÁ, MARIE ŠVOMOVÁ, JOSEF TRUHLÁŘ, BLANKA VÍTKOVÁ, MARTINA ZÍTKOVÁ, PETR ŽÁK. • 2.C TŘÍDNÍ: PROFESORKA IVANA KADLEC OVÁ • MICHAELA BUCHTOVÁ, KLÁRA DVOŘÁKOVÁ, NIKOLA DYNBYLOVÁ, VLADIMÍR HANÁK, PAVLA JANČÍKOVÁ, JANA KRYŠTOFOVÁ, JAKUB LAMPLIT, KRISTÝNA LUKŠOVÁ, JANA MÁLKOVÁ, PETRA ONDŘEJKOVÁ, LUCIE PÁTKOVÁ, MARTINA SÁBLÍKOVÁ, ŠIMON SVOBODA, BARBORA ŠIMONOVÁ, ŠÁRKA VALISOVÁ, ELIŠKA ZELNÍČKOVÁ, VÍT ŽIVNÝ. • 3.B TŘÍDNÍ: PROFESORKA HELENA KOTENOVÁ • KATEŘINA BUREŠOVÁ, HANA DOSTÁLOVÁ, KAMILA FENDRYCHOVÁ, ROSTISLAV FILIP, JAKUB FRANTA, LUKÁŠ HALA, KRISTÝNA HALSCHOVÁ, VERONIKA HAMŘÍKOVÁ, ZUZANA KNAPOVÁ, JAN KOUTSKÝ, ALENA KOVÁŘOVÁ, JANA MICHALOVÁ, LENKA MRKOSOVÁ, LUCIE NOVÁKOVÁ, ALENA ONDRÁČKOVÁ, JANA PACALOVÁ, ADÉLA PETEROVÁ, MARTINA PROCHÁZKOVÁ, DAVID REGENT, PETR SLANÝ, MAREK SUCHÝ, KRISTÝNA ŠAFRÁNKOVÁ, KATEŘINA ŠVÁROVÁ, TOMÁŠ TEPLÝ, MICHALA TRÁVNÍČKOVÁ, MARTIN ZACH, IVETA ŽILKOVÁ. • 4.B TŘÍDNÍ: PROFESORKA MILOSLAVA ČECHOVSKÁ • RADEK BÁBÍK, KATEŘINA CIKRYTOVÁ, PETR DVOŘÁK, PAVEL EHRENBERGER, LUBOŠ FENDRYCH, MICHAL FIALA, LUDĚK GREGOR, MICHAELA HALVOVÁ, RENATA HANYCHOVÁ, VERONIKA CHYTRÁ, LENKA KALÁŠKOVÁ, RADKA KONÁROVÁ, ZUZANA MACHOVÁ, VÍT MARVAN, LUCIE MRKOSOVÁ, VERONIKA MUSILOVÁ, DANIEL PETERA, HANA PETRLOVÁ, JINDŘICH RÖSSLER, EVA SKALNÍKOVÁ, LENKA STARÁ, MICHAELA ŠANDEROVÁ, MILAN ŠEDÝ, JANA UHERKOVÁ, LENKA VEČEŘOVÁ, DAVID VESELÝ, ŠTĚPÁN ZIKMUND.

Vydalo Gymnázium Vincence Makovského Novém Městě na Moravě
při příležitosti oslav 110. výročí střední školy v Novém Městě na Moravě
Sestavila redakční rada pod vedením Mgr. Anny Zabloudivové
Obálka a grafická úprava Mgr. Jiří Kaláček a BcA. Marek Menšík
Technická redakce Mgr. Miloš Okurka
Náklad 700 výtisků

...nechal... ze z... vystup...
a není námitek proti tomu, aby byl... jinde
přiját... Od placení školního
byl... osvobozen... vyměnění zemské školní
rady moravské ze dne.....19.....
tis. 80/300
v Novém Městě na Moravě dne.....19.....

Pár slov o autorech grafické podoby:
Mgr. Jiří Kaláček (1964) • absolvoval obor analytická chemie na UJEP Brno v roce 1990.
Krátko nato zběhl k počítačové grafice a typografii, které je věrný dosud.
BcA. Marek Menšík (1976) • 1991–1995 Střední škola uměleckých řemesel Brno /ateliér průmyslového designu/
1996–2000 Institut výtvarné kultury Ústí nad Labem /ateliér grafického designu, BcA.,
stáž na Akademii užitého umění ve Varšavě /ateliér grafického designu - plakát/
2001–dosud vlastní grafická činnost